MOS NAE
1
COANA FROSA

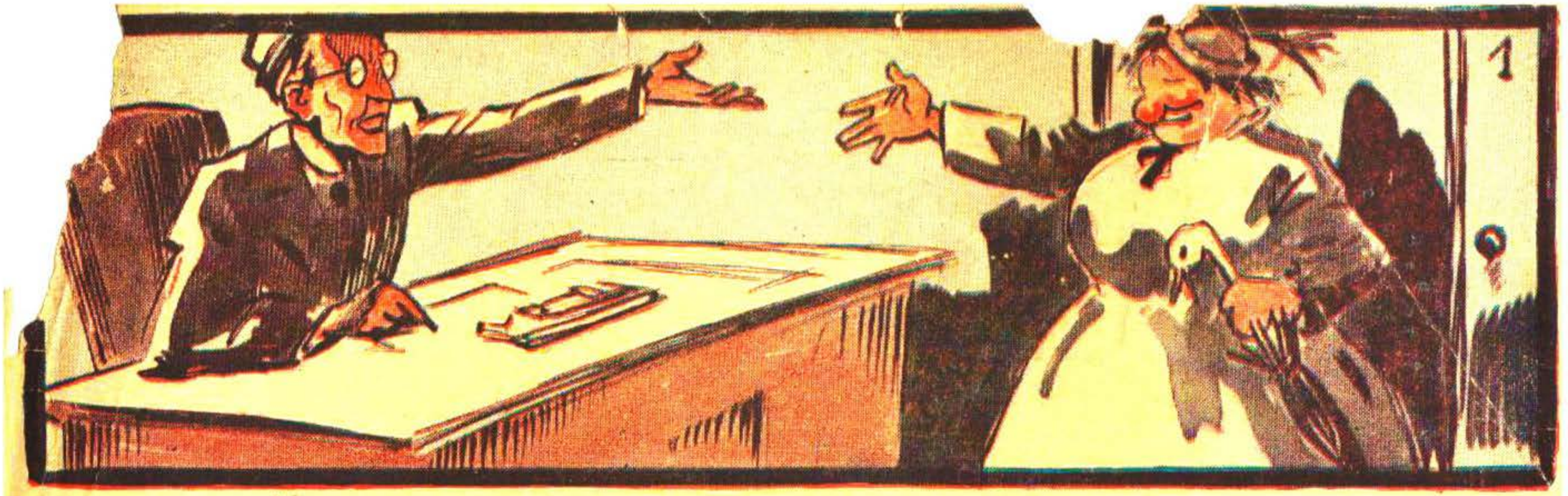

Coană Froso, sărut mâna, mânușița-ți delicată,
Și te rog cu plecăciune, nu mai fi tu supărată.
Eu, Moș Nae, iau condeiul și de-acum m'apuc să scriu
S[illegible] povestesc în versuri despre tine tot ce știu.

Despre faptele-ți mărețe mic și mare să citească
Și 'ntr'un glas cu toți să strige: „Coana Frosa să trăiască!"
Să se știe că nu-i alta așa bine „ecudată"
Mai „geantilă" și mai „faină", mai subțire, delicată.

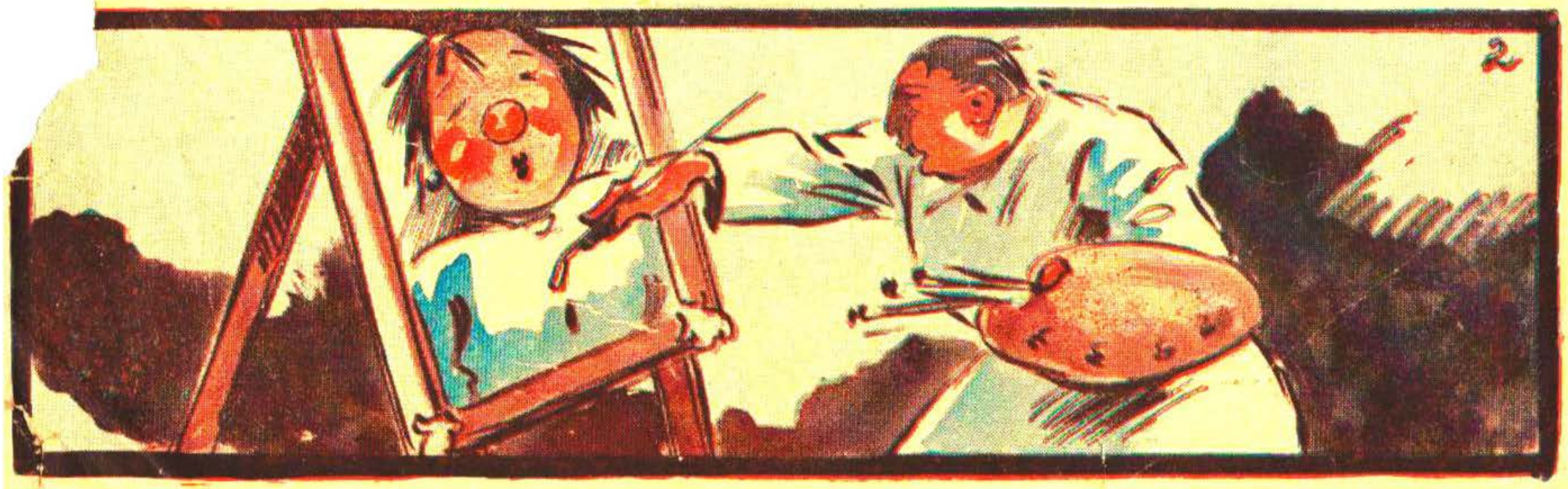

Talentatul pictor Pascal cu penelu-i iscusit
Chipul tău cel plin de farmec îl va face renumit.
Nu-i așa, deci, coană Froso, că acum ești mulțumită ?
Că vei spune : „Da, Moș Nae, azi mă simt chiar fericită !"

Cred că-i bine ca povestea s'o luăm dela 'nceput.
Deci, voi scrie de comuna unde Frosa s'a născut,
Iar comuna, știm cu toții, poartă numele Blegești,
Și e mare și frumoasă cum a doua nu găsești.

Patru mlaștini o 'nconjoară, ce-s cam pline de țânțari —
Lângă mlaștini stă de strajă o pădure de stejari.
Nu-s șosele asfaltate, deseori un car cu boi,
Când e vremea după ploaie, se afundă în noroi.

Casele nu-s prea solide; dacă vântul suflă tare,
Vezi întregi acoperișuri cum sunt duse 'n depărtare.
N'au etaje, nici balcoane, cu pământ sunt pardosite,
La fereastră 'n loc de geamuri, vezi jurnale că-s lipite.

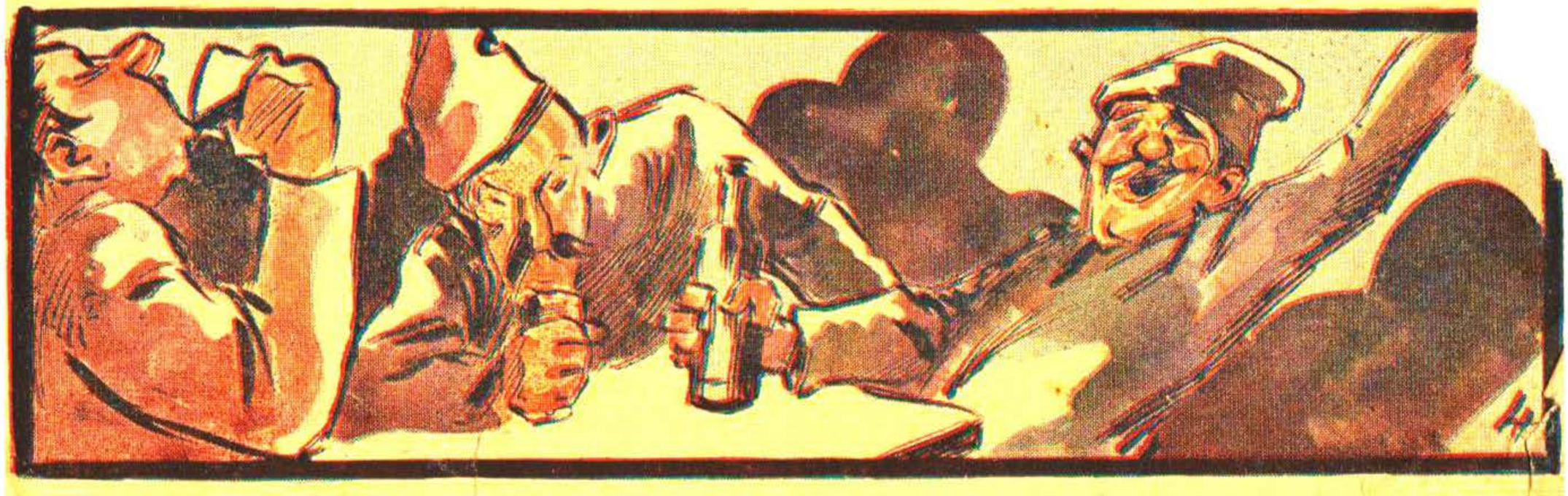

Totuși, dragii mei, Blegeștii, din comunele vestite,
Este cea mai cunoscută prin oborul ei de vite.
Intr'o Sâmbătă de mergeți, ce mai freamăt și mișcare!
C[illegible]ai lume, ce mai vite, ce-s aduse spre vânzare!

Turme 'ntregi de oi și capre, boi și vaci, catâri, măgari,
Porci grămadă, ba se află uneori și armăsari,
Insă cârciumi cu duiumul, ce mai chefuri, veselie,
După ce se sparge târgul, ce mai strașnică beție!

Vin doar oameni de departe, din Tâmpeni, dela Hăpleşti,
Din Pârliţi de deal şi baltă — vin cu toţii la Blegeşti.
Uite, asta e comuna Coanei Frosa, căci aci
S'a născut ea într'o vară, într'o minunată zi.

„Oare câţi ani sunt de-atuncea ?“ Intrebarea-i de prisos,
Coana Frosa îmi va zice că nu sunt „potiincos“.
E deajuns să ştim cu toţii, că e încă tinerică,
Doar se vede după chipu-i şi făptura-i subţirică.

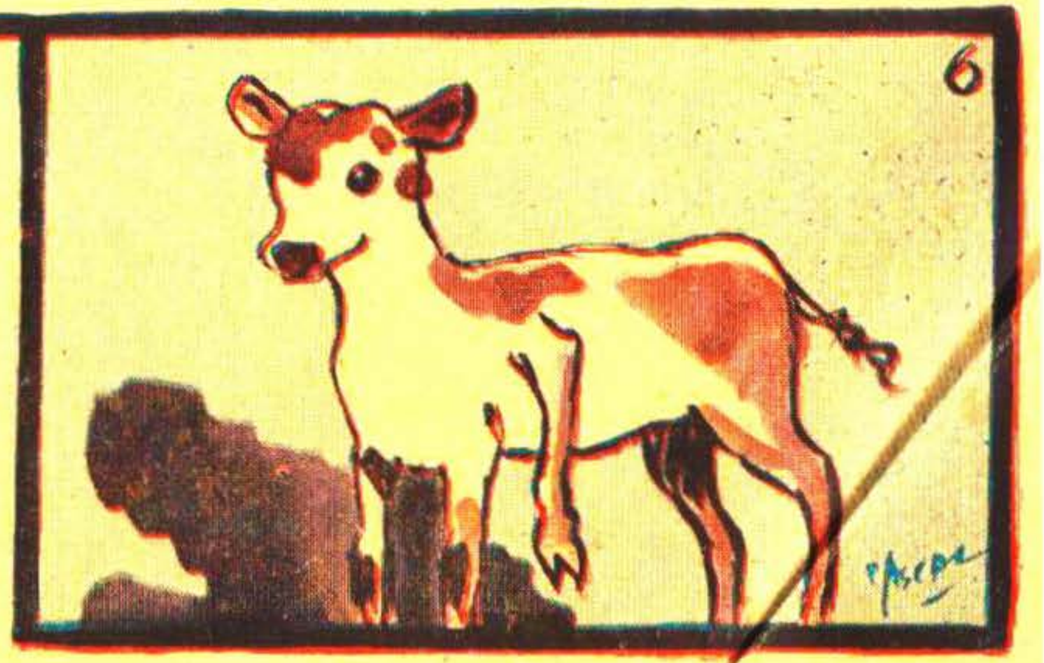

Ci la naşterea Frusinei, semne mari s'au întâmplat.
O găină, bunăoară, cocoşeşte a cântat.
Iar o vacă de-a lui Stroe — şi ăsta-i lucru minunat —
Un viţel cu cinci picioare 'n noaptea ceea l-a fătat.

Tot un semn a fost că cerul din senin s'a-acoperit
Şi o grindină cât oul câmpul rău l-a prăpădit.
Să mai spun că şi Blegina, ce-i cu Frosa verişoară,
Tot atunci veni pe lume, dar ceva mai înspre seară.

De părinții coanei Frosa trebuie să povestim,
Cum au fost și cum trăit-au, este bine ca să știm.
Tatăl ei — să-l ierte Domnul — Stan Mătreață se numea,
La Blegești în cinste mare toată lumea îl ținea.

Căci cu vocea lui frumoasă și la minte fiind isteț,
La biserică-ajunsese cel mai mare cântăreț;
Mai târziu, la primărie a intrat ca secretar,
Ba 'ntr'o vreme — de nevoie — se tocmise ca văcar.

A lăsat ca moștenire patru vaci și doi viței,
Șapte capre cam bătrâne și o scroafă cu purcei.
Coana Frosa-l ține minte, căci era o școlăriță
Grăsulie, dolofană și la spate cu cosiță.

Cât de mama coanei Frosa, chiar și astăzi ea trăește —
Bat în lemn că-i sănătoasă — și Smaranda se numește.
E voinică și 'nchegată, deși spune c'a slăbit,
La băcan, de Sfântul Gheorghe, când s'a dus, s'a cântărit,

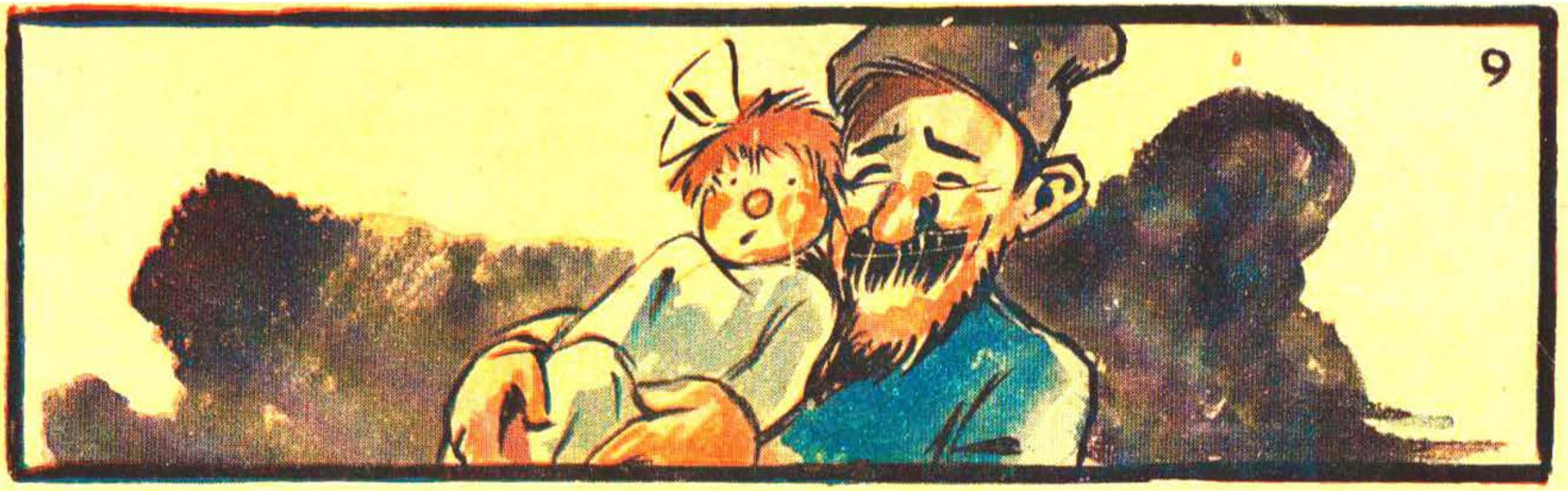

S'a văzut că are dânsa chilograme cam vreo sută,
Deci nu-i slabă, dar de altfel e femee pricepută.
Ce nu știe mama Frosei? Ba norocul să-ți ghicească,
Ba de vr'unul te deoache, iute să te lecuiască.

Și de unchiul Stroe-i bine să vorbim noi puțintel,
Că-i deștept nevoie mare, zău, că nu sunt mulți ca el.
Când era stimata Frosa o fetiță mititică,
Unchiul Stroe, fiind singur, pe această nepoțică

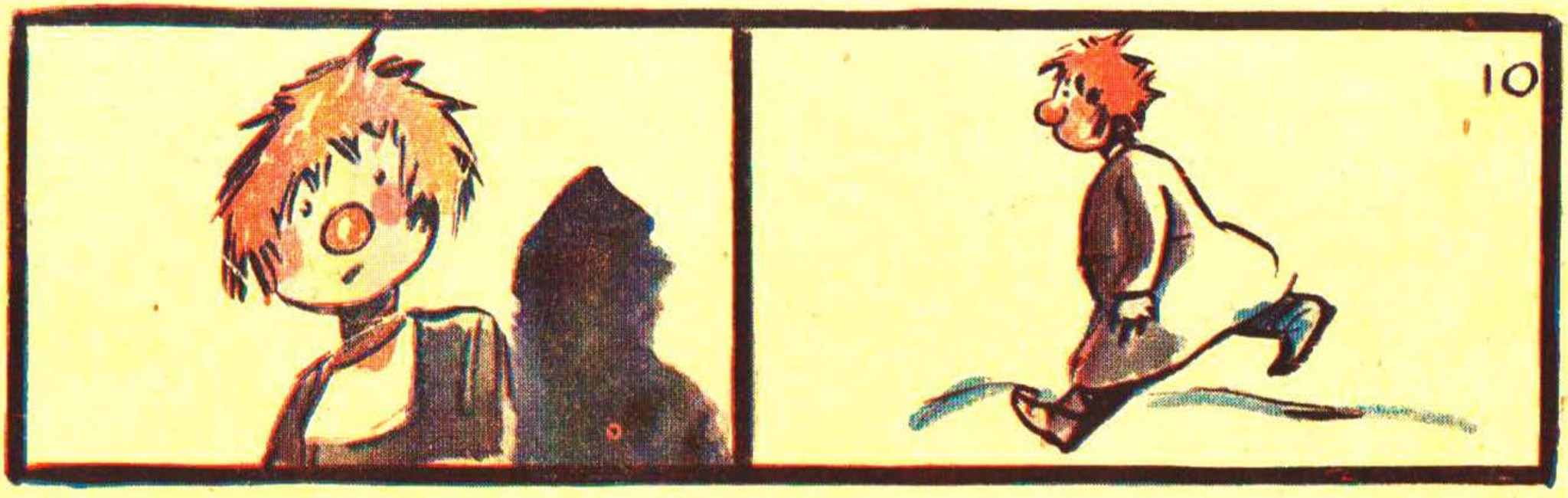

Nu știa cum s'o alinte. Zi de lucru, sărbătoare,
O plimba el prin comună, când pe jos și când călare.
Și credea că alta nu e mai deșteaptă, mai frumoasă
„Nepoțica-mi, zicea Stroe, e din basme o crăiasă!"

Câtă grijă-avea ca Frosa să nu fie deochiată!
Fără panglicuță roșie n'o scotea mai niciodată!
Coana Frosa azi, firește, e destul de frumușică
Și plăcută la vedere, însă ca fetiță mică,

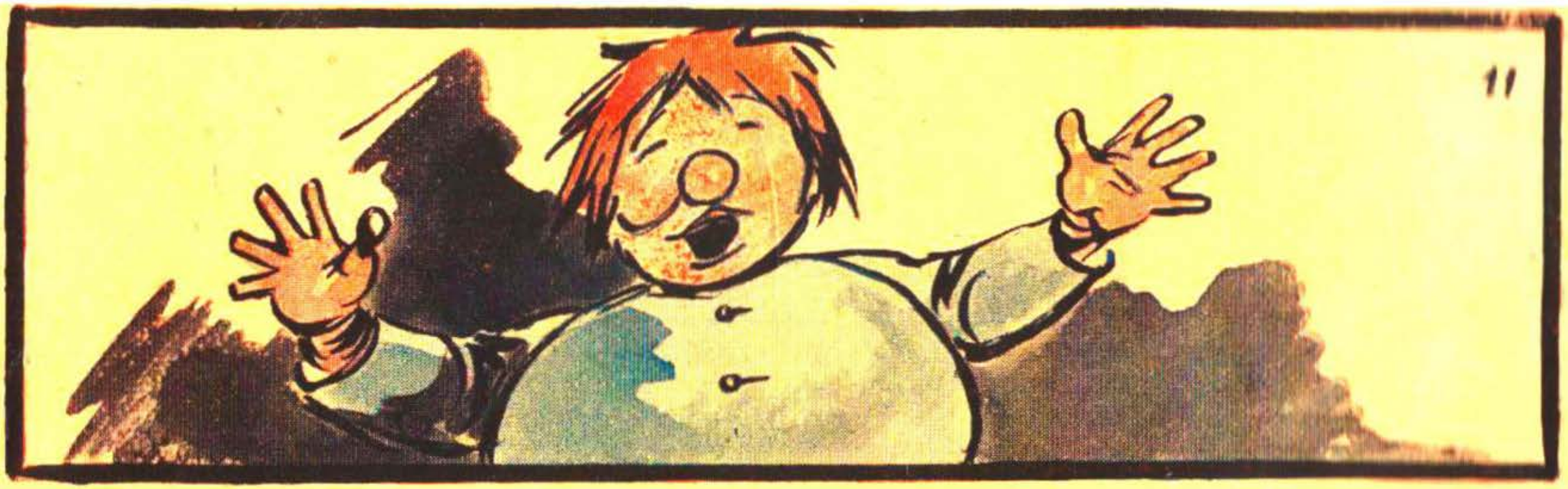

E cam greu să spui că fost-a o minune, o mândreţe,
Şi că merită să aibă premiu 'ntâiu la frumuseţe.
Unchiul Stroe, alintând-o îi spunea: „Un îngeraş!“
Dar un înger, cum se ştie, nu-i rotund ca butoiaş.

Butoiaş era Frusina; de grăsime nu-i vedeai
Ochii mici şi 'nchişi în capu-i, numai nasu-i desluşeai.
Nasu-i e ca pătlăgică, seamănă — ce curios! —
Cu năsoiul ce-are Haplea. Oare e un nas frumos?

Insă dac'ar sta alături verişoara ei Blegina,
Nu se 'ncape îndoială, mult mai bine e Frusina.
Ca un ţâr e verişoara-i şi-are nasul ascuţit,
Ba cam strâmb e înspre dreapta, iar de ochi nu-i de vorbit.

Căci se uită sărăcuţa cu un ochiu cam la făină,
Iar cu-al doilea — cred cu stângul — tot priveşte la slănină.
Intre Frosa şi Blegina nu e nicio potrivire,
Cum vedea-vom mai departe, nici la chip şi nici la fire.

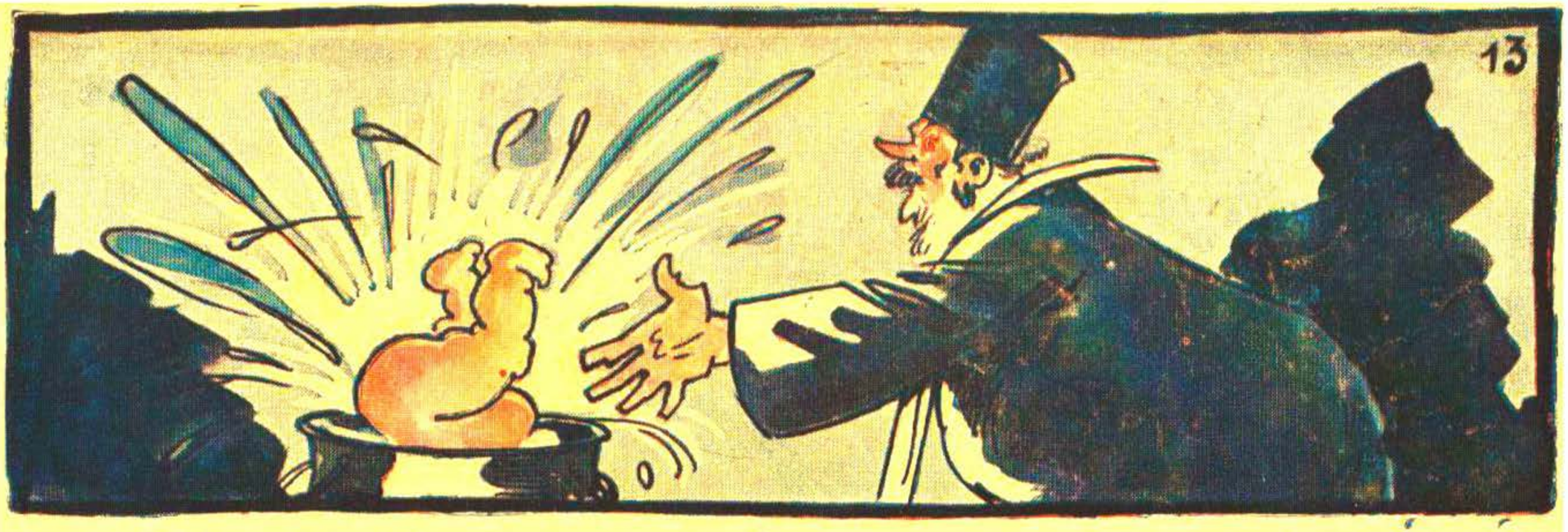

Multe ori am stat de vorbă, când am fost eu la Blegești,
Cu Smaranda, mama Frosei, ce mi-a dat frumoase vești.
Dela dânsa știu, de pildă, cum s'a botezat Frusina,
In crâstelnița în care a fost pusă și Blegina.

„Ce botez a fost, Moș Nae ! Mama Frosei povestește,
Chiar și astăzi multă lume de botez își amintește.
In crâstelniță Frusina abia că a încăput,
De deochiu, zău, să nu-i fie, dolofană s'a făcut.

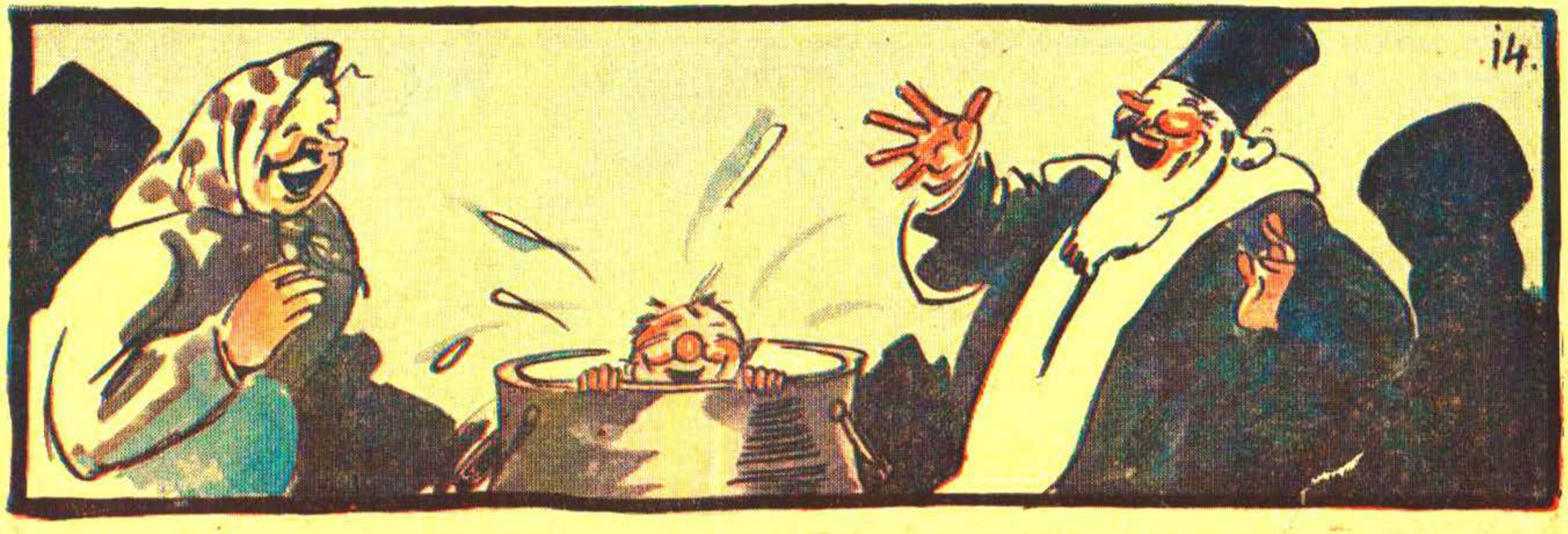

„Iar Blegina, lângă dânsa, zici era un vermișor,
Intr'o strachină de ciorbă începea ea chiar ușor.
Nașul Frusinichii mele — poți să-l vezi, că e 'n viață —
Ține cârciuma Barza șchioapă și îi spune Tase Neață.

„Ci Blegina avu ca nașă pe o babă — Stanca Troacă,
O pârlită ș'otrăvită, din Blegești cea mai săracă".
Tot Smaranda îmi mai spuse, că drăguța Frusinica
N'a țipat, n'a plâns în apă, ci râdea chiar mititica.

Dar Blegina, dimpotrivă, nicio clipă n'a tăcut,
Numa 'n țipete și 'n plânset toată vremea s'a sbătut.
Ce ospăț a fost pe urmă ! Bunătăți ce s'au mâncat !
Doar de multă băutură toată lumea s'a 'mbătat.

A primit Frusina daruri : dela nașul un purcel,
O vițea dela primarul, dela nașa, cocoșel.
Unchiul Stroe îi aduse o rochiță, pantofiori,
Un căluț și o păpușă, trei perechi de ciorăpiori.

Și mănuși de lână groasă, ba i-aduse și-o beretă.
„Vreau să fie nepotica-mi, zise el, cât mai cochetă".
De Blegina, zău, mi-i milă, căci sărmana n'a primit
Mai nimica la botezu-i, doar un fluer ruginit.

Totuși, fiindcă-s verișoare, împreună au crescut
Dar în loc să se iubească, s'au certat și s'au bătut.
Mai întotdeauna cearta se pornea dela Blegina,
Căci de fel e rea, ursuză, și-are pică pe Frusina.

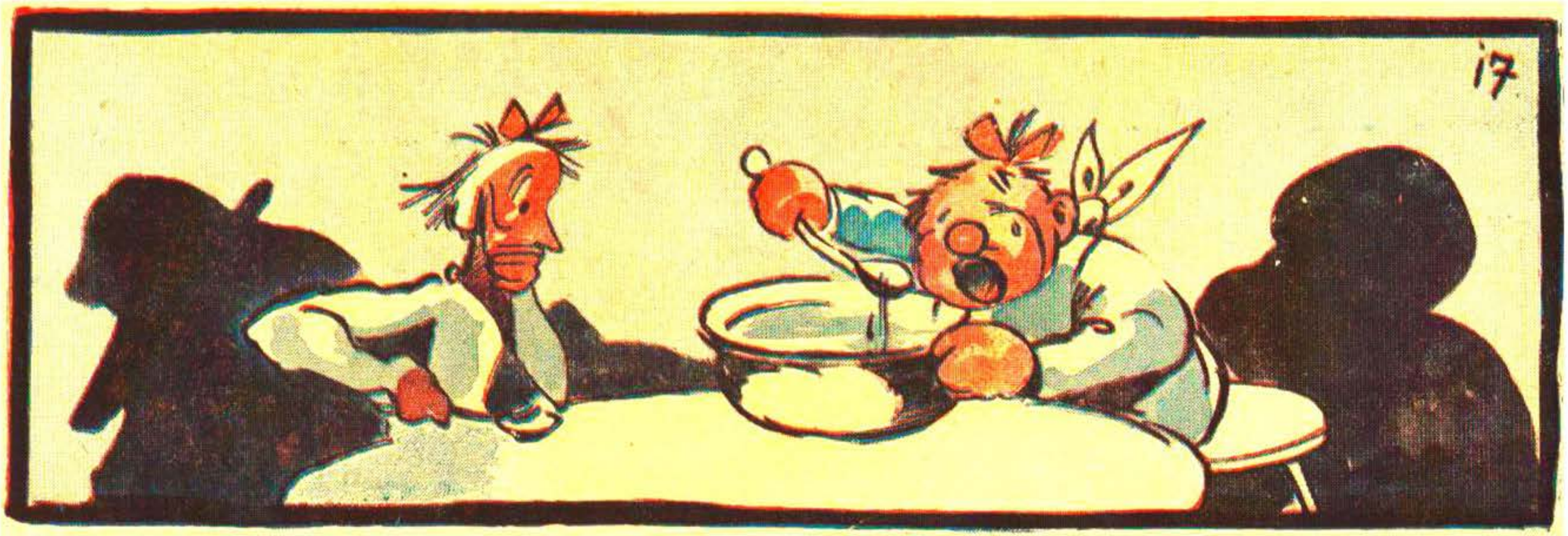

O vedea că-i merge bine, că e roșcovană, grasă,
Că nu plânge, nu bombăne și că râde tot voioasă.
La mâncare mai cu seamă, Frusinica nu glumea,
Cât Blegina 'n șapte zile, la o masă ea mânca

De-i spuneai să facă nani, adormea pân' numeri trei,
Și puteai să tragi pe urmă chiar cu tunul, dacă vrei.
De 'ncepea să se trezească, prima-i vorbă : „Papă, papă !"
Și mânca, mânca în lege, bea și-o cană mare de-apă.

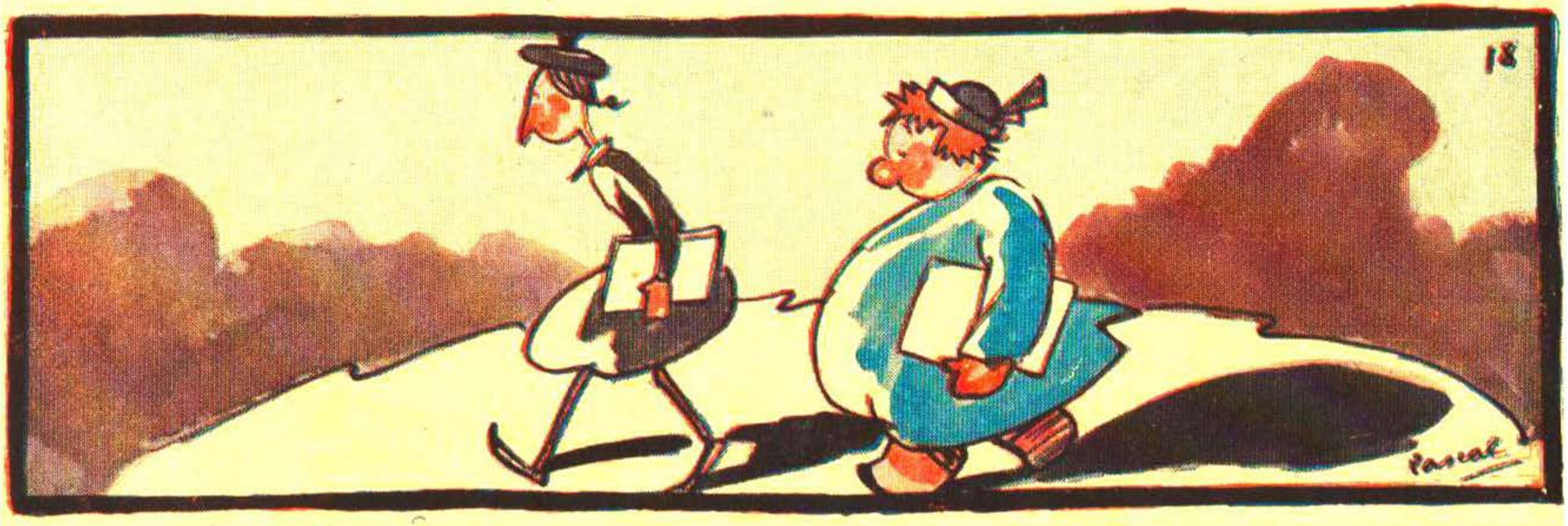

Cu mâncarea și cu somnul, voia bună, veselie,
A crescut s'ajuns Frusina a părinților mândrie.
Verișoara ei de ciudă, îi striga dela obraz :
„Te-ai făcut ca o balenă ! — Știi, Blegino, că ai haz ?"

Frusinica îi răspunde: „Vrei să fiu o scobitoare,
Cum ești tu, ca o stafie și de ciori sperietoare ?"
Iată cum creștea Frusina, alintată, îngrijită
De părinți, de unchiul Stroe și de neamuri mult iubită

Vremea trece, Frusinica șapte ani a împlinit.
Vârsta care cu ospețe vesele s'a prăznuit.
Ast ospăț a fost prici-i de 'ntâmplarea fericită,
Care 'n viața Frosei noastre hotărî de-a ei ursită.

Cu o zi mai înainte au venit dela Hăpleşti
Haplea și cu scump tăticu-i la Oborul din Blegești.
Despre Haplea să se știe, că era un băețaș
Cam prin clasele primare, dar deștept și drăgălaș.

Tatăl lui cu tatăl Frosei mai de mult se cunoșteau,
Vr'un purcel sau vr'o găină unul altuia vindeau.
Deci văzându-i, dintr'odată la ospăț i-a și poftit.
„E ospățul Frusinichii, să veniți, rog, negreșit!"

Iată cum a fost să fie Haplea să se întâlnească
Cu drăguța coana Frosa, de copii să se cunoască.
Amândoi la masă — alături au fost puși, însă — e drept,
Că nici dulcea Frusinică și nici Haplea cel deștept

N'au avut când să-și vorbească, fiindcă.., fiindcă amândoi
Se 'ndopau pe întrecute și băgau ca 'ntr'un butoi.
Ci părinții lor privindu-i, își ziceau cu bucurie:
„Ce pereche potrivită, de deochi să nu le fie!"

Și de-atunci gândiră dânșii, mai târziu cum s'a 'mplinit,
C'ar putea să vină ziua, când s'ar fi căsătorit.
Chiar a fost o presimțire, căci îndată după masă,
Haplea s'a jucat cu Frosa, el ca mire, ea mireasă.

Numai că, precum se 'ntâmplă și mai des s'a întâmplat
Cu copiii, pân' la urmă, la bătaie s'au luat.
Haplea, — zău, ce mai rușine! de cosiță o trăgea,
Cu un măturoiu, Frusina pe spinare-l mângâia.

Pentru-această întâmplare, după ce au fost certați,
I-a 'mpăcat mama Frusinei: „Hai, acum vă sărutați!"
Oare, n'a fost și aceasta ca un fel de presimțire?
Cu bătaie și săruturi să se 'ncheie o 'ntâlnire?

După ani și ani de zile, soț, soție când erau,
De bătaia pomenită cu plăcere și-aminteau.
Insă până vor ajunge vârsta de căsătorit
Mai e mult, iar pân'atuncea, multe sunt de povestit.

Deocamdată, coana Frosa e copilă mititică
Și cuminte și e dulce, dulce ca o bombonică.
Dar e vremea ca să 'nceapă școala, cartea.., aoleu !
Treaba n'a fost chiar ușoară, ba a mers chiar foarte greu.

Mai întâiu că unchiul Stroe nici s'audă nu vroia,
Ca să meargă ea la școală, ci într'astfel judeca :
„Școală, carte — astea-s fleacuri, nu sunt treburi pentru fată.
Vreau să crească sănătoasă și să fie ne 'nvățată.

„Uite, eu n'am fost la școală, nici n'am scris, nici n'am citit,
Totuși, pân' la bătrânețe, de minune am trăit".
Insă tatăl ei și mama socotit-au că-i mai bine
S'o trimită ca să 'nvețe, fără carte e rușine.

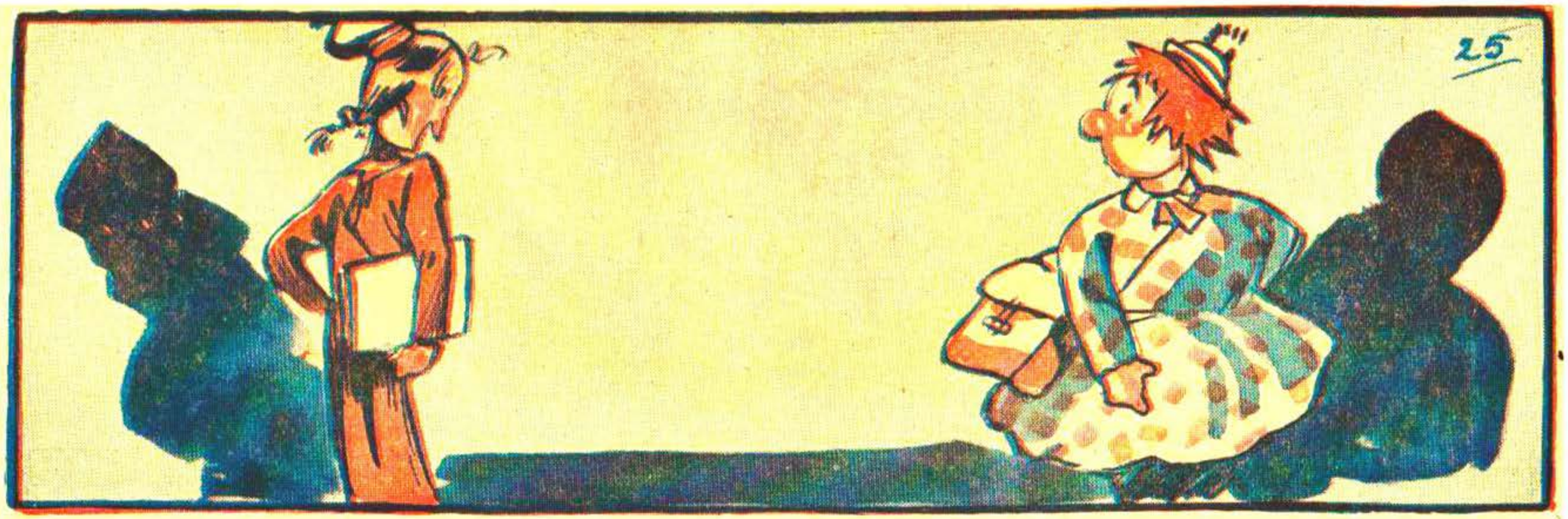

A rămas dar ca pe Frosa ei la școală s'o trimită,
„Fără carte, zic părinți-i, omul este ca o vită".
Mai ales că pe Blegina, jigărită cum era,
Hotărîseră de-acasă-i ca la școală să o dea.

Ar fi fost deci o rușine tocmai Frosa să nu știe,
Ea deșteaptă și drăguță, să citească și să scrie.
Asta-i una, iar al doilea, toată vremea cât ședea
Fără treabă pe acasă, doar de pozne se ținea.

Dați-mi voie chiar acuma să m'apuc să povestesc
De o poznă mai hazlie, despre care-mi amintesc.
Intr'o zi, pe când prin curte Frusinica se plimba,
Când prin grajd, pe la cotețe, curioasă, tot privea,

A văzut că o găină stă pe ouă nemișcată,
Stă cu-aripele întinse — Frusinica, mult mirată,
Merge fuga la mămica-i și-o întreabă: „Mamă dragă,
Dar de ce Moțata noastră stă pe ouă ziua 'ntreagă ?".

Cam zâmbind de întrebare, mamă-sa o lămurește:
„O să scoată pui din ouă, de aceea le clocește".
Stă pe gânduri Frusinica, își vorbește-apoi în sine:
„Sunt mai mare ca Moțata, deci, clocesc eu și mai bine".

Dela gând trecu la faptă, strânse ouă o grămadă
Și luându-le în șorțu-i, făr'ca nimeni să o vadă,
Într'un colț din grajd le duse, frumușel le înșiră
Și încet să nu le spargă, peste ele se-așează.

„Va să zică eu sunt cloșcă și voiu scoate puișori,
Puici și cocoșei cu pinteni, albi, pestriți și gălbiori",
Stând pe ouă, își vorbește, doar o-auzi din când în când,
Ca o cloșcă-adevărată: „Clo, clo, clo!" o-auzi făcând.

Însă 'n mintea ei isteață alte gânduri i-au venit:
„De-aș avea eu fulgi și pene, cred că-i mult mai potrivit.
Am să seamăn mult mai bine, zice scumpa de Frusina,
Cu o cloșcă ș'au să creadă puișorii că-s găină".

Se sculă deci de pe ouă, se sculă încetișor,
Strânse fulgi și strânse pene, dup' aceea binișor
Le lipi cu clei pe dânsa și pe cap și pe rochiță,
De departe de-ai privi-o, nici nu crezi că e fetiță.

Incântată de isprava-i, iar se-așează să clocească,
Râde veselă și 'ncepe iar la pui să se gândească.
„Puișorii, zi și noapte, au să fie tot cu mine
Ș'au să-mi spuie toți mămică, nu știți cât îmi pare bine!"

Insă simte că 'n stomacu-i foamea tare o strângea,
Totuși, fără să se miște, pe mămică-sa chema:
„Mamo, adă-mi de mâncare, eu sunt cloșcă și voi scoate
Puișori cum nu sunt alții, cocoșei și puici moțate".

Vine mamă-sa, o vede, stă uimită, se crucește
De atâta nebunie, p'urmă 'ntr'astfel îi vorbește:
„Ești o proastă ș'o scrântită! Au să-și râdă toți de tine,
Vin' mai repede în casă, că ne facem de rușine".

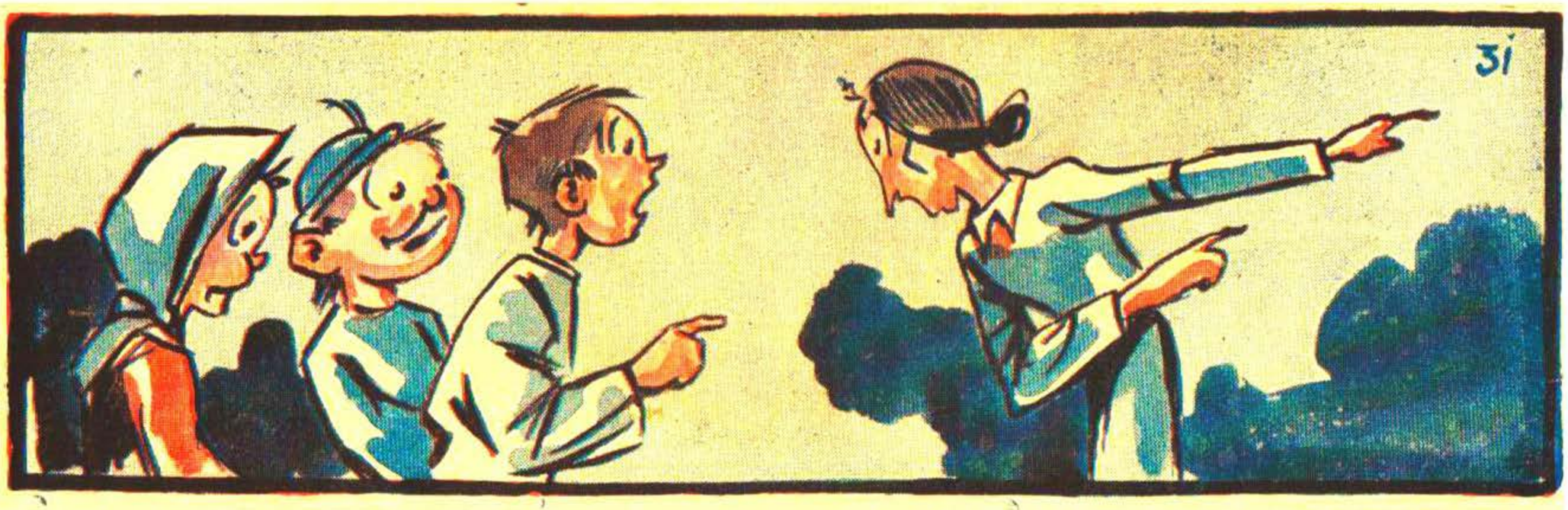

Vai, că rea mai este lumea ! Și nu-ți iartă vr'o greșeală,
Ba se bucură și râde, când te prinde c'o scrânteală.
Dar mai rea decât Blegina cred că nu se mai găsește —
Cu otravă și cu fiere parcă dânsa se hrănește.

Căci îndat' ce-a prins de veste despre Frosa co făcuse,
Cum a vrut să fie cloșcă și pe ouă cum șezuse,
Prin comună dete fuga, vestea vrând să răspândească,
S'afle lumea și pe Frosa toți să o batjocorească.

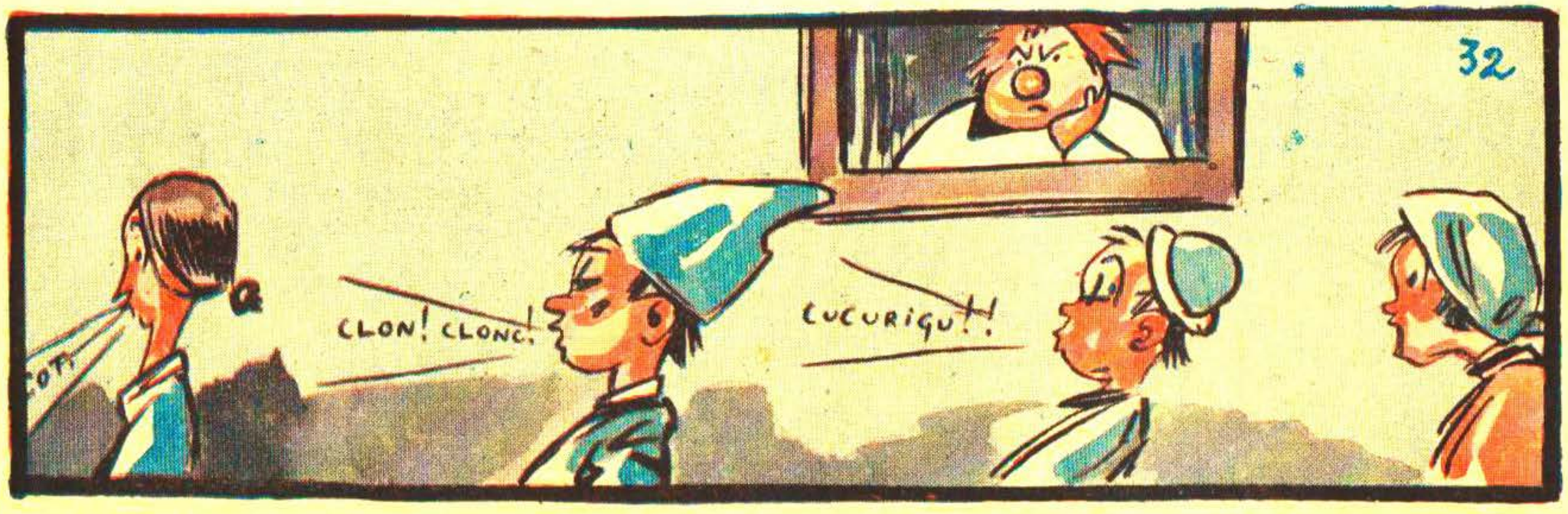

Când ieșea pe stradă Frosa, auzeai strigând Blegina :
„Ia veniți, veniți de grabă ! trece cloșca și găina !“
Și cu alți copii de seama-i ca găini cotcodăceau,
Ba cântau și cocoșește — rău pe Frosa necăjeau.

Frusinica, de rușine, încuiată stă în casă,
Nu 'ndrăsnește singurică, să se plimbe și să iasă,
De aceea, unchiul Stroe totdeauna o 'nsoțea,
Ba chiar vrând s'o 'nveselească, multe daruri îi făcea.

Intr'o zi i-aduse unchiul un borcan cu peștișori,
Sunt vreo patru, vii cu toții, și-s frumoși și mărișori.
Tot înoată, se cufundă, ba în sus, iar merg în jos,
Dau din cap și dau din coadă, se tot joacă ei frumos.

De le-arunci vreo fărîmă, dau năvală toți la ea,
Fiecare vrând s'o prindă și pe loc o înghițea.
Ce 'ncântată-i Frusinica ! Chiue, cântă, sare 'n sus.
„Vino să te pup, Nea Stroe, pentru darul ce-ai adus".

Nu mai face nici o treabă, nici nu vrea vr'o jucărie,
Doar să stea cu peștișorii, este marea-i bucurie.
Trece așa o săptămână și 'ntr'o zi cam după masă
Se 'ntâmplă ca Frusinica singură să fie-acasă.

Tot privind la peștișori, începu să se gândească :
„Stând în apă, cred, sărmanii, tare să se plictisească.
„Ba răcesc și nu li-i bine, cad bolnavi și pot să moară,
„Hai să-i scot să mai răsufle, să se plimbe și pe-afară".

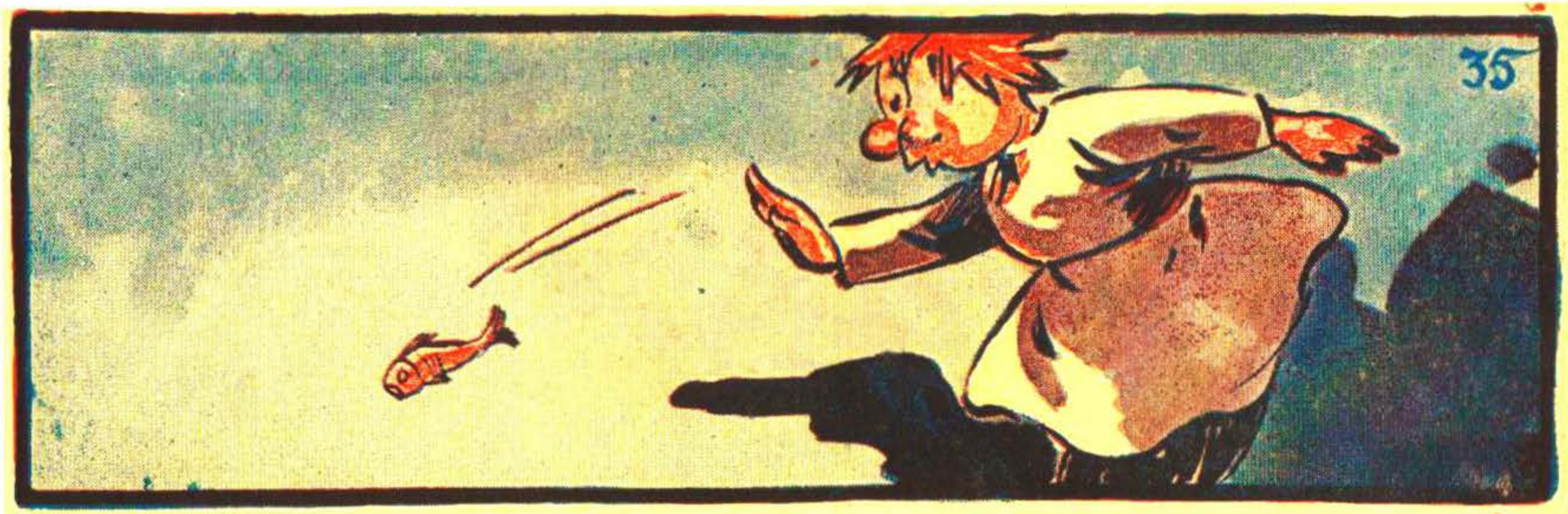

Și cum este cam pripită, mult n'a stat să chibzuiască ;
Gândul său, ciudat, năstrușnic, s'a grăbit să 'nfăptuiască,
In borcan deci vâră mâna, prinde-un pește-l pune jos.
„Hai mai umblă prin odaie, peștișorule frumos !".

Ce să umble? că sărmanul s'a sbătut, s'a svârcolit
Și văzând că nu-i în apă, a 'nchis ochii ș'a murit.
Dar deșteapta Frusinica nu prea știe că un pește,
Dacă nu-l lași tot în apă, nici trei clipe nu trăește.

De mă 'ntreabă acum pe mine vr'un prieten cititor,
Care-i pricina că peștii scoși din apă 'ndată mor,
Ii răspund că pentru dânșii aerul ce respirăm
E prea tare și-i omoară, pe uscat dacă-i lăsăm.

Insă Frosa crede 'ntr'altfel : „A murit, c'a stat în apă".
Din borcan pe toți îi scoate, dela moarte-așa îi scapă.
Când se 'ntoarse mama dânsei morți cu toții i-a găsit,
Nu se supără, de grabă în tigae i-a prăjit.

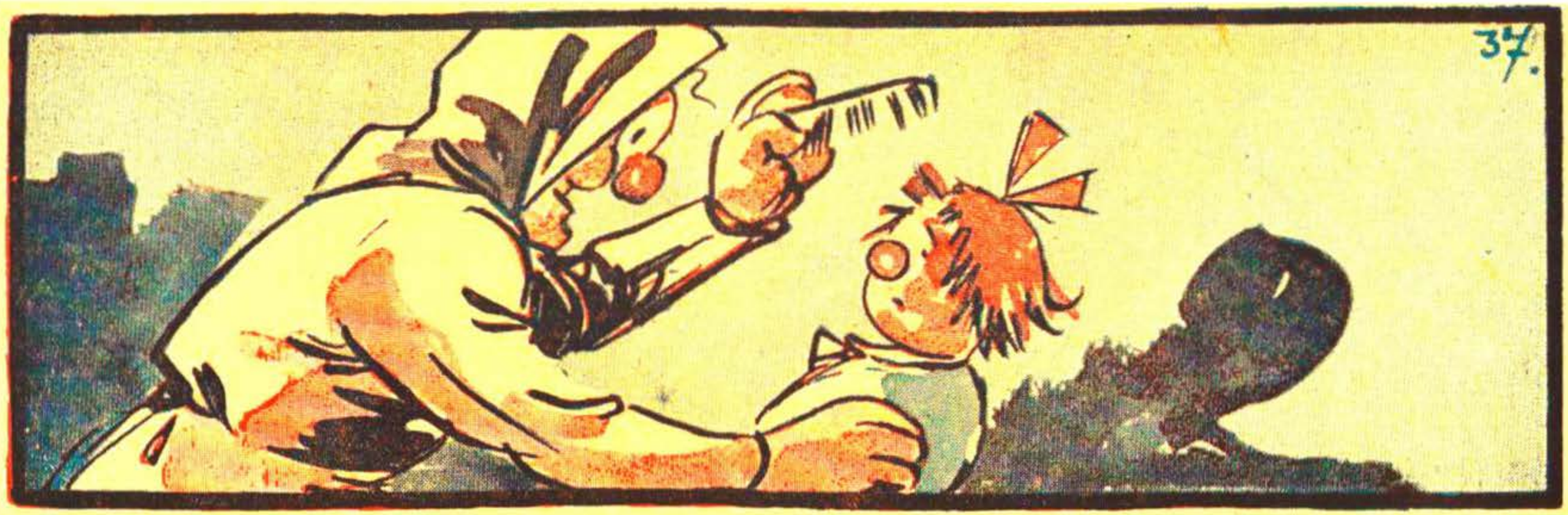

In sfârșit, sosi și ziua, ziua mare și 'nsemnată,
Când la școală și la carte Frusinica a fost dată.
Intr'o luni de prin Septemvre, vine mamă-sa ș'o scoală,
„Te trezește, porumbițo!“ Frumușel apoi o spală.

Și o piaptănă, o 'mbracă cu un șorț și c'o rochiță,
Iar în păr îi potrivește o frumoasă funduliță.
Fundulița, se 'nțelege, este roșie, stacojie,
Altfel, dulcea Frusinică se deoache, cum se știe.

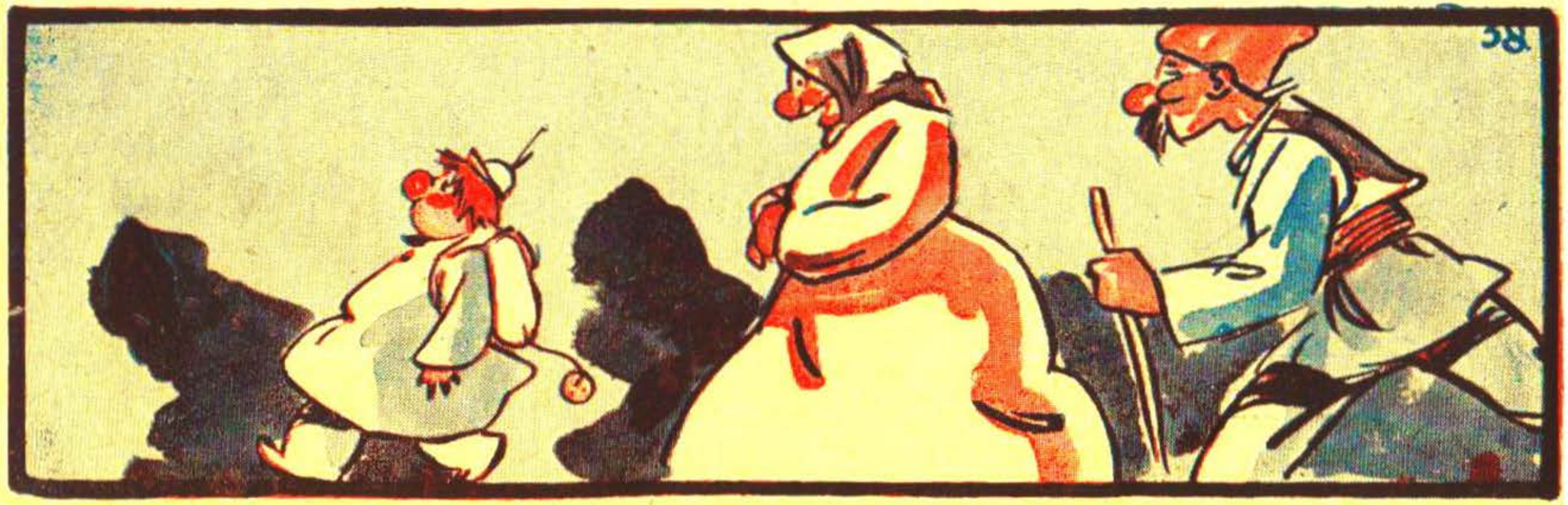

„Vin să-ți iei acum gustarea“. Ce gustare, dragii mei!
Două străchini de fasole și vreo șapte mititei,
Cu mămica, unchiul Stroe și cu tatăl Stan Mătreață,
Au pornit cu toți la școală, au pornit de dimineață.

Frusinica merge mândră cu ghiozdanu-i în spinare.
In ghiozdan, în loc de carte, își pusese de mâncare,
Căci la școală patru ore trebuia doar ca să stea
Și nimic să nu mănânce, nu se poate-așa ceva.

Sunt primiți de 'nvățătoare. „Ce fetiță frumușică !
Și se vede că-i deșteaptă ! — Este draga-mi nepoțică".
Unchiul Stroe îi răspunde. „Dar vă rog să n'o certați,
Fiindcă-i foarte simțitoare, tot cu bine s'o luați.

„Ba mai este cam slăbuță, subțirică și plăpândă.
Și de aceea s'aveți grijă să nu stea cumva flămândă".
Vede doamna 'nvățătoare ca butoiu că-i Frusinica,
Totuși, zice : „N'aveți teamă, îngrijesc de mititica".

Chiar în banca 'ntâi o puse, lângă dânsa ca vecină
Așeză, crezând că-i bine, pe ursuza de Blegină.
„Școlărițe, prima oară, vreau un cântec să 'nvățați,
Am să-l cânt, iar după mine, voi, cu toate să-l cântați".

Zice doamna, și începe mai încet un cântecel,
E ușor, ca să-l învețe, însă este frumușel,
Ci răsună 'n clasă țipăt : „Aoleu, că m'a 'nțepat !"
Iar îndată după 'aceea și o palmă-a răsunat.

„Ce-i aceasta ?“ doamna 'ntreabă. Ii răspunde-acum Frusina :
„M'a 'nțepat cu-un ac în spate verișoara mea Blegina !“.
Urlă ele amândouă : Frosa c'a fost înțepată,
Iar Blegina pentru palma ce-i roșise fața toată.

„Ia tăceți ! le strigă doamna, că-i rușine și chiar mare,
Să vă bateți, să vă 'mpungeți, voi ce sunteți verișoare !“
După ce se potoliră, când să cânte-a doua oară,
Doamna zice : „Fiți cuminte, că de nu, vă dau afară“.

Cântecul abia 'ncepuse că Frusina strigă tare :
„Mi-e foame !“ și își scoate din ghiozdanu-i de mâncare.
Sc æ-un boț de mămăligă, ba mai scoate două cepe
Ri rosnind din fălci puternic, să înfulece începe.

„Frusinico, zice doamna, nimeni nu mănâncă 'n clasă.
Și cum spui că ți e foame, când abia venișI de-acasă ?“
Dar Frusina-i dă 'nainte, pân'la urmă învățătoarea,
Nu mai cântă și cu sila îi bagă 'n ghiozdan mâncarea.

Când la prânz se 'ntoarce-acasă și 'ntrebată e Frusina :
„Ce-ai făcut tu azi la școală ?“ ea răspunde : „Cu Blegina,
Urâcioasa verișoară, m'am bătut și sgâriat,
Fiindcă, făr' să bag de seamă, cu un ac m'a înțepat“.

Dar în ziua următoare ,când la școală iar s'a dus,
Una de-alta 'nvățătoarea mai departe le-a pus.
Frusinica a mers la școală șapte sau opt ani, îmi pare,
Iar la minte, fiind isteață și elevă silitoare,

A putut ea să termine chiar trei clase — s'a 'nvățat
Adunarea și scăderea — mai târziu le-a cam uitat,
A 'nvățat și să citească, se cam bâlbâie când scrie,
Cât de virgulă și puncte, ce sunt astea nici nu știe.

Și la litere se 'ncurcă, ce e mare, ce e mică,
Nu le prea deosebește mult deșteapta Frusinică.
„scUMP moș nAe, scrie dânsa, săNătatE Iți DoResC
îN CurâND vOi Fi IA tinE să tE BuCurI tE veSTesC“.

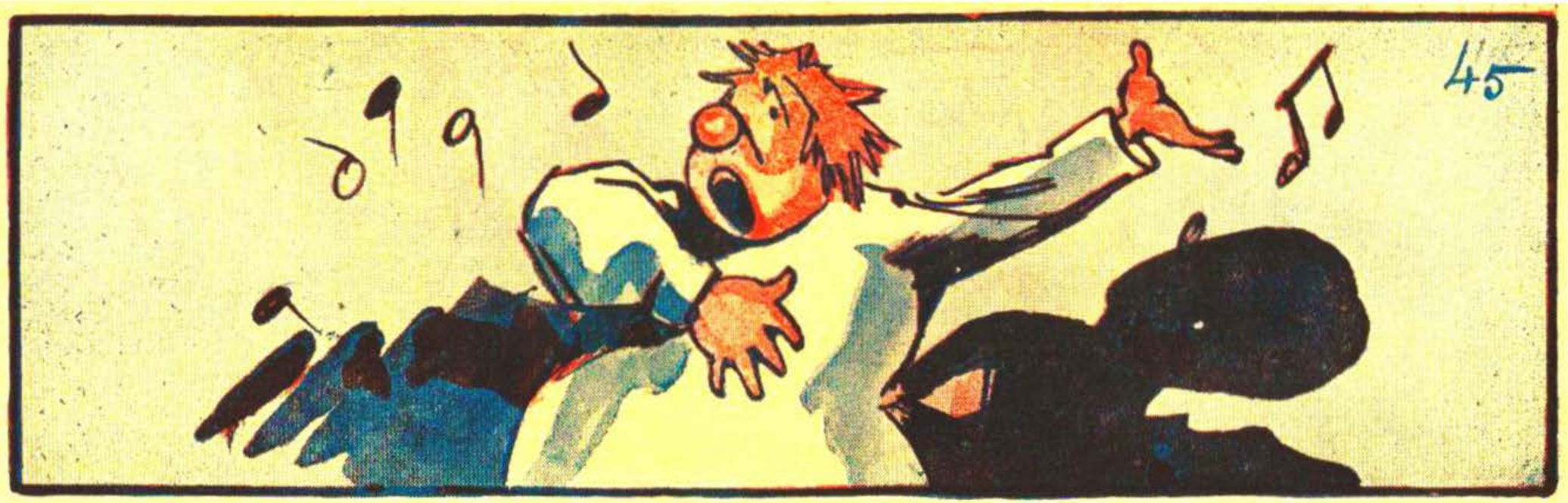

Cam acesta-i scrisul Frosei, nici pân'azi nu s'a 'ndreptat,
Când am vrut să-i dau eu lecții, vai, ce rău s'a supărat !
„Ia slăbește-mă ! îmi zice, n'am să scriu eu la „rivistă",
Voi ajunge mult mai mare, mă voi face „aritistă".

Și mai are o meteahnă, că sunt unele cuvinte,
Ce le spune cam pocite, cum, de sigur, țineți minte.
Despre-aceasta, dați-mi voie, chiar aici să pomenesc
O pățanie cu Frosa și pe scurt s'o povestesc.

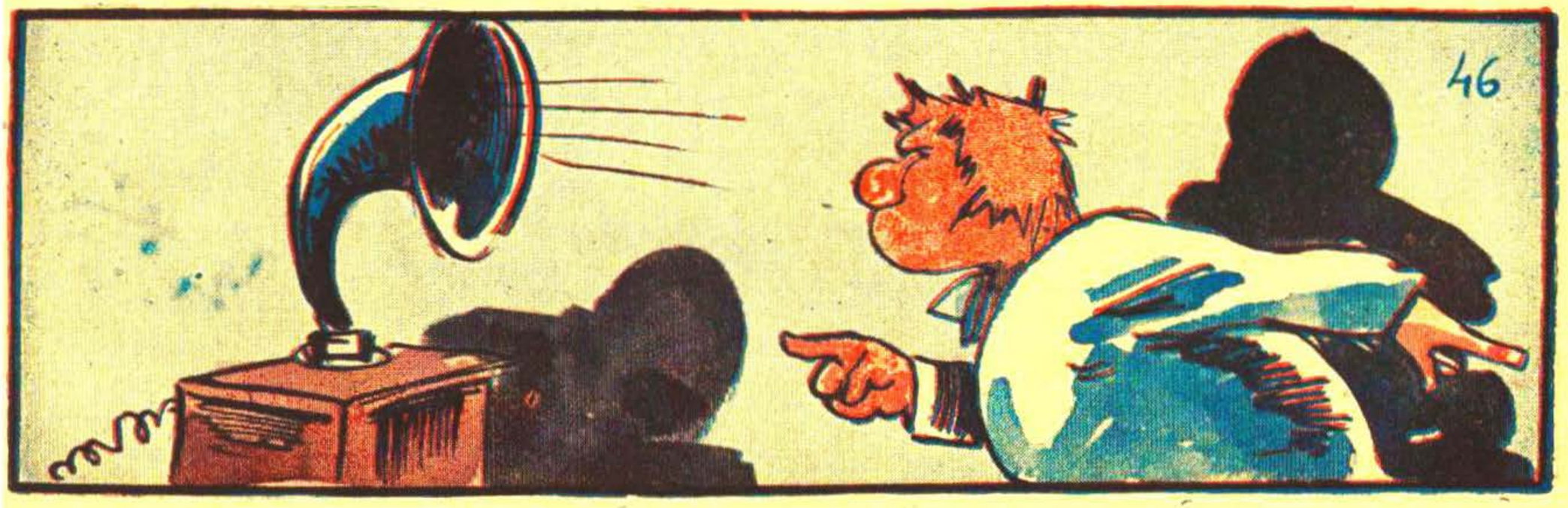

Insoțită de Prostilă, ea venise ca să stea
Toată vremea, pe când Haplea prin Europa se plimba.
Ca distracție, pe seară : „Coană Froso, eu i-am zis,
Să pun radio să cânte". Ș'aparatul am deschis.

„Ce e dario ?" mă 'ntreabă, căci deși nu-i de crezut,
Pân 'atuncea coana Frosa radio nici n'a văzut.
Auzim strigând o voce : „Aici Radio București"!.
Ea, zâmbind, răspunde 'ndată : „Aici Frosa din Hăpleşti !".

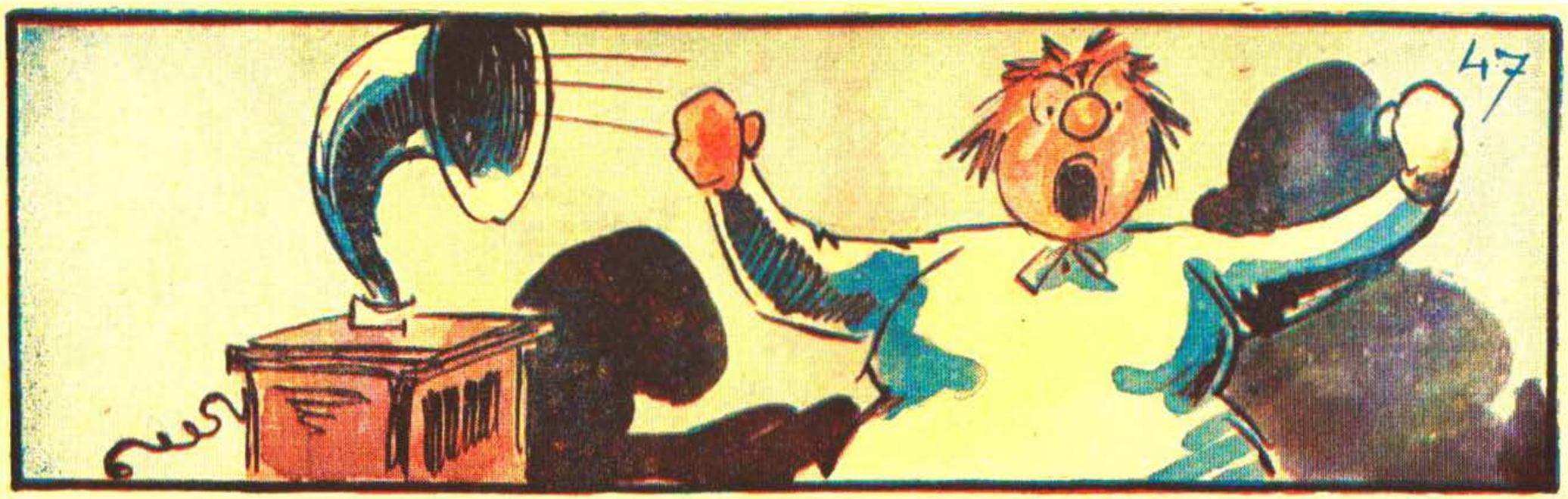

Insă Radio porneşte „foaie verde“ să ne cânte,
Coana Frosa şi Prostilă rău încep să se frământe,
„Ce doreşti, cucoană Froso ?“ o întreb, iar ea-mi răspunde
„Domnul ăsta care cântă, ce nu iese şi se-ascunde“.

— „Cum să iasă, zic la rându-mi, nu-i aicea, nu-i de loc“.
Ea se supără şi crede că de dânsa îmi bat joc.
Mai târziu s'aude iarăşi : „Aici Radio Bucureşti !“.
Coana Frosa, îmbufnată, zice : „Ia să mă slăbeşti !“.

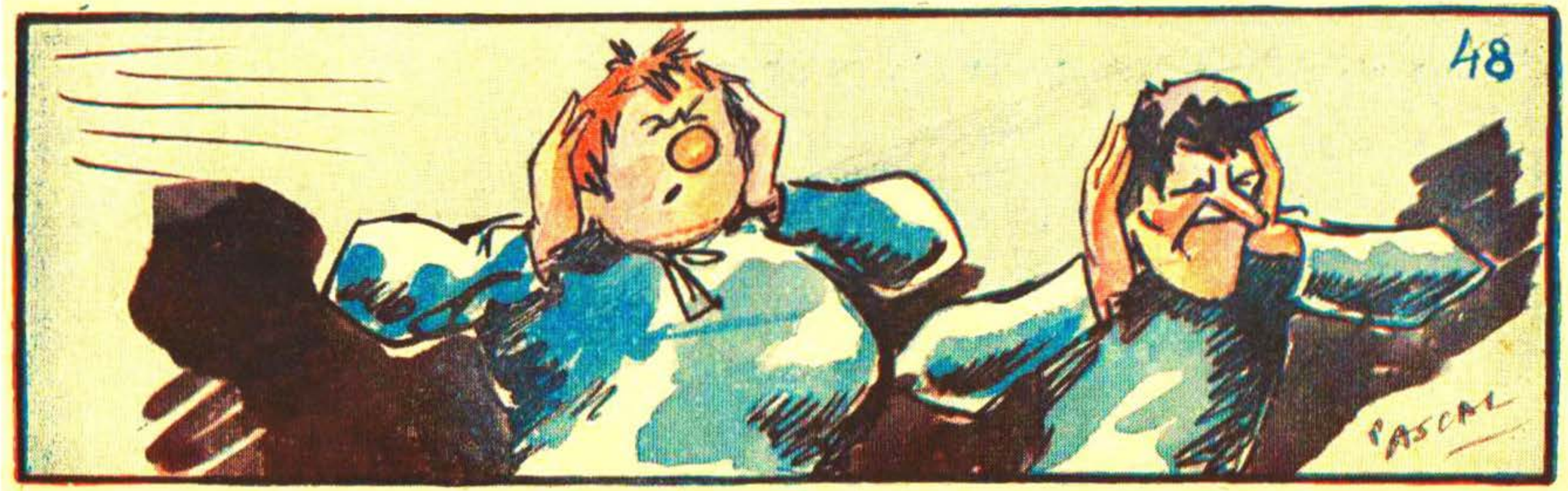

Eu întorc puţin butonul şi aud italieneşte.
„Rog, ascultă ,coană Froso ce la Roma se vorbeşte“.
In geografie Frusina nu prea-i tare, nu prea ştie,
Ce-i şi unde vine Roma, crede tot că-i o drăcie.

„Spune fetei asta, Roma, s'o vedem aci, să iasă,
Ce tot trăncăne ascunsă ?“ Crede Roma că-i în casă.
Punem Tokio, Berlinul, Istambul şi alte multe,
Insă Frosa şi Prostilă, supăraţi, nu vor s'asculte.

Tot privesc la o scrisoare, ce-i de mult și 'ngălbenită. —
E scrisoarea coanei Frosa și cu lacrimi e stropită.
Mi-a trimis-o pe când Haplea prin Europa se plimba,
Iar de doru-i Frusinica zi și noapte tot plângea.

Cred că astăzi coana Frosa nu se supără pe mine,
De-i transcriu aci scrisoarea, ca s'o știți cu toți mai bine.
„Scump Moș Nae, scrie dânsa, eu mă duc, mă prăpădesc,
Singurică, fără Haplea, parcă simt că 'nebunesc.

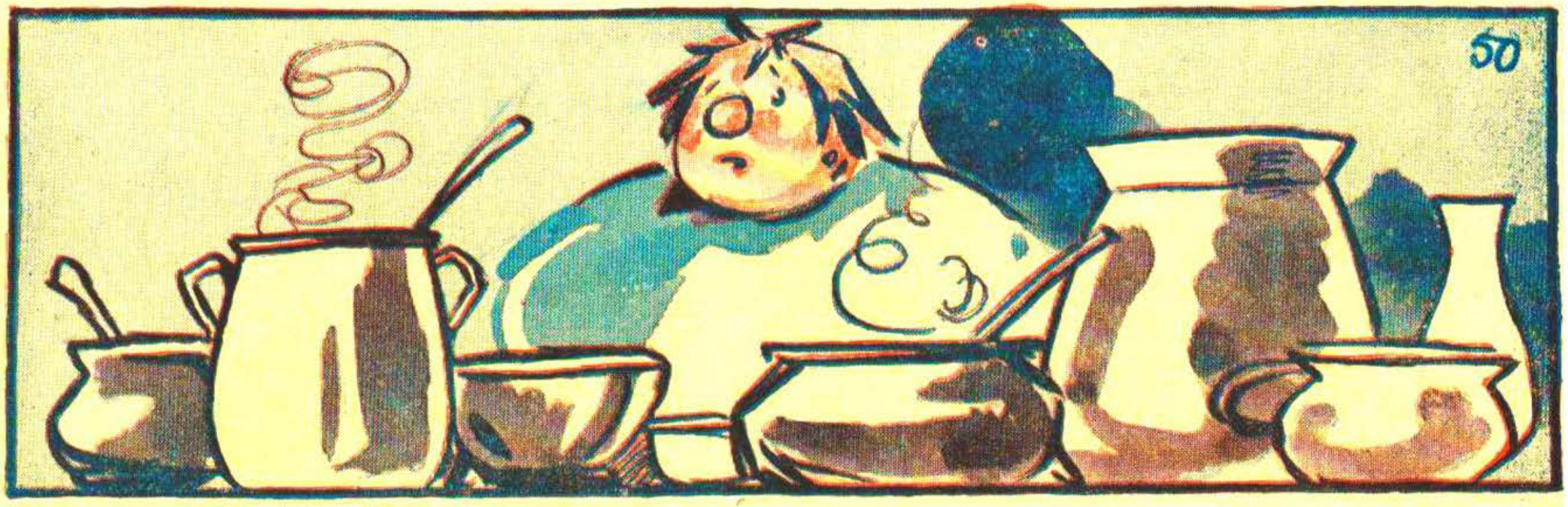

Nu dorm noaptea, nu dorm ziua, n'am nici poftă de mâncare,
Două străchini de fasole iau dimineața la gustare.
Iar la prânz iau niște varză și pastramă la grătar,
Patru ouă, mămăligă, mai nimica, așa dar.

„Cam la fel mănânc și seara, ca un țâr, zău, am slăbit...
Haplea, Haplea — arză-l focul ! — foarte rău m'a necăjit.
A plecat — și mincinosul nu mi-a scris decât odată :
„Merge Froso, merge strună“ — doar un rând pe-o ilustrată.

„Lui îi merge, însă mie — nici măcar nu m'a 'ntrebat,
Cum mă simt și cum îmi merge, Doamne, Doamne, ce bărbat!
Nu mai pot răbda, Moș Nae, nu mai stau eu la Hăpleşti,
Iau copiii și chiar mâine, viu direct la București.

„Stau la tine pân 'ce Haplea va veni din nou acasă, —
De Hăpleşti, gospodărie, nici nu vreau să știu, nu-mi pasă.
Las pisica și cățelul, ba mai las și pe Urechilă,
Singură să nu fac drumul, voiu lua doar pe Prostilă.

„Deci îți scriu acestea 'n grabă — și cu lacrimi le stropesc—
Ca să știi că mâine seară cu „Rapidul" eu sosesc".
Iată cum a fost scrisoarea dela Frosa ce-am primit.
S'o aștept dar cât mai bine, frumușel m'am pregătit.

In odaia cea mai mare, paturi, perne-am așezat,
Iar pastramă și fasole din belșug am cumpărat.
Pun joben și haine nouă — vreau să fiu cât mai cochet —
Ba trecând la florărie am luat și un buchet.

Uite-așa m'am dus la gară, elegant, înmănușat,
Lumea care mă cunoaște, mă privește cam mirat.
In sfârșit, sosește trenul : e „Rapidul“ din Hăplești.
Cum mă vede, Frosa strigă : „Iată-mă la București !“.

Cu buchet, jobenu'n mână, eu spre dânsa mă grăbesc.
Ce zicea ca țâr că-i slabă ? Chiar mai grasă o găsesc.
E rotundă, dolofană, iar la față... în sfârșit :
„Slavă Domnului, zic singur, coana Frosa n'a slăbit !“.

Se coboară 'ntâiu Prostilă, mă sărută cu nesaț,
Hăplișor urmează 'ndată și m'apucă strâns de braț.
Iat'acum și coana Frosa, poartă 'n brațe pe Hăplina —
Ce drăguță, frumușică, este scumpa noastră fină !

Coanei Frosa dau buchetul, vreau și mâna să-i sărut,
Insă ea dădu un țipăt — aoleu cât m'am temut !
„Ce-ai pățit, cucoană Froso ?“ o întreb, dar ea îndată
Se pornește ca să plângă, că se strânge lumea toată.

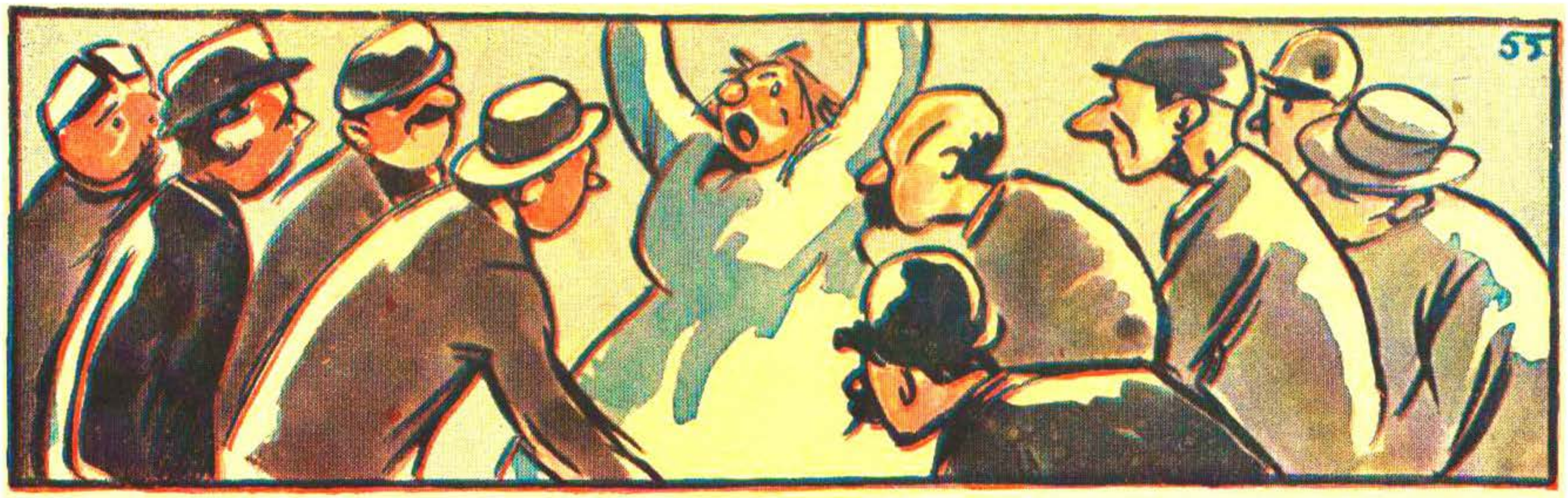

A trecut destulă vreme, șapte sau opt ani îmi pare,
Totuși n'am uitat pân'astăzi c'am pățit rușine mare.
Ca la urs se strânse lumea, călătorii dela gară.
„Ce e, doamnă ? Ce se 'ntâmplă ?“ curioși o întrebară.

Coana Frosa plânge 'n hohot. „Vai, Moș Nae, ce-am pățit !
Să rămân eu fără Haplea, fire-ar ceas afurisit !
— Coană Froso, nu mai plânge. Scumpul Haplea vine iar.
Râde lumea ce ne vede... Insă ea n'are habar.

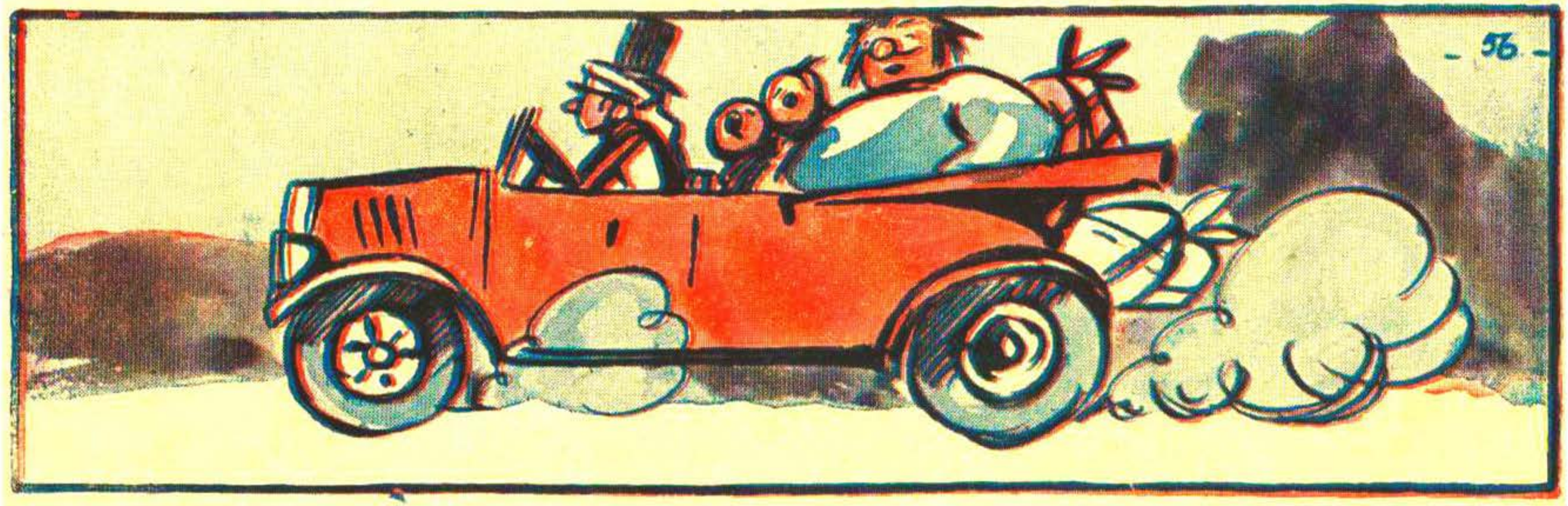

Mai apoi cu vorbe bune, oarecum s'a potolit,
Ne-am urcat într'o mașină, drept acasă ne-am oprit.
„Mi-e foame !“ zice Frosa, iar Prostilă de co'ea :
„Mo-mo-mor de flămânzeală pa-pantofii mi-aș mânca !“

Stăm la masă, coana Frosa, tot mâncând se tânguiește
De nimic că n'are poftă, zi de zi se prăpădește.
Dar se 'ndoapă, zău, cât șapte, speriat mă 'ntreb în mine :
„Ce-o să fie, când va spune, că se simte iarăși bine ?“

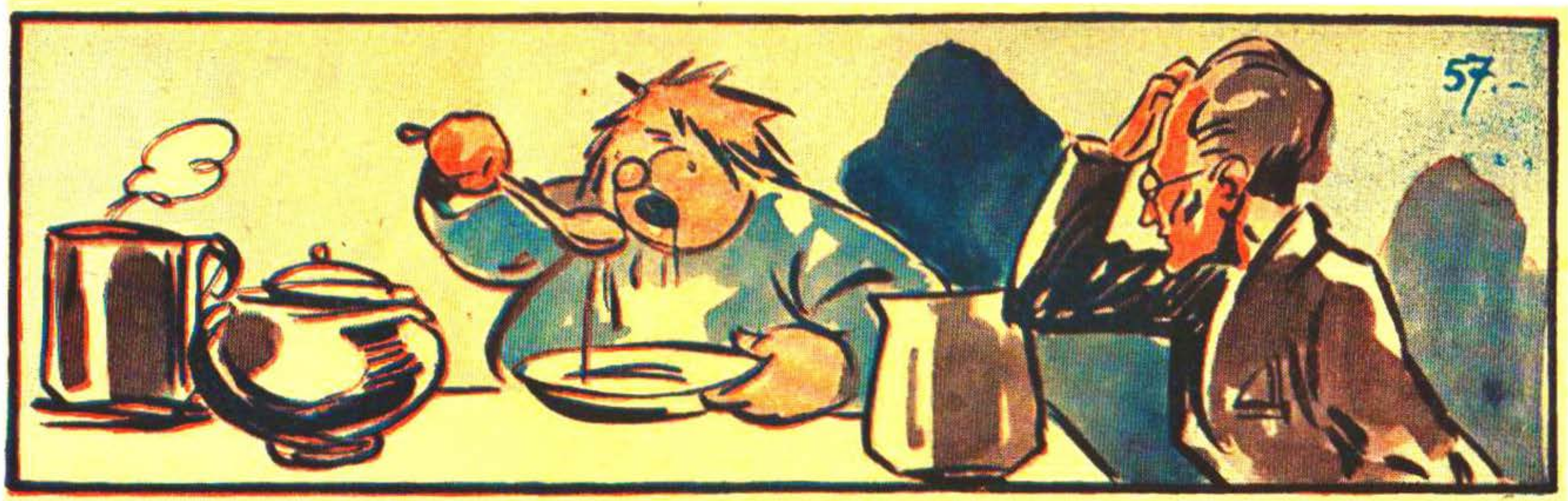

A trecut o săptămână. Auzim noi într'o seară
Când stăteam cu toți la masă, c'a sunat la poartă-afară.
Merg să văd, iar Coana Frosa „ciugulea" ceva pastramă,
„Rog, deschideți, strigă unul, v'am adus o telegramă".

Este factorul. Imi dete telegrama ce era
Dela Haplea, din Constanța, iată Haplea ce scria:
„Am venit din nou în Țară, mâine sunt la București"
„Coană Froso, zic eu vesel, ia poftim să o citești".

O citește, dar se 'ncruntă și 'ntorcându-se spre mine:
„Incă șase luni de zile nu mă mișc eu dela tine".
Vestea-aceasta, se 'nțelege, chiar de loc nu m'a 'ncântat,
Insemna să-mi vând și haina, să le dau lor de mâncat.

Dar mi-am zis apoi că Haplea s'o convingă va putea,
Ca să plece și pe mine liniștit mă va lăsa.
Iată că s'a 'ntors și dânsul, însă cum a fost primit
De drăguța coana Frosa, zău, că-i bun de povestit.

„Haimana și pierde-vară ! Ai umblat, ai cheltuit !
Pe la baluri, la teatre și de loc nu te-ai gândit,
C'am rămas eu singurică și de dor că mă topeam,
Că-mi pierise orice poftă, noaptea ochii nu 'nchideam".

Insă șmecher mai e Haplea ! Se preface mulțumit.
„Ce surpriză, bucurie ! Froso, bine te-am găsit !"
Își sărută-apoi copiii. „Ce mai faceți, dragii mei ?
De deochi să nu vă fie, că sunteți ca porumbei !"

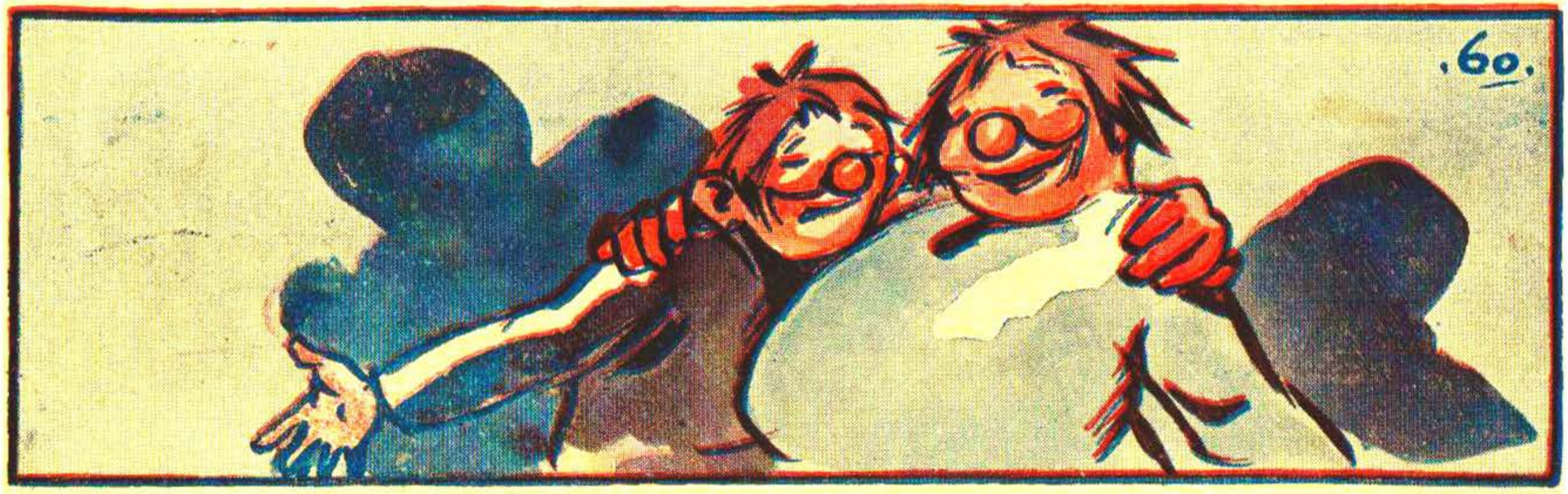

Iarăși merge apoi spre Frosa. „Hai, ma șer, nu sta'nbufnată,
Na, mă jur că de-azi încolo, nu plec singur altădată.
Hai să stăm acum la masă, căci de foame-am leșinat,
Că de când plecai din Țară, știu că nu m'am săturat.

Nu mai fi deci supărată, că deloc nu-ți șade bine
Și să știi că toată vremea mă gândeam numai la tine".
Uite-așa, cu vorbe bune, coana Frosa, în sfârșit,
S'a 'mpăcat, i-a 'ntins și mâna și frumos chiar i-a zâmbit.

Văd că treaba se încurcă, deoarece nu m'așteptam,
Ca în casa mea micuță, musafiri atâți să am.
Iute merg la măcelarul, iau pastramă, mititei,
Ba mai pun și mămăligă, varză acră și ardei.

Dau o masă chiar pe cinste, Haplea este încântat:
„Bunătăți așa gustoase cam de mult eu n'am mâncat".
Zice și se 'ndoapă 'ntr'una, însă Frosa îl întrece.
„Mi-a venit acuma pofta și pot să mănânc cât zece".

Hăplișor și cu Hăplina nu se lasă mai pe jos,
Să-i privești, e o plăcere, cum mănâncă ei frumos,
După masă, Frosa zice: „Hapleo, haide-acum și scoate
Ce cadou ai pentru mine, ce-ai adus din străinătate".

Când aude Haplea vorba, stă, privește ca plouat,
Și se scarpină pe ceafă. Zice-apoi cam încurcat:
„Vezi că, dragă Frusinico, vezi... că... asta... cum să-ți spun,
M'am gândit eu toată vremea să-ți aduc un lucru bun.

„Ba și ție și Hăplinei și lui Hăplișor doream,
Să vă cumpăr multe, multe, ziua, noaptea mă gândeam.
Insă vezi, ma șer nevastă, sufla vântu 'n buzunar,
Să mă crezi că multe zile să mănânc n'aveam măcar.

— Te-ai intors cu mâna goală!? Haple-ai fost și Haplea ești!
Nătărău fără rușine, mi e silă când vorbești".
Iată cum răspunde Frosa și se face foc și pară,
Insă Haplea, cu blândețe, zice: — „Scumpa mea comoară,

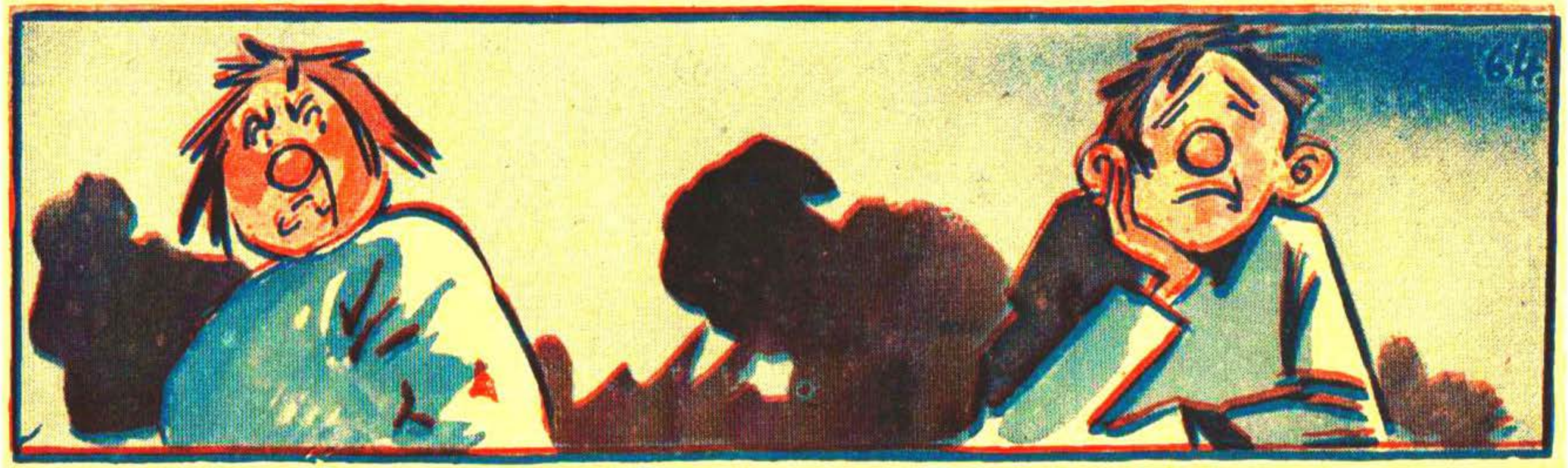

„Tu, mândria vieții mele, binișor, te potolește,
Căci cadou sunt chiar eu însumi, Haplea, care te iubește".
Dar n'a mers așa de bine; până seara, mâniată,
Nu i-a spus măcar o vorbă, ci a stat tot înbufnată.

Ca s'o 'mpac din nou pe dânsa, oare, știți ce am făcut?
M'am rugat de un prieten, să-mi dea bani cu împrumut.
Făr' să spun apoi o vorbă, cumpărai niște cercei,
Mari, frumoși, cu pietre scumpe, m'au costat optzeci de lei.

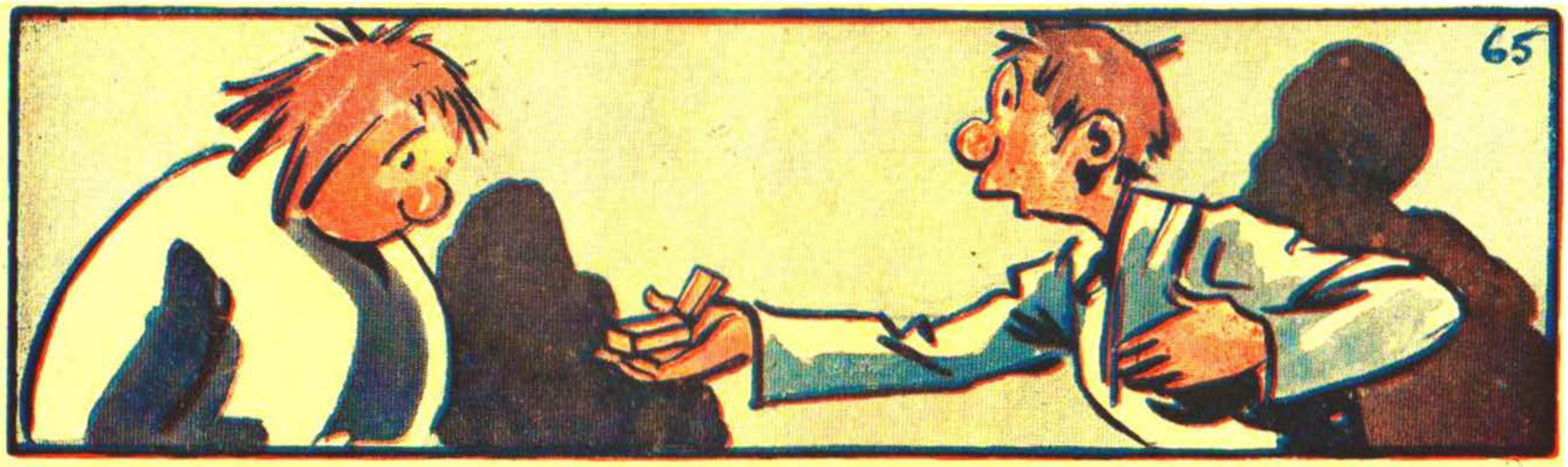

Chem pe Haplea la o parte, la ureche 'ncet i-am zis :
„Spune Frosei că cerceii i-ai luat dela Paris.
Și c'a fost o glumă vorba, că nimic nu i-ai adus".
Mulțumind, el ia cerceii și în buzunar i-a pus.

Merge-apoi la coana Frosa, zice : „Dragă, am glumit,
De cadou când fuse vorba, căci la tine m'am gândit.
Fii drăguță, cum ți-i felul, și privește puțintel :
Oare-ți plac cerceii ăștia ? Stai, ți-i pun eu frumușel".

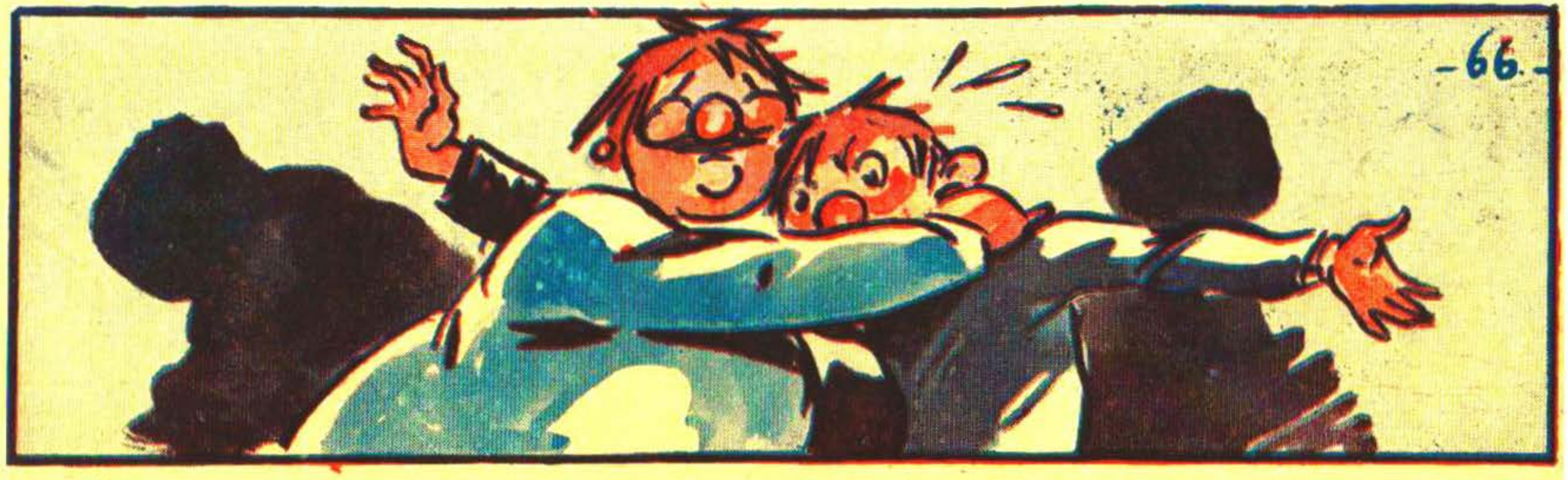

Coana Frosa e'n mirare, stă, se uită nemișcată,
Pân' ce Haplea-i potrivește — i-a trecut, nu-i supărată.
In oglindă se admiră, mulțumită își zâmbește.
Cum mă prinde, scump Moș Nae? Ii răspund: Dumnezeește!

„Ce mai vorbă ? Ești o „Misă", alta cum nu s'a văzut,
Dar drăguțului de Haplea dă-i acuma un sărut".
Coana Frosa mă ascultă. Zâmbitoare, țoc ! și poc !
Pe o parte și pe alta îl sărută ea cu foc.

Să nu spuneți coanei Frosa, că mă plâng, dar nu mai pot,
Nu-s bogat și n'am de unde bani din pungă tot să scot,
Insă, treacă de-astă dată ! Hai să-i fac o bucurie !
Merg și cumpăr trei bilete colo sus, la galerie.

Cam spre seară Frosa-mi zice : „Hai mai iute să mâncăm
Și să mergem la teatru, astăzi vreau să ne distrăm".
Da, să mergem, dar la teatru gratis nu ne va primi.
Haplea n'are nici lescaie, va să zică, voiu plăti.

Se cam strâmbă coana Frosa, zice 'n loje că-i mai bine,
La un loc cu „mitocanii" ca să stea, îi e rușine.
Cât de Haplea, știți ce face ? Ochii 'nchide și pornește
Ca să sforăie, să doarmă, la sfârșit doar se trezește.

La ieșire, coana Frosa vede o plăcintărie.
Ș'a mâncat ea, să mă credeți, a mâncat chiar o tipsie.
Insă văd că musafirii nici un gând n'au de plecare.
Ce să plece, când au totul : casă, masă și plimbare ?

Au ei totul, dar e vorba că eu unul mă spetesc,
Cheltuind mereu cu dânșii ca să-i plimb și să-i hrănesc.
Nicio clipă n'am odihnă, nu mai pot să-mi văd de treabă,
Ziua, seara, tot pe drumuri. — zău, să plece mai de grabă.

In sfârșit, îmi zice Haplea : „Iată că m'am hotărît,
Să plecăm chiar mâine seară, deși sunt cam amărît".
Stăm târziu în noaptea-aceasta, dar ni-i somn și tot căscăm.
„Noapte bună. — Noapte bună, vremea e să ne culcăm".

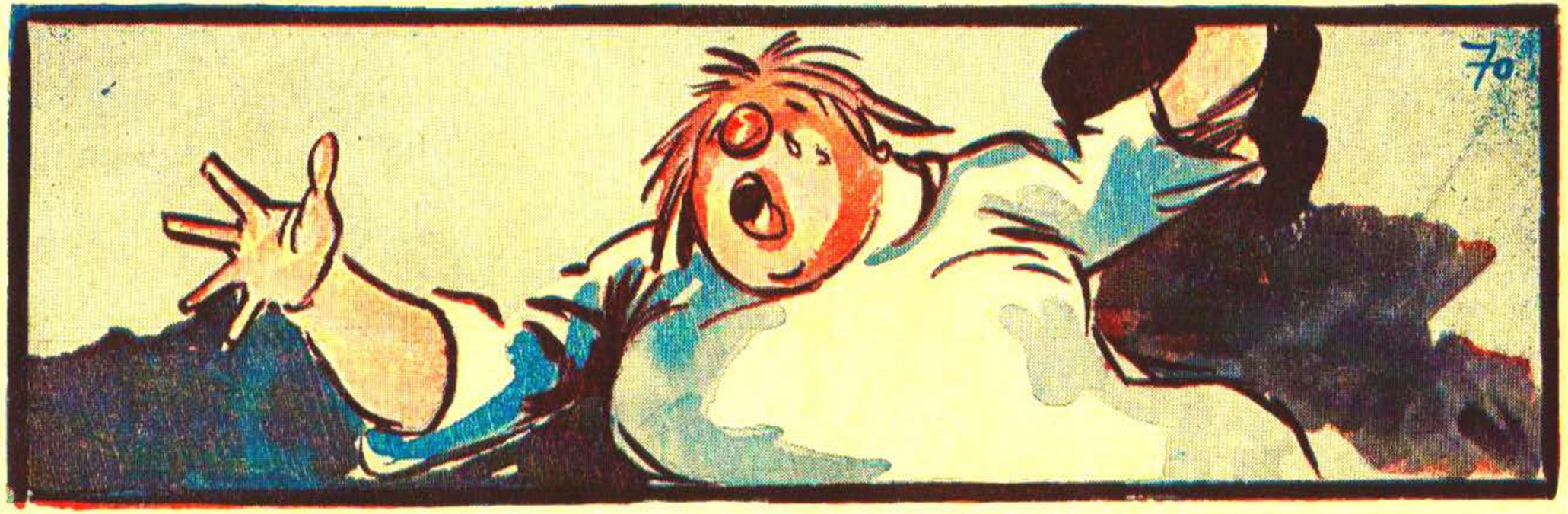

Dar de-odată în odaie coana Frosa-a năvălit
Speriată, țipă, plânge. „Coană Froso, ce-ai pățit ?"
O 'ntrebăm — ea, printre lacrimi, zice : „Vai, veniți îndată!
Hăplinuța e bolnavă, s'a umplut de bube toată".

Haplea, eu sărim degrabă și ne ducem s'o vedem.
Am găsit-o în pătucu-i, dar cum e, ne speriem.
Că se sbate și tot geme, ba îmi pare c'aiurează :
„Mamă, tată, Urechilă !" Tot vorbește și visează.

Ce aprinsă e la față ! Iar pe mâini și pe picioare
Plină e de bube roșii; cred pojar micuța c'are.
„Hai să-i punem termometrul, să-i luăm temperatura".
Dar Hăplina nu se lasă, țipă cât o ține gura.

„Nu vreau, doare ! Nu, Moș Nae ! — Stai, fetițo, nu-i nimic,
Că nu doare termometrul", cu blândețe eu îi zic.
In sfârșit se liniștește, termometrul ne arată
Patruzeci și două grade, — mă 'ntristez eu deodată.

Noaptea 'ntreagă lângă dânsa o veghem și îngrijim,
Iar a doua zi pe-un doctor să-l chemăm noi ne gândim.
Domnul doctor Curățilă vine, o examinează
Și se 'ncruntă și ne spune, că el nu mai garantează.

„Poate scapă, poate moare, e pojar, dar cazu-i grav,
A murit acum trei zile un copil ce-a fost bolnav".
Ce mai doctor, ce mai vorbe ! Zău, c'am vrut să-l dau afară.
Să ne spună de Hăplina, că se poate ca să moară !

Greu bolnavă-a fost Hăplina, uneori chiar ne părea,
Că se duce și se stinge, că nu-i chip a o scăpa.
De călduri încins e trupu-i și 'n dureri se svârcolește.
Speriată, coana Frosa toată ziua se bocește.

„Vai, Moș Nae, îngerașul ! Dacă moare, te vestesc,
Că m'arunc într'o fântână, fără dânsa nu trăesc.
— Liniștește-te, nu plânge și de moarte nu vorbi,
Ai să vezi că mititica iar se va 'nsănătoși".

Îi vorbesc eu, dar n'ascultă, nici nu vrea să ție seamă,
Ci-mi răspunde: „Ia mă lasă, căci nu știi ce-i dor de mamă".
Iarăși plânge, iarăși țipă, că vecinii au venit
Să ne 'ntrebe de Hăplina : „Nu cumva o fi murit ?"

Și ce prost îmi merge mie ! Coana Frosa nu mă lasă,
Să-mi mai văd puțin de treabă, nici să ies măcar din casă.
Toată ziua, ba și noaptea, cu Hăplina vrea să stau
Să-i tot spun povești și snoave, doctoriile să-i dau.

Când sunt frânt de oboseală și când vreau să ațipesc,
„Hai te scoală!“ strigă Frosa. N'am încotro, mă trezesc.
Șapte nopți și șapte zile au trecut și — în sfârșit!
Slavă Domnului, Hăplina spre mai bine a pornit.

I-a scăzut temperatura, doarme mult mai liniștită,
Nu mai are bube roșii, dar e slabă, prăpădită.
Piciorușele-i plăpânde parc'ai zice că-s de vată.
Greu se scoală, greu se mișcă, ziua 'ntreagă stă culcată.

A slăbit și coana Frosa de nesomn și de necaz,
Iară Haplea și cu mine suntem galbeni la obraz.
Insă zi de zi, micuța merge tot spre vindecare,
A scăpat ea dela moarte. — Văd, norocul nostru-i mare.

Domnul doctor Curățilă este mândru și 'ncântat:
„Ei, vedeți cât sunt de meșter, cum Hăplina a scăpat?“
Insă când dă socoteala, nu ne face vr'o plăcere,
Pentru vizite, rețete, șase mii de lei ne cere.

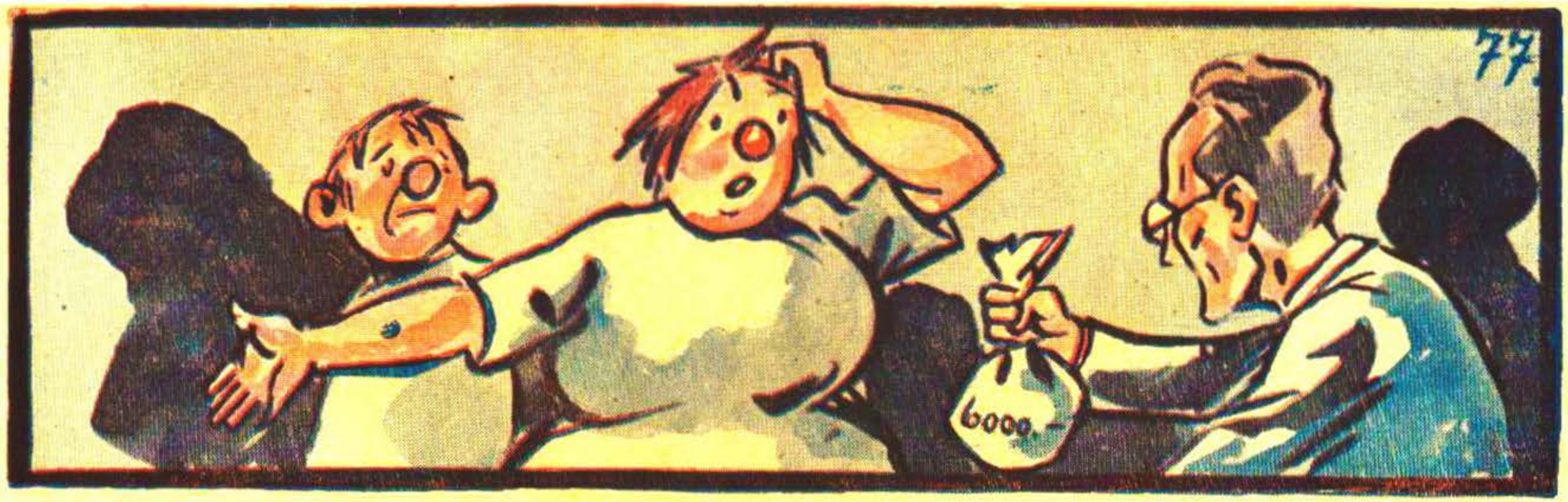

„Dă-i Moș Nae, zice Haplea, ți-i plătesc eu mai târziu,
Cu câștigul dela carte, — dela cartea ce-am să scriu".
Asta 'nseamnă „niciodată", dar nu-i alta de făcut,
Merg la bănci, pe la prieteni, peste tot iau cu 'nprumut.

„Știi Moș Nae, zice Frosa, nu mă simt nici eu prea bine,
Am luat pojar îmi pare, boala dragei de Hăpline".
„Asta-i lipsă, zic în gându-mi, Frosa să se 'mbolnăvească
Și pe domnul Curățilă iar Moș Nae să-l plătească".

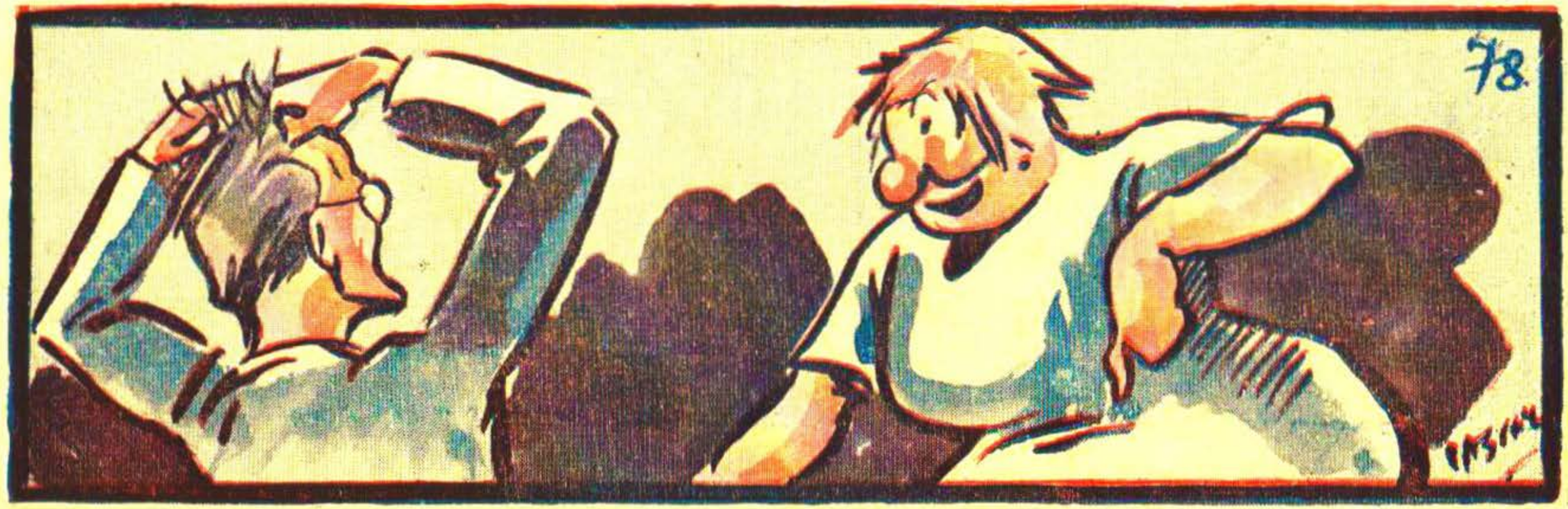

Nu mai pot și nu mai merge, am pierdut orice răbdare,
De nu pleacă ei de-acasă, fug, mă duc în lumea mare.
„Coană Froso, zic la rându-mi, — și-i vorbesc chiar cam răstit, —
Cât ați stat la mine-acasă rău și prost voi v'ați simțit.

„Așa dar, e mult mai bine să vă 'ntoarceți la Hăplești,
Căci vedeți, nu vă prieste clima dela București.
— Dimpotrivă, ea răspunde, eu aci mă simt mai bine,
Deci, nici vorbă de plecare, stăm, Moș Nae, tot la tine".

Se 'nțelege că răspunsul coanei Frosa că nu vrea
Să mă lase și să plece, chiar de loc nu mă 'ncânta.
Bine e să ai prieteni, când și când să-i mai poftești,
Dar să-i ții mereu la tine, este să te prăpădești.

Sunt doar patru : ea cu Haplea și Hăplina, Hăplișor,
Cât de poftă, sunt în stare să mănânce ș'un cuptor.
...Dar ce-i asta ? Coana Frosa îmi arată o hârtie
Și zâmbind, îmi zice dânsa : „Ia citește ce mai scrie".

Este scrisă chiar de dânsa, rânduri strâmbe 'ntortochiate,
Literele cât o șchioapă, iar cuvintele mâncate.
Dar cu scrisul coanei Frosa fiindcă sunt obișnuit,
Căci mi-a scris scrisori grămadă, să citesc am isbutit.

Eu citesc, iar ea zâmbește, însă când am terminat
Ș'am văzut ce-i pe hârtie, rău de tot m'am supărat.
Știți ce-a scris drăguța Frosa ? Nu e lesne să ghiciți,
De aceea, dați-mi voie să vă rog să auziți.

„Vreau să mergem la teatru. Și mai vreau la cinema
De trei ori pe săptămână, după amiazi pe la Șosea
Vreau să mergem cu mașina, până seara ne plimbăm,
Să ne mai deschidă pofta, iute masa apoi luăm.

„Ba chiar vremea să nu pierdem, nu ne 'ntoarcem noi pe acasă,
Ci la birtul cel mai mare din oraș vom sta la masă".
Iată cam ce scrie Frosa în hârtia ce mi-a dat.
Prin urmare, am dreptate ca să spun că-s supărat.

Cum să scap de-acești prieteni ? Fierb în mine de necaz.
N'am un ban și n'am odihnă, stai, le spun dela obraz.
L-am chemat întâi pe Haplea : „Dragă Hapleo, cred că știi,
Cât de mult eu țiu la tine și cum te-așteptam să vii,

„Dar îți spun ca la prieten, îmi ajunge cât ați stat,
Nu mai pot să-mi văd de treabă, iar de bani m'am curățat.
Ba cu mese, cu teatre, ba cu boala mic-i fine,
Sunt dator vândut eu astăzi, am ajuns ca vai de mine.

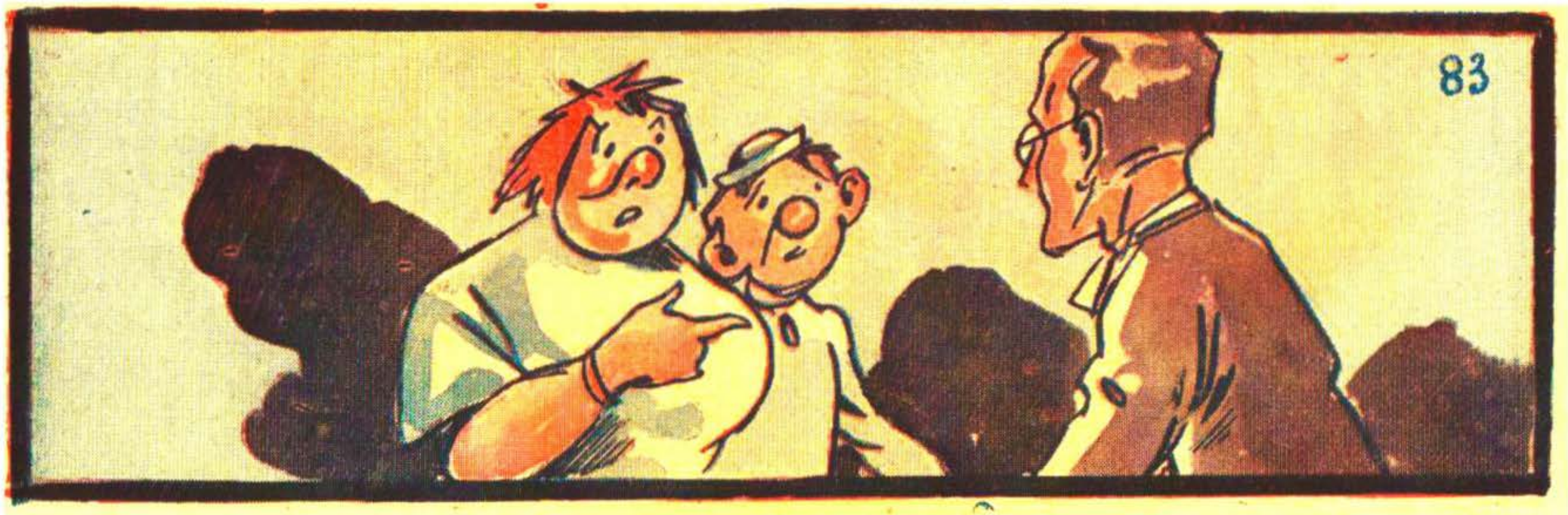

„P'urmă doctorul îmi spune c'am nevoie să trăiesc
Liniștit și fără oaspeți, căci altfel mă prăpădesc".
Insă Haplea îmi răspunde: „Cum să plec, când am vorbit
Să m'apuc să scriu eu cartea despre tot ce am pățit ?

„Scriu frumos, nu 'ncape vorbă, dar vreau să-mi ajuți tu mie
Să pun virgule și puncte, să mă 'nveți ortografie.
— Cât de asta, treaba-i lesne, du-te, scrie la Hăpleşti
Și treptat treptat trimite-mi tot ce-ai scris, la București.

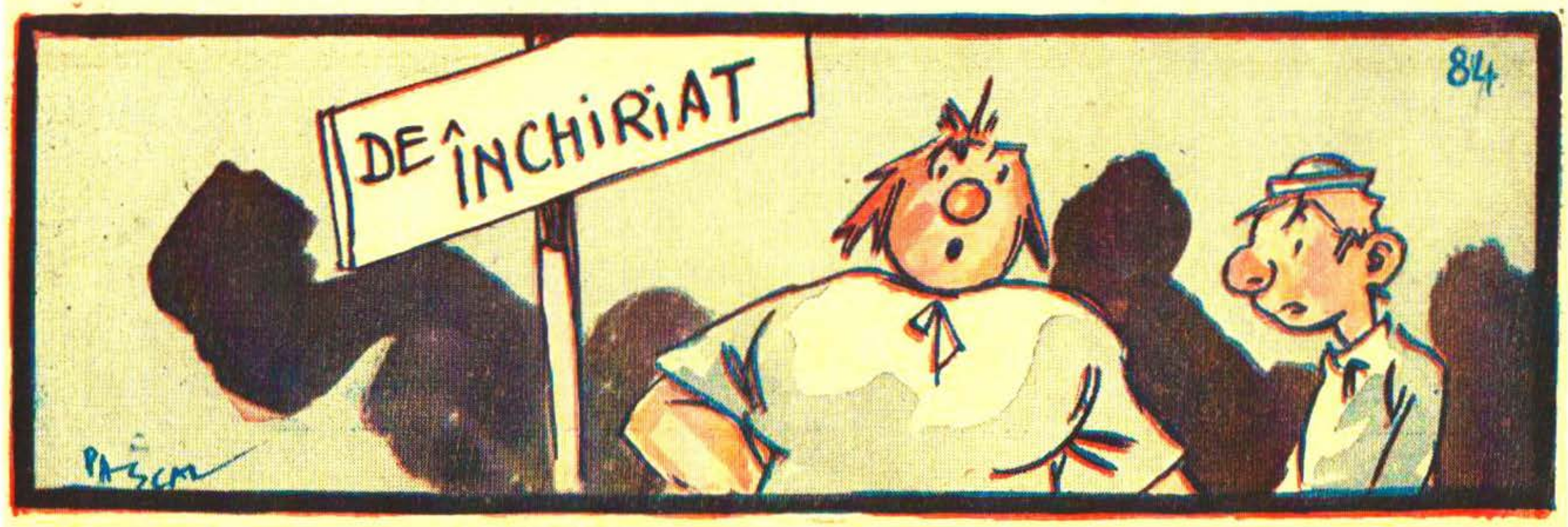

„Pun cu virgule și puncte, văd și de ortografie,
După ce le scriu mai bine, le dau la tipografie
— De-i așa, îmi zice Haplea, și cu Frosa să vorbim,
Să vedem ce spune dânsa, cheam-o să ne sfătuim".

Coana Frosa ce să zică ? „Stau, rămân la București,
Nu mă mișc, nu vreau nici moartă să mă 'ntorc eu la Hăpleşti.
— De nu vrei, cucoană Froso, îi vorbesc eu supărat,
Rog, găsește-ți altă casă, căci a mea-i de 'nchiriat".

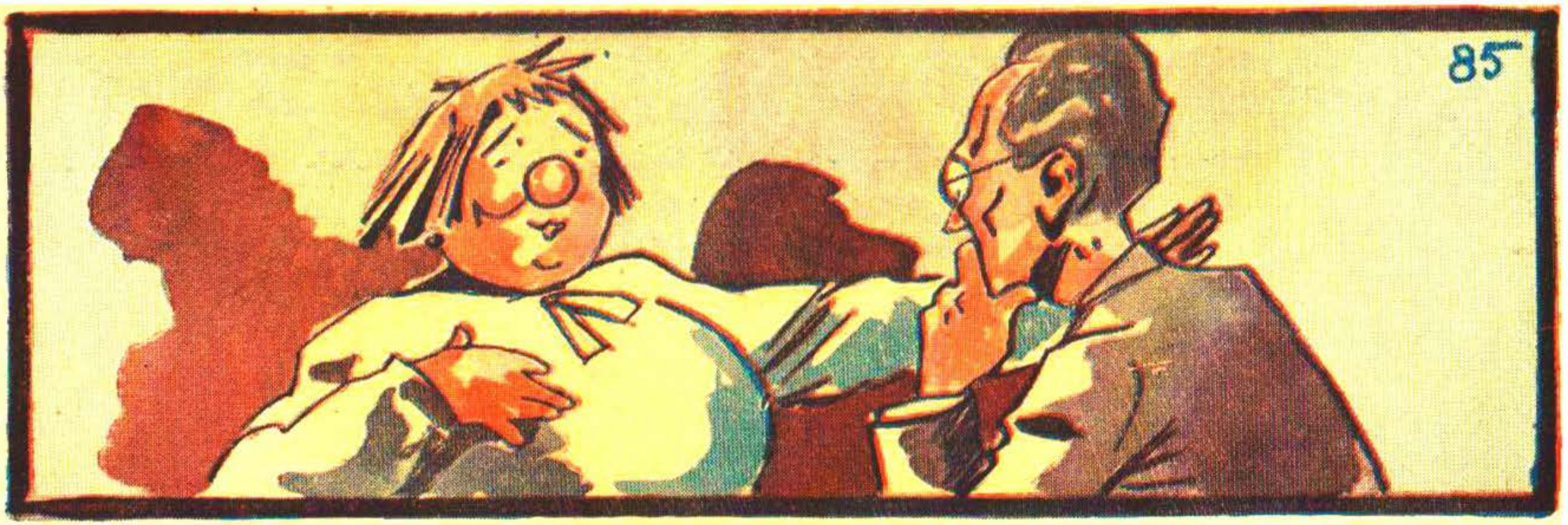

Mi-am pierdut degeaba vremea și 'n zadar m'am supărat :
Coana Frosa-i tot la mine, n'are gânduri de plecat.
Cică stă să mă 'ngrijească ! „Lângă tine vreau să fiu,
De nimic să nu duci lipsă și de soră loc să-ți țiu.

„Căci mi-e milă cum stai singur, n'ai cu cine să vorbești,
Să mai mergi pe la plimbare și mai vesel să trăești".
Iată ce-mi tot cântă Frosa. Cât de Haplea, ce să spun ?
Nu mă plâng, căci el cu mine s'a purtat drăguț și bun.

Când i-am zis că e nevoie să se 'ntoarcă la Hăpleşti,
Mi-a răspuns cam cu tristețe : „Fac, Moș Nae, cum dorești".
A chemat-o și pe Frosa, i-a vorbit destul de tare :
„Hai acasă, că-i rușine, parc'ai fi o cerșetoare !".

Dar ea n'are gând de ducă, ba-i răspunde mai răstit :
„Pleacă tu, că stai degeaba și te-apucă de muncit !
Stai aci ca nătăfleață, hai, te 'ntoarce la Hăpleşti !
Ca de porc, de Urechilă și de gâște să 'ngrijești".

S'au certat și vorbe grele unul altuia și-au spus,
Dar urmare-a fost că Frosa a rămas, iar el s'a dus.
A luat „Rapidul" Haplea, tren ce pleacă înspre seară,
Mi-am făcut eu datoria, petrecându-l pân' la gară.

Coana Frosa, supărată, in odaie s'a închis
Și lui Haplea, la plecare, nicio vorbă nu i-a zis.
Ba la 'ntoarcere, pe mine tot necazul și-a vărsat :
„N'ai văzut că se 'noptase, că de foame-am leșinat ?

„Așteptându-te cu masa, toată pofta mi-a pierit,
Nu mai pot mânca nimica, văd degeaba c'am gătit"
Și gătise, zău, nu glumă, mai târziu cum veți vedea,
Bunătăți cât mai gustoase, numai dânsa cum știa.

Cred, nu strică, de-aș mai spune că Frosina ce gătește,
Este numai pentru dânsa, numai ea le.... „ciugulește".
Sunt mâncări ce ard ca focul, numai sare și ardei,
Când am vrut să gust odată, am pățit-o, dragii mei.

Buză, gură, tot gâtlejul s'au aprins așa de tare,
Că-mi venise nebunie și țipam în gura mare.
... Dar mă 'ntorc iar la povestea-mi, coana Frosa deci îmi zise,
Fiindcă n'am venit la vreme, toată pofta îi pierise.

I-am răspuns cu doar în glumă: „Coană Froso, cer iertare !
Deci voiu sta la masă singur. Vai, nu știi ce rău îmi pare !"
Nu-mi rămâne ea datoare : „N'am să stau să te privesc,
Nu mi-e foame, dar putea-voi puțintel să ciugulesc".

Aoleu, ce „ciuguleală !" Să mă credeți pe cuvânt,
La nevoie sunt chiar gata, să mai fac și jurământ.
„Ciugulit-a" coana Frosa" cât noi șapte n'am putea,
Chiar lihniți de-am fi de foame, împreună a mânca.

Insă culmea e că-mi zise, după ce s'a îndopat :
„Ai văzut că 'n astă seară, mai nimica n'am mâncat ?"
Ca să știți ce „mai nimica", am să scriu amănunțit
In povestea ce urmează, Frosa cât „a ciugulit".

Stăm la masă, coana Frosa iar începe a se văita :
„Ce să fac că nu mi-i foame ? Chiar nimic nu pot mânca".
Dar drăguță precum este, zice : „Uite, mă gândesc,
Nu-i frumos să fii tu singur, am să 'ncerc să ciugulesc.

„Doar un pic, precum e felu-mi, ca să fiu tot subțirică,
Vei vedea că ciuguli-voi tocmai ca o păsărică".
Stăm la masă față 'n față, ea cu ciorbă la 'nceput,
Două străchini mari și late până 'n vârf chiar le-a umplut.

N'a lăsat nici picătură și de câte ori sorbea,
In vecini, fără 'ndoială, sgomotul se auzea.
Zice : „Bună-i și gustoasă ! Ș'am făcut-o pipărată,
Imi deschide, poate, pofta... Hai să guști și tu odată".

Mă îmbie coana Frosa, dar cu grijă m'am ferit,
Arde ciorba ca și focul și mai știu ce am pățit.
Când dăduse gata ciorba ,bucuroasă, îmi zicea :
„A 'nceput să-mi vie pofta, aș mai ciuguli ceva.

— Ciugulește, coană Froso !“ Vine fata mea din casă
Cu o cratiță cam mare și o pune-acum pe masă.
„Am gătit, îmi zice Frosa, o mâncare ce-o să-ți placă,
Ai să ceri să fac și mâine, e tocană și-i de vacă.

— Mulțumesc, dar nu mi-i foame“, îi răspun eu: Frusinica
Toată cratița-a mâncat-o, zău, că n'a lăsat nimica.
Și din fălci trosnind puternic, tot vorbește mulțumită :
„E pe cinste, delicioasă, căci de mine-a fost gătită“

Am crezut acum că Frosa de mâncat a isprăvit,
Dar de unde ? căci drăguța mai avea de ciugulit.
„Am făcut și sărmăluțe, ea zâmbind îmi povestește,
Să le vezi, și 'ndată pofta de mâncare se trezește“.

Până 'n vârf e plin castronul cu sarmale de purcel.
„Ce păcat că nu mi-i foame ! Insă ciugulesc nițel“,
Zise Frosa și se pune să înghită, dragii mei,
La sarmale cu grămada, că 'nghițea chiar câte trei.

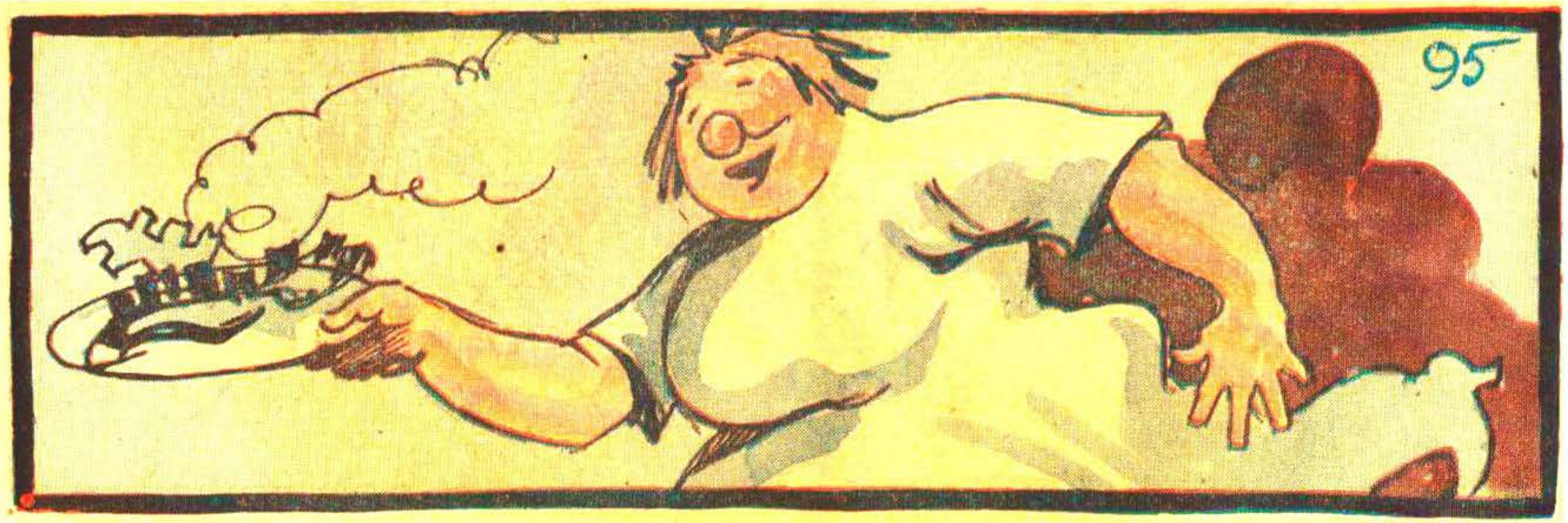

La sarmale, se mai cere mămăligă, cum se știe,
A mâncat și mămăligă, a mâncat o farfurie,
A lăsat doar o fărâmă, iar sarmale prea puține.
„Vezi, Moș Nae, că n'am poftă? Zău, că nu știu ce-i cu mine!“

N'are poftă!... Chiar se vede! dar îmi zice: „Stai să-ți spun,
După ce-ai mâncat sarmale, alt nimica nu-i mai bun
Pentru poftă, sănătate, decât să mănânci pastramă,
Asta știu de când fetiță, dela mult iubita mamă“.

Se sculă deci dela masă, merse la bucătărie,
După cinci minute-aduse de pastramă o felie.
Ba era, rog să mă credeți, o felie măricică.
„Vrei și tu, mă 'ntreabă Frosa, ca să guști o bucățică?

— Nici nu pun măcar în gură, căci de medic sunt oprit“.
I-am răspuns, iar despre medic zice Frosa: „Ce tâmpit!“
Plescăind mereu din buze, coana Frosa a mâncat
Bucățoiul de pastramă, că nici urmă n'a lăsat.

N'a fost chip ca'ntr'un capitol ca să pot eu povesti,
Cum se 'ndoapă coana Frosa, când începe-a ciuguli.
Am rămas, deci, la pastramă și mi-am zis în sinea mea,
Că s'a dus cu „ciuguleala", că mai mult nu va mânca.

Ce greșită 'nchipuire ! Auziți cum îmi vorbește :
„După ce-ai mâncat pastramă, oare, ce se potrivește ?
— Merge, cred, o cafeluță", îi răspund, dar ea : „Moș Nae,
Cum e rostul la mâncare, capul văd că nu te taie.

„Insă știu dela mămica..., dar așteaptă puțintel".
Și ieșind, se 'ntoarse 'ndată, aducând un șervețel.
Il desface și văzut-am doi porumbi mai măricei.
Imi întinde unul mie : „Ia mănâncă, dacă vrei.

„Căci să știi, după pastramă, nu-i nimica mai gustos,
Ca porumbul fiert și fraged și nimic mai sănătos.
— Se prea poate, zic la rându-mi, dar îți spun c'am isprăvit.
— Păi, de-aceea, zice Frosa, ai rămas așa sfrijit".

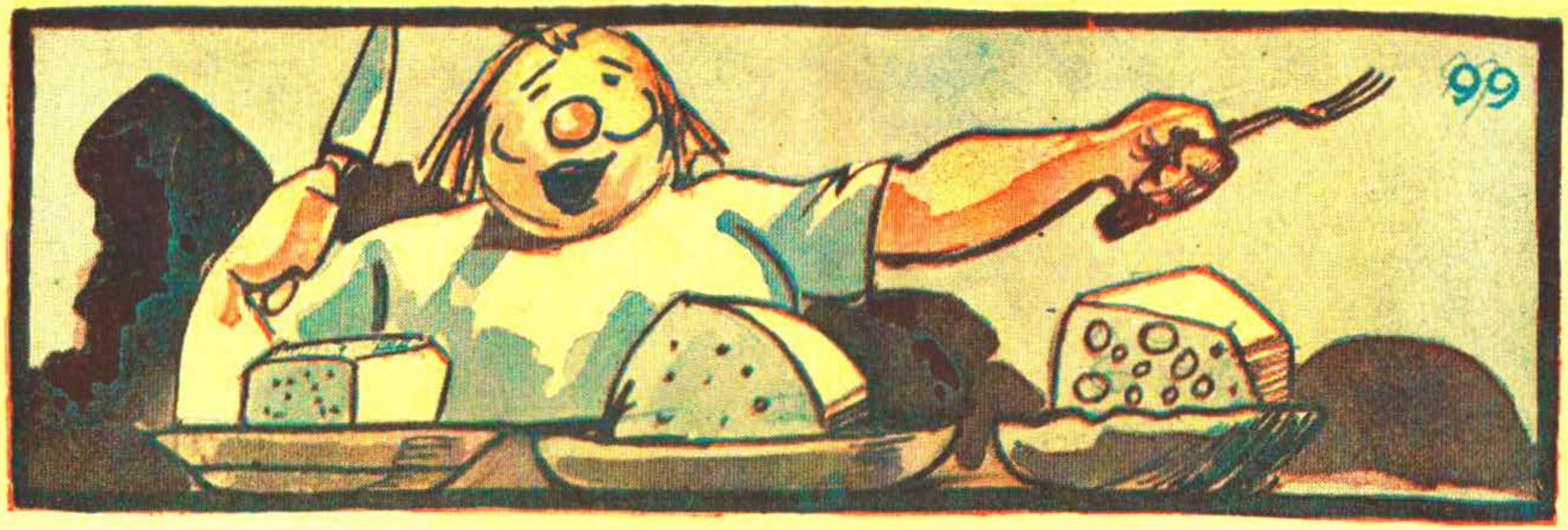

Fără să mă mai poftească, singură i-a ciugulit.
Pân' la bobul cel din urmă. O priveam eu cam uimit
Și-mi ziceam : „Când n'are poftă, o vedem cât ciugulește.
Când o fi să-i fie foame, ar mânca de prăpădește",

Iar cu voce tare dânsei : „Coană Froso, fii drăguță,
Fiindc'ai terminat cu masa, du-te, fă o cafeluță.
— Mă slăbește cu cafeaua ! Și ascultă-mă pe mine :
Dacă ții la sănătate, dacă vrei să-ți meargă bine,

„Să nu pleci tu dela masă, până brânză n'ai gustat,
Dela mama știu că brânza e capac la ce-ai mâncat".
Multe știe dela mama ! Eu o văd cum „ciugulește"
Bucățoiul cel de brânză — cred acum că isprăvește.

Deci i-am zis când terminase : „Coană, să-ți fie de bine !
Vezi, te rog, de cafeluță — mai amară pentru mine".
Ea se încruntă și-mi răspunde : „Ci slăbește-mă odat'
Cu cafeaua ! Ai răbdare, nu vezi că n'am terminat ?

— Dar ai pus capac cu brânza, chiar capac mai măricel!
— Stai, Moș Nae, zice dânsa, mai așteaptă puțintel.
— Păi spuneai că nu ți-i foame, că n'ai poftă, te-ai văitat.
— Chiar nu am, răspunde Frosa, mai nimica n'am mâncat.

„Dela mama, — ierte-o Domnul, căci a fost o înțeleaptă —
N'am uitat nici până astăzi o povață foarte dreaptă:
După brânză, este bine pepene să mai mâncăm
O felie, cel mult două, ca stomacul să-l spălăm".

Chiar un pepene mai mare „ciuguli" ea singurică,
Tot zicându-mi că mănâncă tocmai ca o păsărică,
„S'a sfârșit!" veți zice-acuma. Ascultați, vă rog, ce spune:
„Parc'aveam noi niște pere și 'n cămară niște prune?

— Le lăsăm, zic, pentru mâine". Dar stimata Frosa zice:
„Le mâncăm chiar astăseară, până mâini au să se strice".
A mâncat și pere, prune, când n'a mai rămas nimic:
„Ai văzut îmi zise dânsa, ciugulit-am doar un pic".

Azi, drăguța coana Frosa mai devreme s'a trezit
Și 'mbrăcată în halatu-i, s'apucă de ciugulit.
De prisos să spun că dânsa, vrând a fi tot subțirică,
Ciugulit-a, cum se știe, tocmai ca o păsărică.

Mai luă o cafeluță într'o ceașcă mărișoară,
O sorbi făcând un sgomot să s'audă pân'afară,
Imi ceru apoi hârtie — patru coale mi-a cerut —
Și 'ncuindu-se 'n odaie, până'la prânz nu s'a văzut.

A venit să stăm la masă. „Coană Froso, eu i-am zis,
Patru ore încuiată, ce-ai făcut și ce ai scris ?
— Vrei să știi ?“ răspunde dânsa, dar șireată îmi zâmbește...
Imi întinde-apoi hârtia și îmi zice : „Hai citește !“

Am crezut că-i o scrisoare pentru Haplea, când... poftim !
Ce năsbâtii scrie Frosa — împreună să citim,
Sus pe coală e un titlu : „Despre cum ne vom distra
Cu Moș Nae — ce vom face, când și cum ne vom plimba“.

Și urmează : „Să se știe de-azi încolo cum va fi :
Că Moș Nae fără mine, în oraș nu va ieși.
De va merge, la „rivistă", la ziar, la șezătoare,
Mă voiu duce eu cu dânsul ; singur, voie nu mai are.

„Musafirii, toți de mine mai întâi vor fi primiți,
Ca să vadă cine-i Frosa, să rămâie ca tâmpiți,
Dacă vin să-l viziteze niște de-ăia cam scrântiți,
Ce vorbesc cu chesche-mesche și's grozav de fuduliți,

„Eu le zic potilicoasă : „Haide, putina spălați,
De-așa oaspeți nu-i nevoie, hai mai iute vă cărați. —
Însă dragi îmi sunt copiii, îi primesc cu bucurie
Și cu brațele deschise, cât de mulți ar fi să vie.

„Pentru dânșii, pun de-o parte, bunătăți precum le place :
Prăjituri și multe dulciuri, singurică eu voi face.
Dar de vine vre-o cucoană, trebuie mai 'ntâi să-mi spună,
Dacă-i rudă cu Moș Nae, însă rudă cât mai bună.

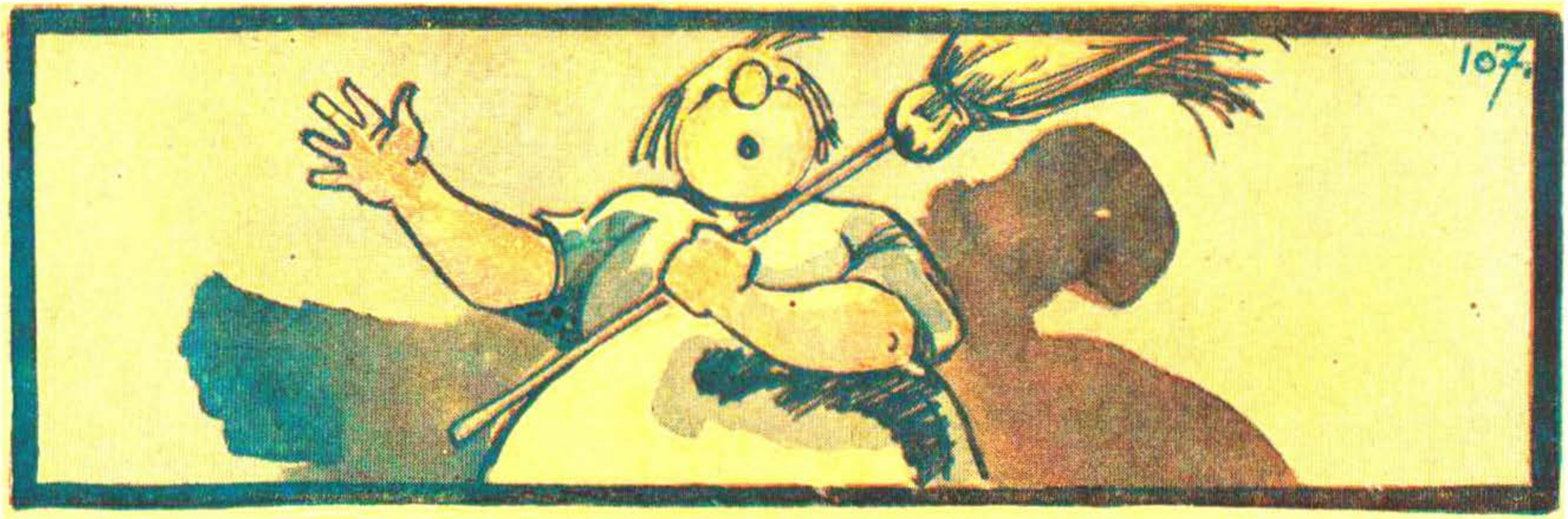

„Și ce caută la dânsul; dacă vine fără treabă,
Nu o las să intre 'n casă, pașaport îi dau degrabă.
De-azi încolo la Moș Nae numai voia mea se face,
Eu sunt singura stăpână și primesc pe cine-mi place.

„Și vom sta de azi 'nainte numai șase ori la masă,
Ca să fiu eu cât mai sveltă, mai subțire, mlădioasă.
De trei ori pe săptămână o să mergem noi la Moși,
Să mă dau acolo 'n lanțuri și să ciugulesc gogoși.

„Cinci bucăți de turtă dulce și vre-o zece mititei,
Nu sunt lacomă de felu-mi, mă cunoașteți, dragii mei.
Cu Moș Nae ne vom duce cât mai des la cinema,
Dar la filme ce se râde, unde să mă pot distra.

„Totdeauna la plimbare, braț, la braț vom fi pe stradă,
Ca dușmancele să crape de necaz, când să ne vadă,
Am să-mi pun eu pălăria, pălăria cea frumoasă,
Cu trei ciori, cu panglicuțe, ce mă face grațioasă".

Ați văzut cum coana Frosa, făr'măcar a mă 'ntreba,
Dacă-mi place ori nu-mi place, despre mine hotăra.
Insă, stați că nu e totul, că mai este de citit,
Vrea Frusina să mă facă, să fiu cât mai fericit.

„Cu Moș Nae, scrie dânsa, vom fi veșnic impreună,
Nu-l las singur să se miște, să'i arăt cât sunt de bună.
Insă văd că el fumează, ceea ce-i rău la sănătate,
Cât îi spun eu să se lase, îmi răspunde că nu poate.

„Dar mă știți că sunt deșteaptă. Iată c'am găsit un leac:
Am să 'nvăț și eu fumatul, ca să-i fiu și lui pe plac.
Ii promit chiar lui Moș Nae — și ce bine o să-i pară! —
Cum începe să fumeze, cum aprind și eu țigară.

„Fiindcă nu mai am hârtie, mă grăbesc a termina:
De-azi încolo se va face totdeauna voia mea.
Sigură sunt că Moș Nae va fi foarte mulțumit,
Că-i voi duce-atâta grijă, că-l voi face fericit".

Aoleu, ce fericire ! să mă văd eu, om bătrân,
Dus de nas de coana Frosa, să mă văd eu la stăpân !
Dar un gând îmi vine'ndată : „Coană Froso, îi vorbesc,
Pentru dragostea ta mare, nu știu cum să-ți mulțumesc.

„Dar o piedică-i la mijloc : în curând eu voi pleca,
Mă voi duce'n țări străine, unde șase luni voi sta.
Mă trimite chiar guvernul, ca să văd în străinătate,
Cum sunt curcile'ngrijite, cum sunt gâștele'ngrășate.

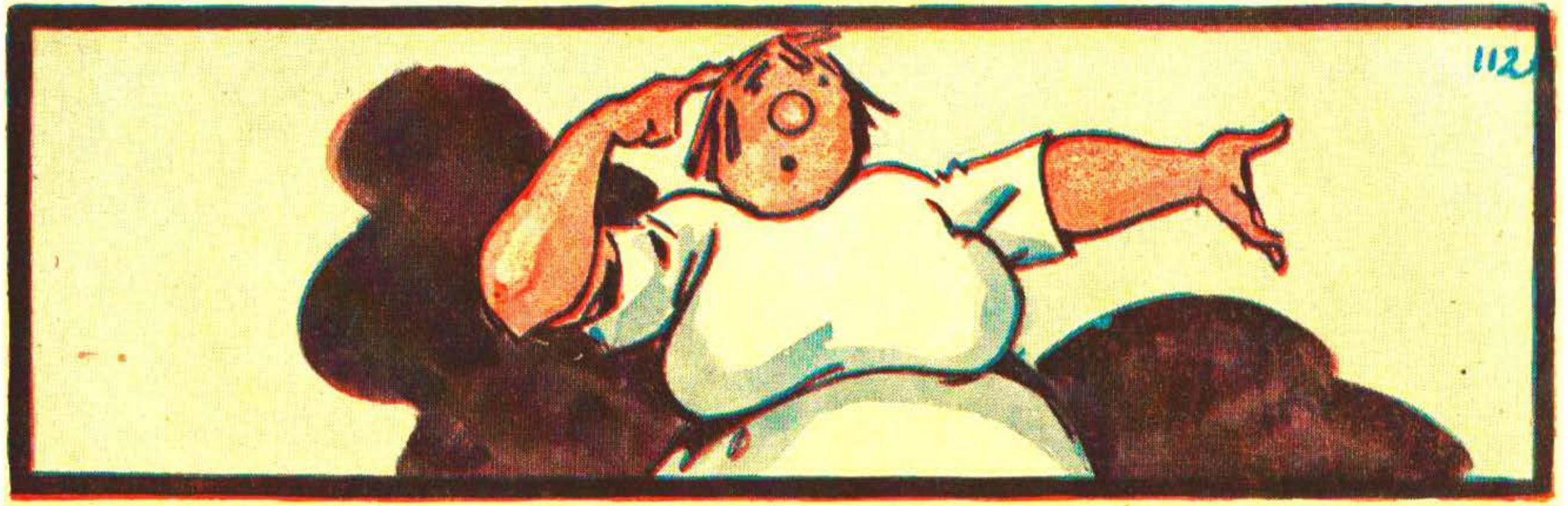

„Vezi ce treabă importantă și cât e fo!ositoare !
Vezi guvernul că mi-arată o încredere prea mare.
Deci, stimată Coană Froso, nu poți sta la București
Singurică — trebui-va să te'ntorci iar la Hăplești".

Stă pe gânduri coana Frosa, supărată și'ncruntată,
Tace cam vreo trei minute, p'urmă zice dintr'odată :
„La Hăplești, nici vorbă nu e să mă'ntorc—nici nu gândesc,
Te aștept să vii de-acolo, căci vreau casa să-ți păzesc.

— Ești drăguță, n'am ce spune, însă vezi că nu se poate,
Casa e închiriată cât voi fi 'n străinătate.
„Prin urmare...", coana Frosa vorba iute mi-a tăiat,
„Am găsit ceva mai fain, nu mai fi tu supărat!

„Vom pleca noi împreună, unde mergi prin țări străine!
Zi acum că nu-s drăguță, că nu țiu eu mult la tine!
„Unde pui că, dacă-i vorba de găini, de gâște, curci,
Mă pricep eu de minune, pe când tu ai să te 'ncurci.

„Am trăit doar tot cu ele. Iți voi fi deci de folos..,
Și de-aceea, scump Moș Nae, fii iar vesel, bucuros".
Am pățit-o și degeaba eu minciuni am născocit;
Nu e chip să scap de Frosa, să trăesc mai liniștit.

Mă frământ mereu în sine-mi, zi și noapte mă gândesc,
Ce minciună ca să prindă aș putea să născocesc.
Rog, drăguță cititoare și iubite cititor,
Nu cumva găsiți un mijloc să-mi veniți în ajutor?

Când aseară mă culcasem cam târziu și obosit,
De bătăi ce-aud în poartă, eu din somn am fost trezit
Sar din pat, deschid fereastra : „Cine e ? întreb cu teamă.
— Rog deschideți-mi mai iute, am adus o telegramă".

Este factorul, mă speriu, că mi-aduce rele vești,
Insă el mă lămurește : „E trimisă din Hăplești.
Pe adresa coanei Frosa. F. urgentă este dată
Și cu taxa neplătită, lei o sută e de plată".

Ii plătesc, ba pe deasupra cu bacșiș l-am mai cinstit
Că'n această telegramă singur mi-am închipuit
Haplea scrie coanei Frosa, supărat îi poruncește,
Să se'ntoarcă fiindcă, altfel, mai târziu n'o mai primește.

N'am deschis-o, n'am citit-o, nu-i frumos, nu șade bine,
Să citesc o telegramă care nu e pentru mine.
Merg s'o dau eu coanei Frosa, însă oricât am strigat
Și oricât bătuĭ în ușă, Frosa nu s'a deșteptat.

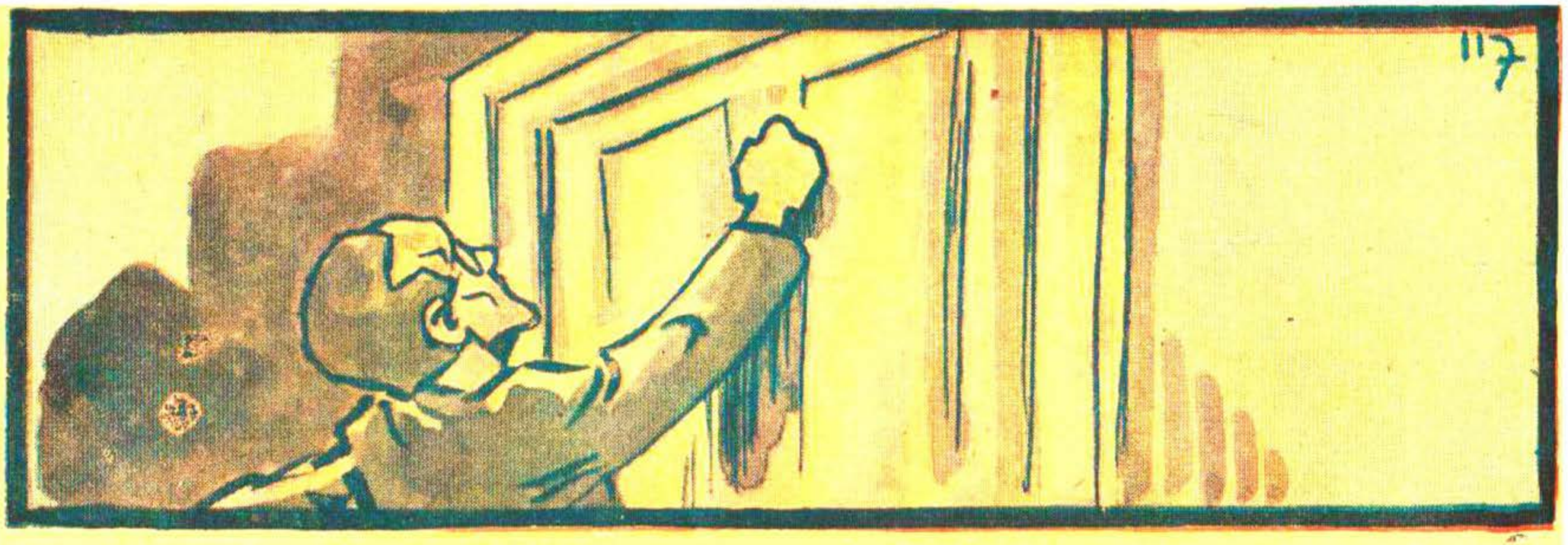

Ci i-am dat-o dimineața ; bine, bine n'a citit,
Că o văd că sare, cântă. — Nu cumva a 'nebunit ?
„Coană Froso, rog îmi spune ce-i această bucurie ?
Câștigat-a oare Haplea milion la loterie ?

— Ia slăbește-mă cu Haplea ! Imi răspunde supărată,
Căci nu-i vorba despre dânsul, nu de el sunt încântată.
Telegrama este... este..., dar mai bine e să tac,
Să nu-ți spun acum nimica, o surpriză vreau să-ți fac".

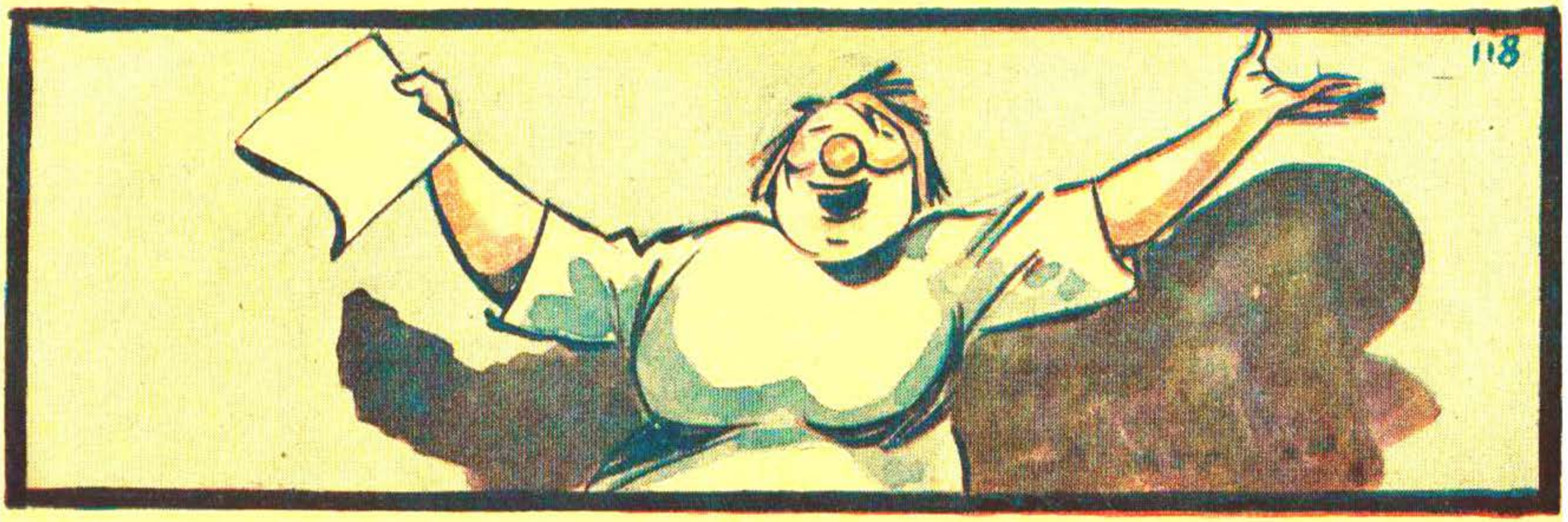

Ce surpriză ? Se 'nțelege, nici prin gând că nu-mi trecea,
Insă bucuria Frosei, zău, mă cam neliniștea.
După masă, Frosa-mi zice : „Hai Moș Nae, să ieșim
Și să mergem pân'la gară, pe-un prieten să-l primim".

In zadar o rog să-mi spună, noi pe cine vom primi.
„E surpriză, zise dânsa, care te va mulțumi".
Coana Frosa nu mai merge cu tramvaiu și nici pe jos,
Am luat deci o mașină, un taxi cât mai luxos.

Vreo patru, cinci minute pe peron am așteptat,
Gâfâind de oboseală, trenu 'n gară a intrat.
E „Rapidul" care vine deadreptul din Hăpleşti,
„Coană Froso, zic eu iarăși, au pe cine-ai să primești ?"

Ea n'ascultă, se repede, fuge, merge pe peron.
Văd acum că se oprește lângă cel dintâi vagon.
Face semne cu batista... Insă, iată, l-am văzut,
L-am văzut eu pe „prieten" și de loc nu mi-a plăcut.

E Blegilă ! Țineți minte la Hăpleşti că e notar, —
Despre dânsul merge vestea că e hoț și cam strengar.
Insă coana Frosa crede, că un altul nu găsești
Mai deștept decât Blegilă nici aici la București.

Iată care a fost surpriza ! De hotel l-am întrebat,
Unde vrea să tragă 'n gazdă. Mă privește el mirat.
„Ce hotel ! strigă Frusina, dar Blegilă e poftit
Ca să stea la noi acasă, iară dânsul a primit".

Când îmi spuse coana Frosa, pe Blegilă c'a poftit
Ca să stea la mine-acasă, parc'un glonte m'a lovit.
Doar Blegilă mai e lipsă ! Și i-aș fi strigat : „Afară !"
M'am sfiit, că se strânsese lume multă dela gară.

Dar i-am dat eu să priceapă că mai bine mă scutea
De venirea-i, că surpriza foarte mult îmi displăcea.
Deci i-am zis și lui și Frosei: „Mergeți singuri voi acasă,
In oraș am niște treburi, că nici n'am să vin la masă".

I-am lăsat să se descurce, în tramvai eu m'am suit,
Toată ziua până seara, prin oraș m'am învârtit.
M'am întors când se'noptase, ei la masă mai ședeau,
Ca stăpâni de veci ai casei, tot mâncau și tot râdeau.

Incruntat și foarte rece „Bună seara", eu le-am dat,
Spre odaia de culcare să mă culc m'am îndreptat.
Ci, râzând, îmi zise Frosa : „Stai puțin, te rog, Moș Nae,
Că 'ncepând de astă seară, nu mai dormi tu în odaie.

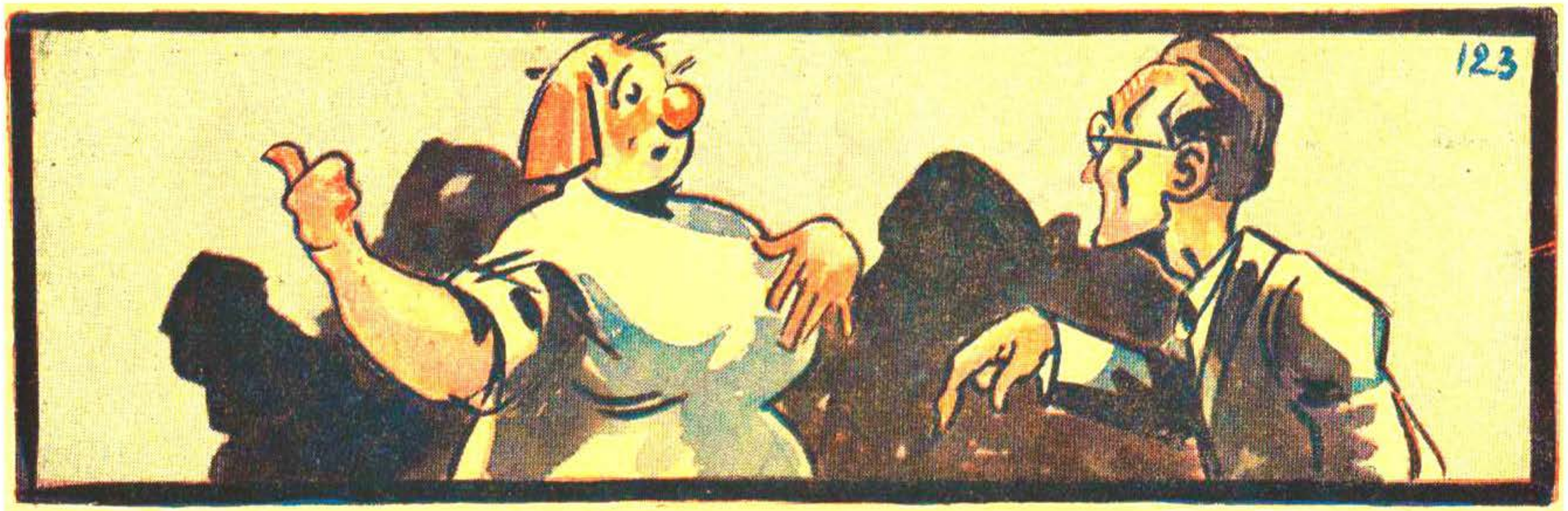

„Uite în sala de mâncare îți voiu pune o saltea,
Iar prietenul Blegilă, doarme în odaia ta.
Doar e musafirul nostru". Insă eu am izbucnit :
„Să mă ierți și să mă ierte, dar e oaspe nepoftit.

„Și nu-mi schimb eu obiceiul, nu-i dau cameră, nici pat,
Iară casa-mi, coană Froso, nu-i hotel de 'nchiriat".
Coana Frosa se pornește ca să plângă în șiroaie
Și îmi zice cu asprime : „Te credeam mai bun, Moș Nae.

„Când avem noi fericirea pe Blegilă să-l primim,
Datoria noastră este cât mai bine să-l cinstim".
Insă, ce spunea Blegilă ? Zâmbitor mă tot privea.
— Zău că-i om fără rușine ! Că e vesel se făcea

Am făcut cum hotărîsem : în odaie am intrat,
Apoi, fără multă vorbă, ușa bine-am încuiat.
Unde a dormit Blegilă, nici n'am vrut măcar să știu,
Dar a doua zi dimineață m'am sculat eu mai târziu.

Pe Blegilă, coana Frosa — i-am găsit din nou la masă,
Își luau acum gustarea. — Au ajuns stăpâni în casă.
M'au poftit ei și pe mine — ce drăguț din partea lor! —
Iar Blegilă începe vorba cu un aer zâmbitor:

„Scump Moș Nae, am o veste, dar o veste mare, mare,
Ce prin minte nici nu-ți trece: mă gândesc la 'nsurătoare.
Chiar vă rog, cu Coana Frosa să-mi fiți nuni la cununie,
Nu-i așa că această veste te-a umplut de bucurie?

— Da, mă bucur, dar e vorba, te însori la București?"
Iar Blegilă îmi răspunde: „E o fată din Blegești,
E nepoata coanei Frosa, prin urmare, va să zică,
O să-mi fie coana Frosa mult stimata-mi mătușică.

„Lina se numește fata, dar „Ciupita"-i spune'n sat,
Fiindcă este de când mică rău ciupită de vărsat.
E frumoasă, cum nu-i alta, de un ochiu doar este chioară
Și-i cam strâmbă la bărbie ș'are gura mărișoară".

Don' Blegilă, vrea să zică, a venit și ne-a rugat,
Că de mine și de Frosa vrea să fie cununat,
Ca soție-și alesese, el precum ne-a dat de veste,
O mândruță de fecioară, ca o zână din poveste

De vărsat doar e ciupită și-i cu gura măricică,
Ochiul chior, bărbie strâmbă, dar frumoasă e, de pică.
Ci Blegilă ne mai spune și oftează de necaz,
Că Ciupita nu-l prea place, că i-a zis dela obraz.

Când s'a dus să-i ceară mâna : „Nu te vreau, căci ești strengar !
Și pârlit, un coate-rupte, n'ai un ban în buzunar".
Și ne roagă'acum sărmanul : „Faceți-mi vă rog un bine,
Mergeți la Blegești degrabă și s'o cereți pentru mine !

„Spuneți-i că sunt un tânăr — să mă laud îmi e greu —
Invățat, cu carte multă, am o clasă de liceu.
Nici nu sunt pârlit cum crede, la Hăpleșți eu sunt notar
Cu o mie lei pe lună, deci un mare funcționar".

Știți că-mi place-acum Blegilă ?... Dar cuvântul să vă dați,
Să nu spuneți coanei Frosa, rog secretul să-l păstrați.
Spun că-mi place, fiindcă-mi dete un prilej mult nimerit,
Să mă scap de coana Frosa și de tot ce-am pătimit.

Ii răspund dar cu grăbire: „Da, prietene, așa,
Coana Frosa și cu mine mare sprijin îți vom da.
Cu Ciupita și părinții negreșit că vom vorbi,
Lăudându-te cum meriți, sigur că vom isbuti.

„Ba chiar vremea să nu pierdem, e mai bine să plecăm
La Blegești, și azi, ori mâine, treaba să o terminăm".
Coana Frosa-mi taie vorba : „Stai, Moș Nae, nu-i vr'o grabă
Să plecăm așa de iute, fiindc'avem și altă treabă.

„Că drăguțul de Blegilă a venit dela Hăplești,
Să se plimbe și să vadă ce mai e prin București,
Deci e datoria noastră, ce i frumos a-i arăta,
Să-l mai ducem la teatru, pe la Moși, la cinema.

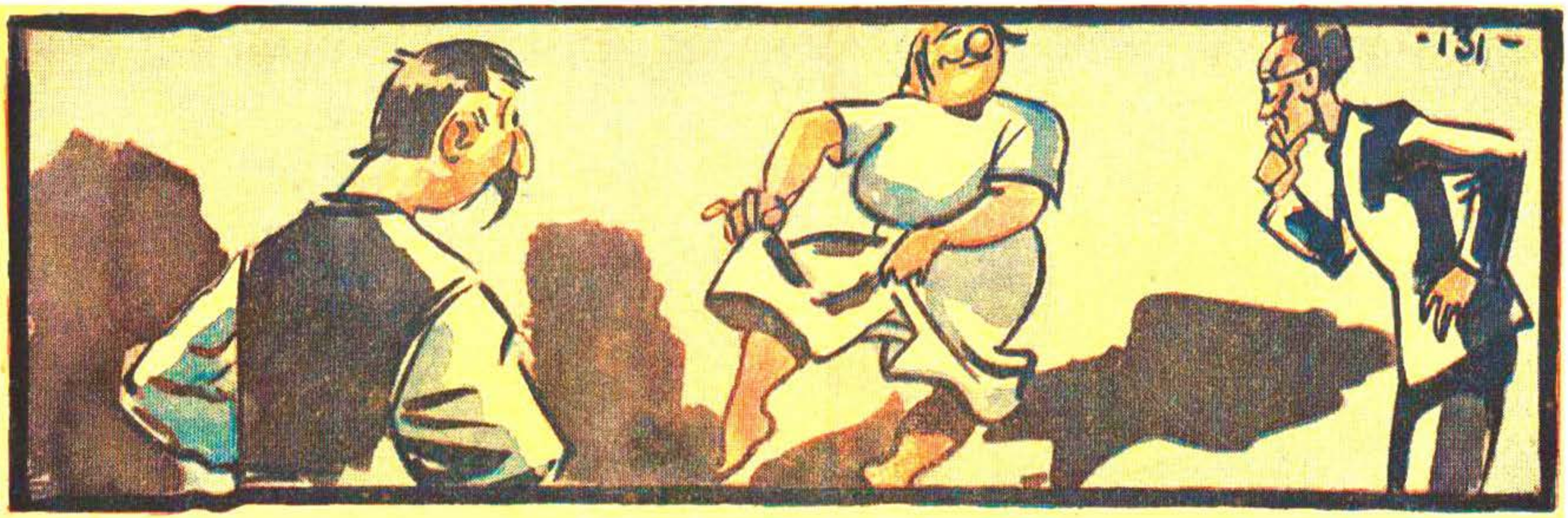

— Coană Froso, zic la rându-mi, dacă nu ne vom grăbi,
Se prea poate ca un altul pe Ciupita a-i răpi.
— Nu te teme, ea-mi răspunde, scriu chiar astăzi la Blegești,
Să ne-aștepte și să rabde, pân'plecăm din București.

„Sigură sunt că ne-așteaptă, deci, Moș Nae, mai încet,
Nu zori tu cu plecarea, fiindcă am și un secret.
— Ce secret, cucoană Froso? Rog răspunsu-i s'ascultăm:
„Inainte de plecare ceai nasdant eu vreau să dăm".

Nu 'nțeleg ce vrea să spună, ce înseamnă ceai nasdant,
Ea mă ceartă și-mi răspunde: „Vezi că nu ești aligant!
Vom pofti noi pe prieteni și pe neamuri dacă ai,
Ca să vie să danseze, le vom da să bea și ceai.

„Înțelegi acum, Moș Nae, ce înseamnă ceai nasdant?
— Să mă ierți, întorc eu vorba, dar se spune ceai dansant.
Fie și snadant să-i zică, dar doresc să nu plecăm,
Pân' nu dăm noi ceaiul ăsta, pe Blegilă să-l distrăm".

Deseori mă 'ntreb eu însumi: „Cui și ce-am păcătuit,
Ca să fiu din partea Frosei zi și noapte chinuit?“
Iată noua ei trăsnaie: Vrea să dea un ceai snadant,
Ca să vadă musafirii cum dansează aligant.

„Am să joc, îmi zice dânsa, tocmai ca o căprioară,
Le voi face pe cucoane toate de necaz să moară“.
In zadar îi spun din parte-mi, ba mă jur și în zadar,
Că nu știu ce-i ceai snadantul și de dans că n'am habar.

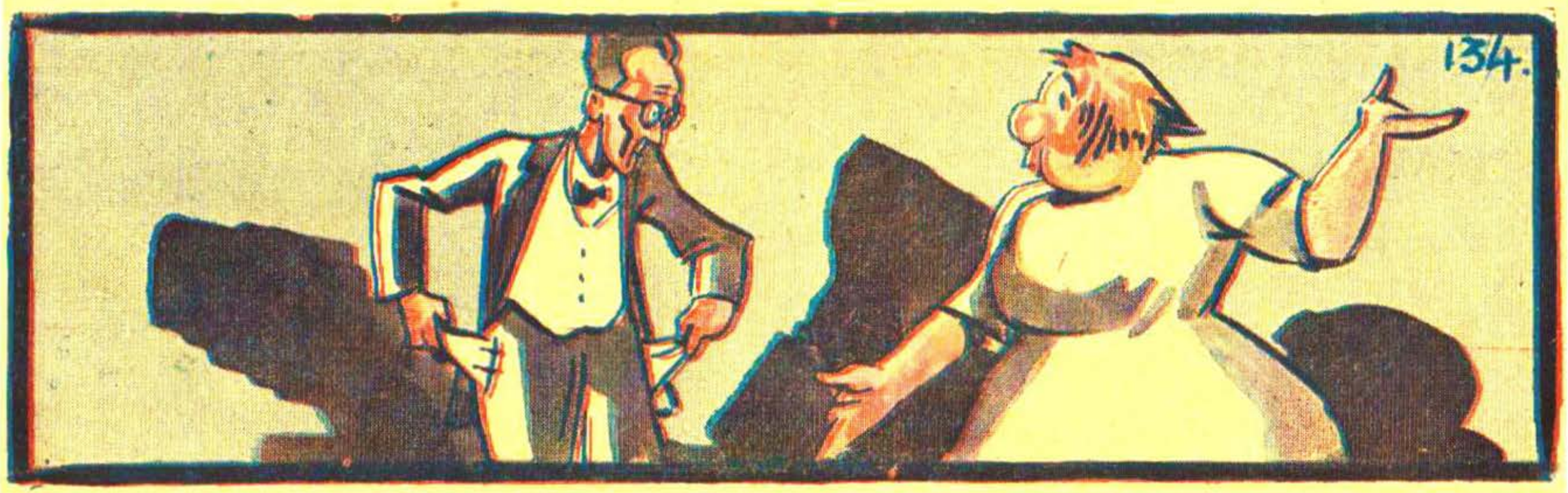

Nu se lasă ea nici moartă: „Puțintel de mă iubești,
Fă-mi această bucurie, p'urmă mergem la Blegești.
Facem nunta lui Blegilă, amândoi îl cununăm,
Și petrecem de minune, bem, mâncăm și ne plimbăm“.

— Coană Froso, ceai snadantul costă bani și nu mai pot,
Nu mai am de unde scoate, fiindc'am sărăcit de tot.
— Să mă ierți, răspunde Frosa, pe prieteni de-i poftești
Să danseze și să sară, pentru ce să cheltuești?

— Însă cum au să danseze, de n'aducem lăutari ?
Fără muzică, mutește, nu e chip să joci, să sari".
Ea găsi îndată leacul : „Stai, Moș Nae, fii pe pace !
Căci cânta-voi eu din gură numai jocuri ce le place.

„Știi că vocea-mi e frumoasă, că ai scris chiar la rivistă
Cânt ca o privighetoare, ca o faimă artistă".
Vrând 'ndată să-mi arate glasul ei fermecător,
Se porni să cânte sârba și-alte cântece de dor.

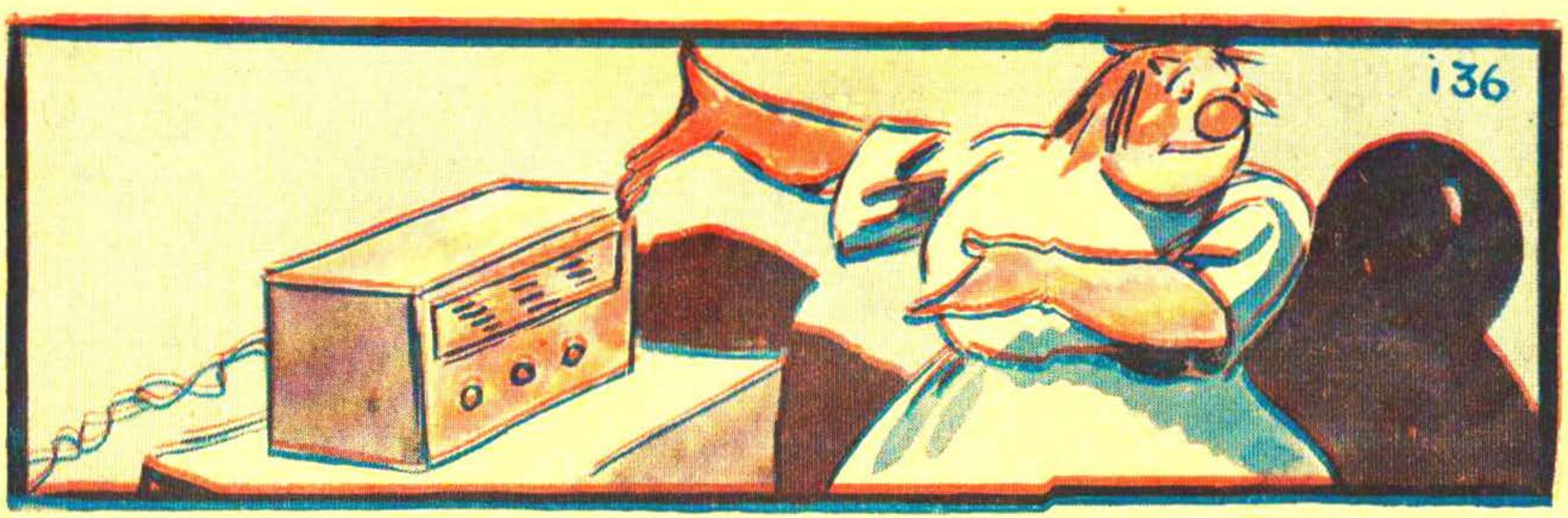

Dar țipa așa de tare, că vecinii, speriați,
Alergară să ne'ntrebe : „Au, pe cine 'njunghiați ?"
Ea se simte măgulită : „Ei, Moș Nae, ai văzut,
Cum veniră să m'asculte, glasul meu cum le-a plăcut ?

Incercai acum într'altfel : „Froso, cânți frumos, dar vezi,
Obosești cântând într'una și n'ai vreme să dansezi.
— Punem dario să cânte, dacă eu voi obosi,
N'avea grijă, îmi răspunde, totul bine va ieși !"

Am pățit-o ! Dar ce-i asta, ce belea-mi căzu pe cap ?
Om bătrân, de dans îmi arde, vre-un mijloc nu-i, ca să scap?
Să mai caut. „Coană Froso, cheltuiala tot e mare,
Trebuie să dăm la oaspeți băutură și mâncare.

— Băuturi avem nevoie... — și să'nșir am inceput —
Wisky, coantro, coc-tail, rom, șampanțe, vermut".
Vorba-mi taie ea și-mi zice : „Cocuri, mocuri, mă slăbește !
Niște vin și niște țuică, asta-i tot ce trebuiește.

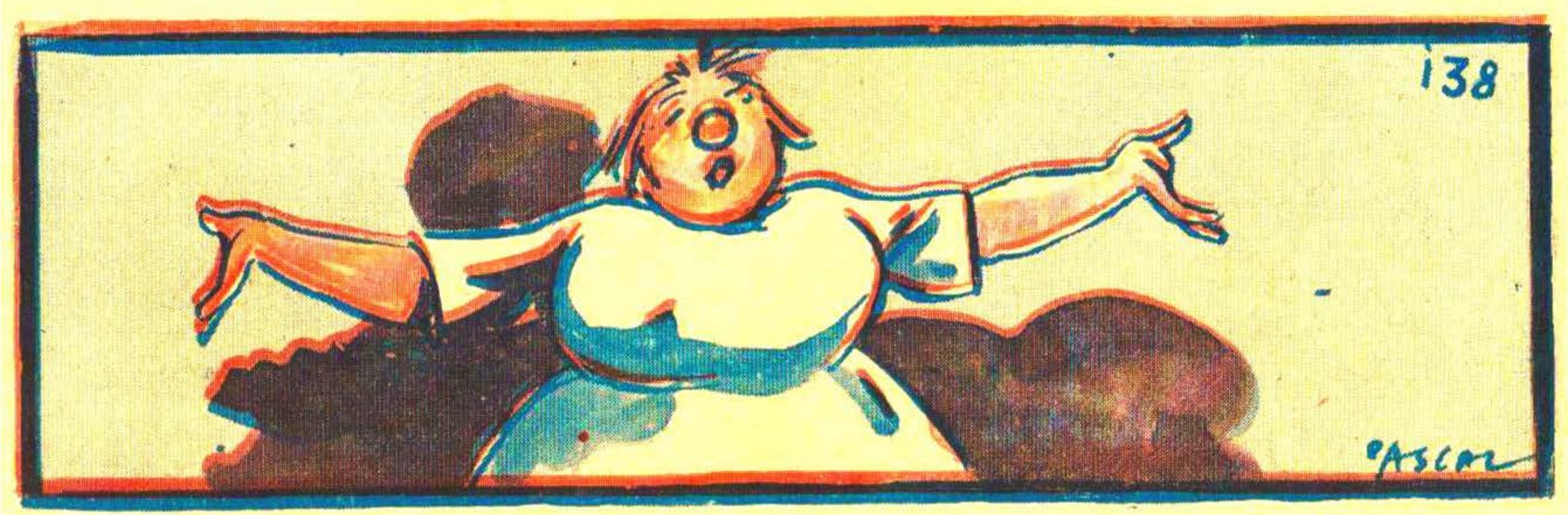

— Fie numai vin și țuică, însă nimeni nu va bea
Pe stomacul gol, nevoie-i de mâncare a le da.
— Ce mâncare ? dânsa 'ntreabă, eu încep din nou să'nșir:
— Icre negre și pateuri, foa gra și crem plezir".

Imi răspunde ea răstită: „Oare vrei să-ți râzi de mine,
Când îmi spui tu niste nume, ce sunt vorbe de rușine ?
Las'că fac eu mămăligă, dar mai grasă și cu ceapă
Și mai frig ceva pastramă, să le lase gura apă".

Ce mai ceai snadant vom face, că de pomină va fi:
Cu pastramă, mămăligă, multe luni se va vorbi,
Chiar şi curcile-şi vor râde, totuşi, cu nu m'am lăsat,
Ca s'o fac să-şi mute gândul, iată ce-am mai încercat:

„Coană Froso, zic zâmbindu-i, pân'acum sunt toate bune,
Cu mâncarea, băutura, potrivit-ai de minune.
Ş'ai făcut cu lăutarii o frumoasă economie,
Ai să cânţi aşa din gură, că va fi o nebunie.

„Văd că eşti inteligentă, îns'acum să ne-apucăm
Şi să facem noi o listă de persoane ce chemăm.
— Hai s'o facem", ea răspunde. Eu să scriu am început
Trei nepoate: Tanţa, Mia şi pe Doina am trecut.

Vai cum sare coana Frosa! Şi cum strigă supărată:
„Şterge-le şi cât mai iute, nu primesc nici o nepoată!
Cât sunt eu aici în casă, nu vreau nicio domnişoară,
De 'ndrăzneşte ea şi vine, în bătăi o dau afară".

Liniștit, le-am șters pe toate, căci aveam în gând ceva.
P'urmă 'ncep din nou a scrie, doamne ce vom invita.
Iar s'aprinde coana Frosa: „Șterge! strigă necăjită,
Nu primesc nicio cucoană, dacă nu e însoțită.

„Păi, cum văd, vom fi noi singuri, dumneata ne vei cânta,
Iară eu și cu Blegilă toată vremea vom dansa".
Dar nu-i lesne ca pe Frosa să o duci cu fofârlica,
Știe tot să potrivească și nu-i scapă ei nimica.

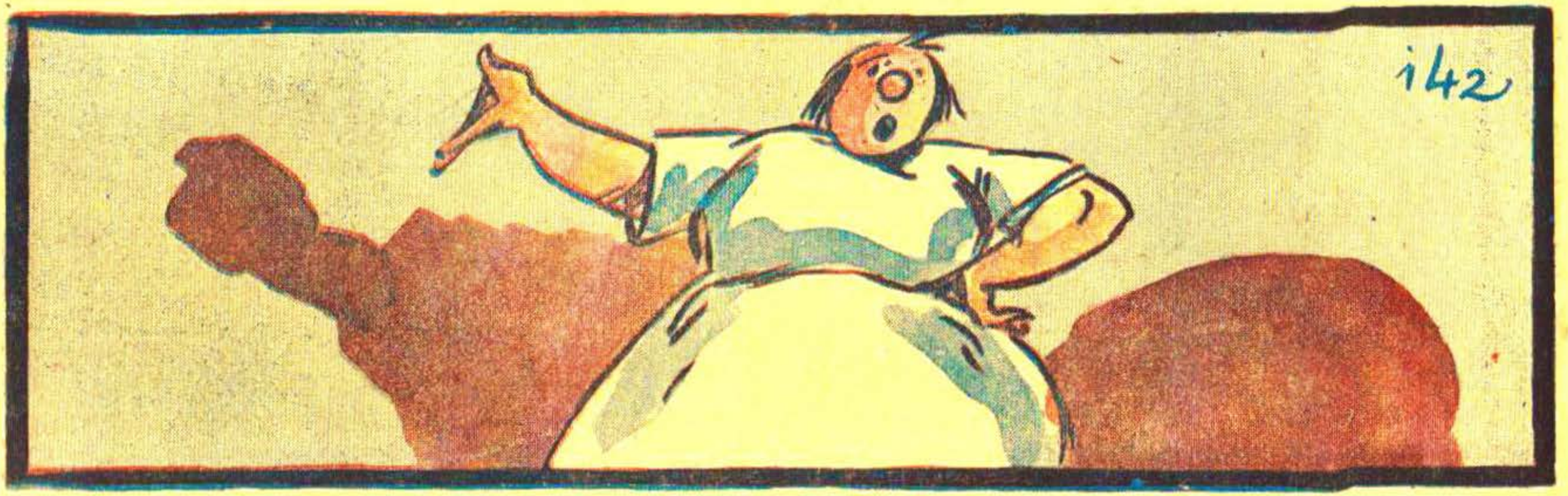

„Nu te supăra, îmi zice, mai deștept credeam că ești,
Insă n'ai avut norocul să te naști tu la Blegești.
Vom începe 'ntâi cu domnii: cine e căsătorit,
Să poftească cu nevasta-i, ba și singur e primit.

„Dacă ai flăcăi prieteni, să-i poftești, că pot veni,
Insă doamne, domnișoare singure nu voi primi.
Nici mătuși și nici nepoate, dacă nu sunt însoțite
De bărbați, ori de părinți, astea nu vor fi primite.

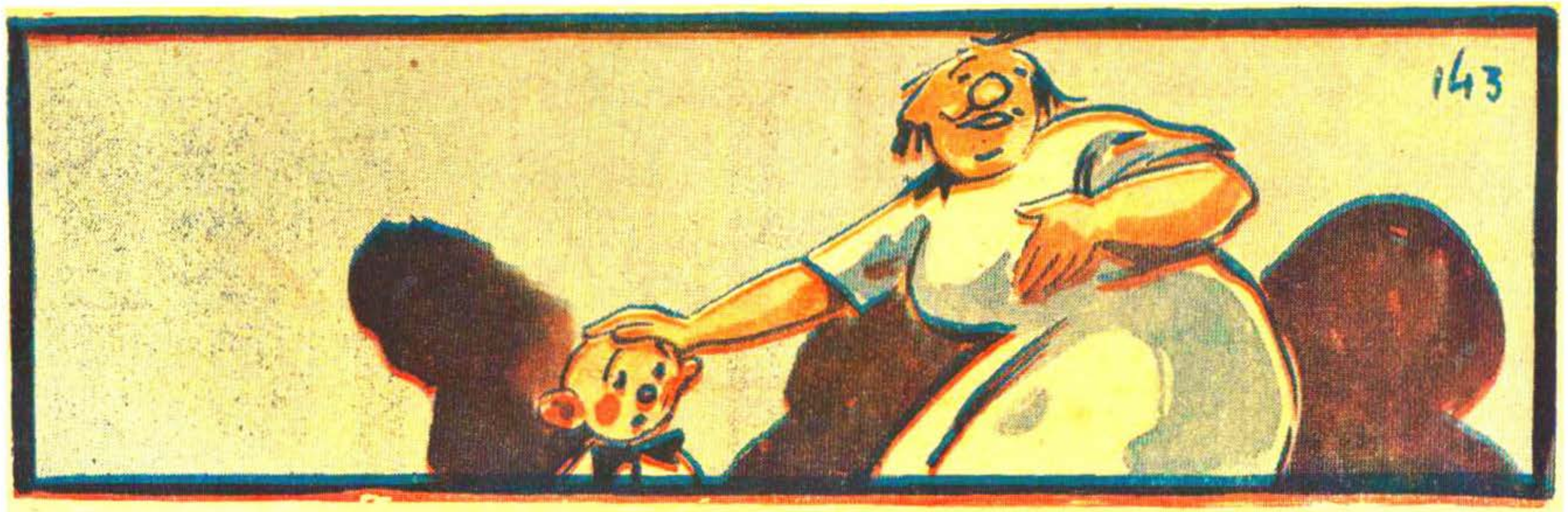

„Am să stau chiar eu la poartă, stau la poarta de afară,
Să păzesc ca să nu intre vreo doamnă-ori domnișoară,
Pe bărbați — bătrâni și tineri — îi primesc cu bucurie,
Dar de vine vre-o nepoată, nu știu dacă scapă vie".

Am zâmbit ș'am întrebat-o: „Dar copiii de-or veni,
Cititori și cititoare, nici pe ei nu-i vom primi ?
— Ți-am mai spus și altă dată, că mi-s dragi și că-i iubesc,
Cât de mulți ar fi să vină, bucuroasă îi primesc".

Va să zică nu se poate, nu e chip ca eu să scap
De „snadantul" coanei Frosa — ce belea-mi căzu pe cap !
Facem lista, scriem nume: Doamna, domnul Mogâldeață,
Și Văreștii și Năneștii, Doamna, domnul Trăncăneață.

Îi rugăm ca să poftească duminica viitoare,
Pe la patru după masă la un ceai snadant și mare.
Au venit cu toți grămadă, chiar mai mulți cum am crezut,
Povesti-voi mai încolo, ce frumos am petrecut.

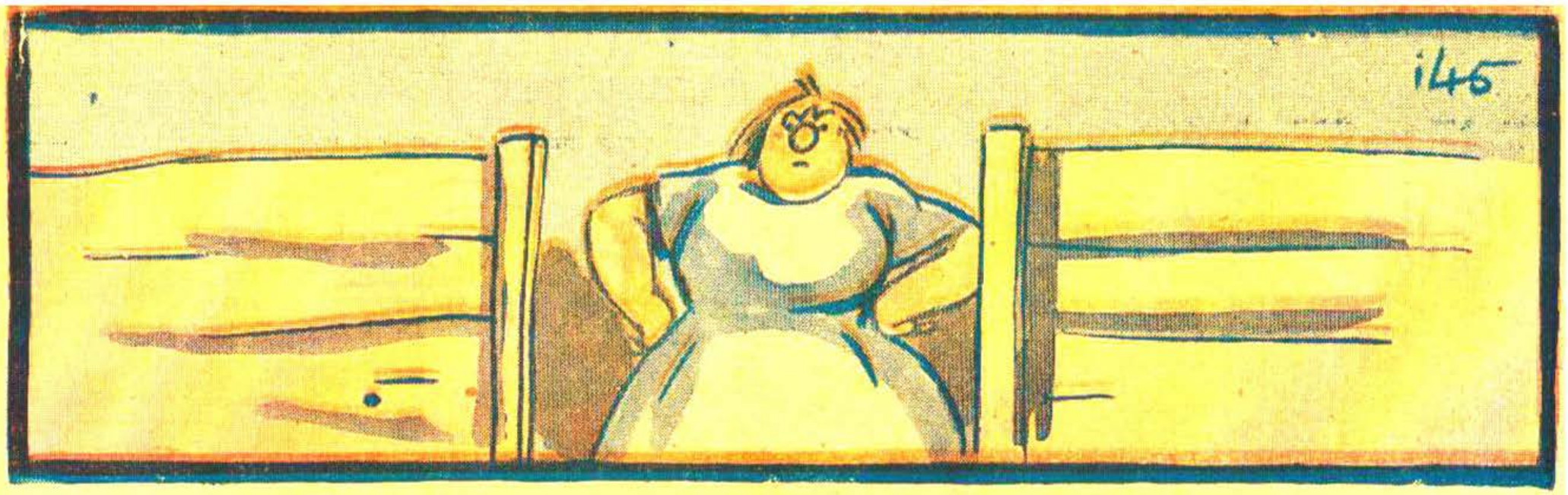

Cu scandal și cu bătaie ceai snadantul a 'nceput,
Dar de vină-i coana Frosa, fiindcă iată ce-a făcut :
Nu sunase ora patru, că la poarta de afară
Merse și stătu s'aștepte p'orice doamnă, domnișoară.

Le lua la trei păzește : „Singură cum de-ai venit ?
Hai te cară și mai iute, că de nu... s'a isprăvit !
Am să-ți trag o chelfăneală, valeu, mamă, ce-o să fie !
Ba să zici chiar bogdaproste, dacă scapi din mână vie".

Iată cum primea Frusina, pe cucoane, domnișoare,
Scărmănă chiar vreo patru, că a fost rușine mare.
Bine c'au sărit vecinii și din mână-i le-au scăpat,
Cum era ea furioasă, poate le-ar fi sfâșiat.

Insă celor ce veniră cu părinți sau cu bărbați,
Le zicea politicoasă : „Rog poftim, poftim, intrați".
Drept e c'au venit mulțime, mult mai mulți decât credeam,
Rău de tot mă zăpăcisem, unde-i pun nu mai știam.

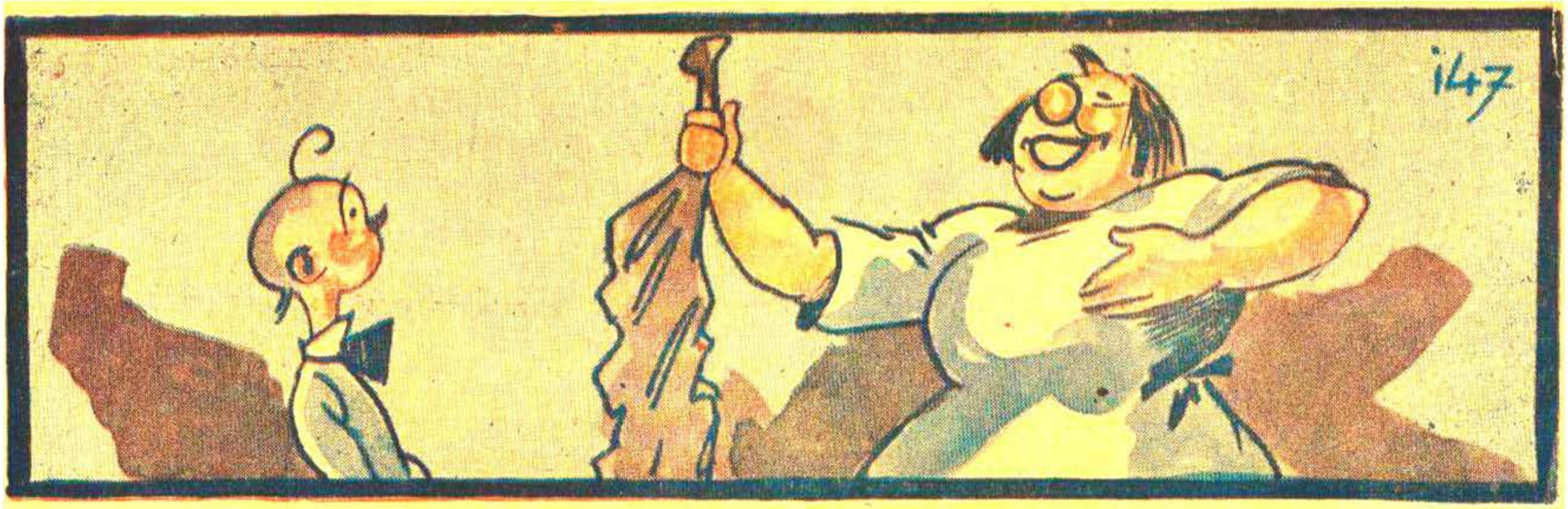

Vreo sută și mai bine cititoare, cititori,
Au venit — de coana Frosa fiind ei tare doritori.
Ce de flori primit-a dânsa dela multe cititoare!
Dar un cititor îi dete un pachet cam greu și mare.

Îl desface coana Frosa, vai ce veselă a sărit!
„Să trăiești, băiete dragă, fiindcă gustul mi-ai ghicit".
Cititorul adusese de pastramă o bucată
Și văzând-o, coana Frosa rămăsese încântată.

Casa-mi este-acuma plină, ba e chiar ne'ncăpătoare,
N'am nici scaune, nici locuri, multă lume stá 'n picioare.
Ii șoptesc eu coanei Frosa : „E momentul să-i tratăm
Cu mâncare, băutură, căci flămânzi n'o să-i lăsăm!"

— Las' pe mine", ea-mi răspunde; merge la bucătărie,
Iar de-acolo se întoarce aducând pe o tipsie
Țuică 'n țoiuri, după dânsa, vine fata, jupâneasa,
Cu o tavă de pastramă, după ea, bucătăreasa.

Ne aduce mămăligă și cu căpățâni de ceapă. —
Voi ce mă citiți, să-mi spuneți, nu vă lasă gura apă ?
Musafirii își fac semne, ba să râdă s'au pornit,
Ceai snadant în felul ăsta încă nu s'a pomenit.

„Ia poftim o țuiculiță", coana Frosa îi îmbie,
„Mai gustați și mămăligă și pastramă o felie,
Este fragedă și fainâ, căci e friptă chiar de mine !"
Drept vă spun că în viața-mi n'am simțit așa rușine.

De copii îmi este milă, stau ei toți nedumeriți,
Nu-și închipuiau să fie cu-așa „bunătăți" cinstiți.
Am chemat pe jupâneasă și i-am zis s'aducă 'ndat,
Prăjituri și ciocolată, pentru ei ce-am cumpărat.

Coana Frosa 'n vremea asta, printre oaspeți se'nvârtește,
Stă de vorbă, face glume, ba cam deseori ciocnește,
In sfârșit, sosi și ora că „snadantul" să pornească —
Veți vedea, c'a fost chiar strașnic ș'are să se pomenească.

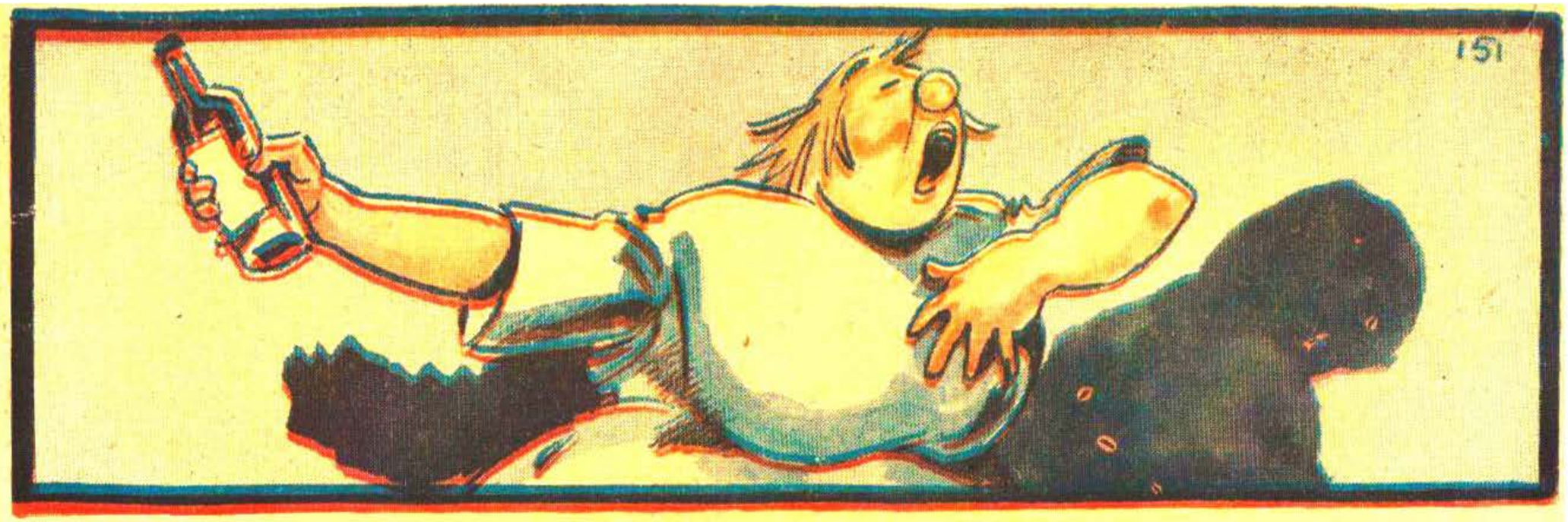

„Unde-i muzică ?“ mă întreabă o cucoană cam mirată,
I-am răspuns că-i o surpriză, cum se va vedea îndată.
Și e drept c'a fost surpriză; coana Frosa s'a pornit
Să ne cânte hore, sârbe, dar cânta cam bâlbâit.

Tot ciocnind cu musafirii, se pilise, se-afumase,
Țuica multă ce 'nghițise drept la cap i se urcase.
Se oprea mereu din cântec, fără pricină râdea,
Pe cucoane, domnișoare, pe copii îmbrățișa.

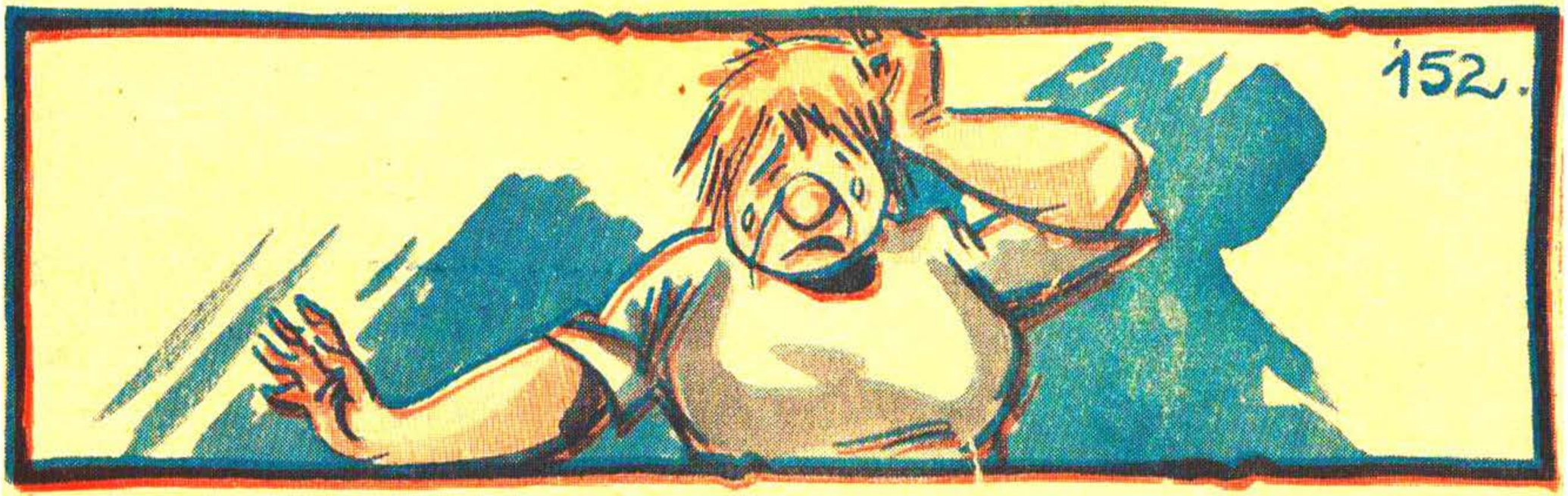

Ba'ntr'un rând ea isbucnește într'un plânset sgomotos.
„Taci, nu plânge, coană Froso, taci că nu șade frumos !“
Îi tot spun, dar e degeaba, căci din plâns nu s'a oprit.
Strânși în juru-i, musafirii o întreabă: „Ce-ai pățit ?“

Printre lacrimi ea răspunde: „Vai, de ce nu m'am făcut
Arististă, cântăreață ? Vai, noroc eu n'am avut !“
In sfârșit, se potolește, iar să cânte se porni,
Dar un musafir îi zise : „Glasul nu-ți mai osteni.

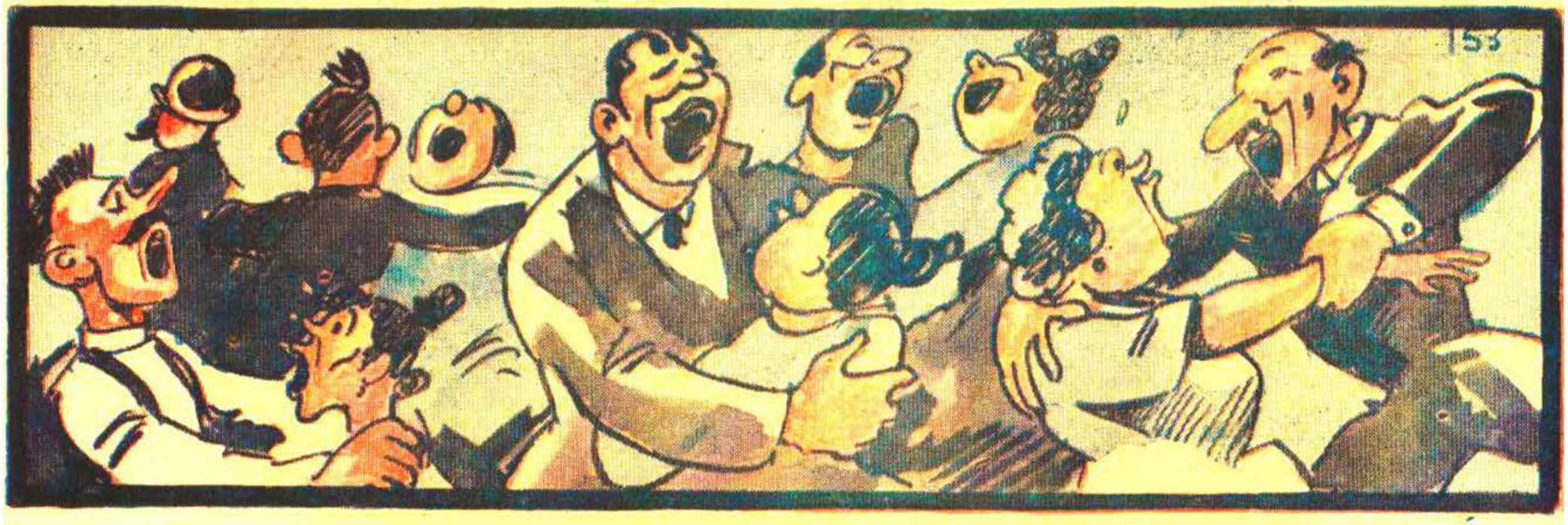

„Căci vom face noi într'altfel: fiecare dansator
Va cânta pe socoteala-i, cred c'ar merge mai ușor".
A tăcut și coana Frosa. Domni, cucoane, domnișoare
Începură să danseze, însă cântă fiecare.

Cum am spus, pe socoteala-i, tot ce-i place sau ce știe.
Înțelegeți acum lesne, ce mai larmă, gălăgie,
Că de pomină rămase și concert și ceai snadant,
Dar îmi strigă coana Frosa: „Fii, Moș Nae, aligant".

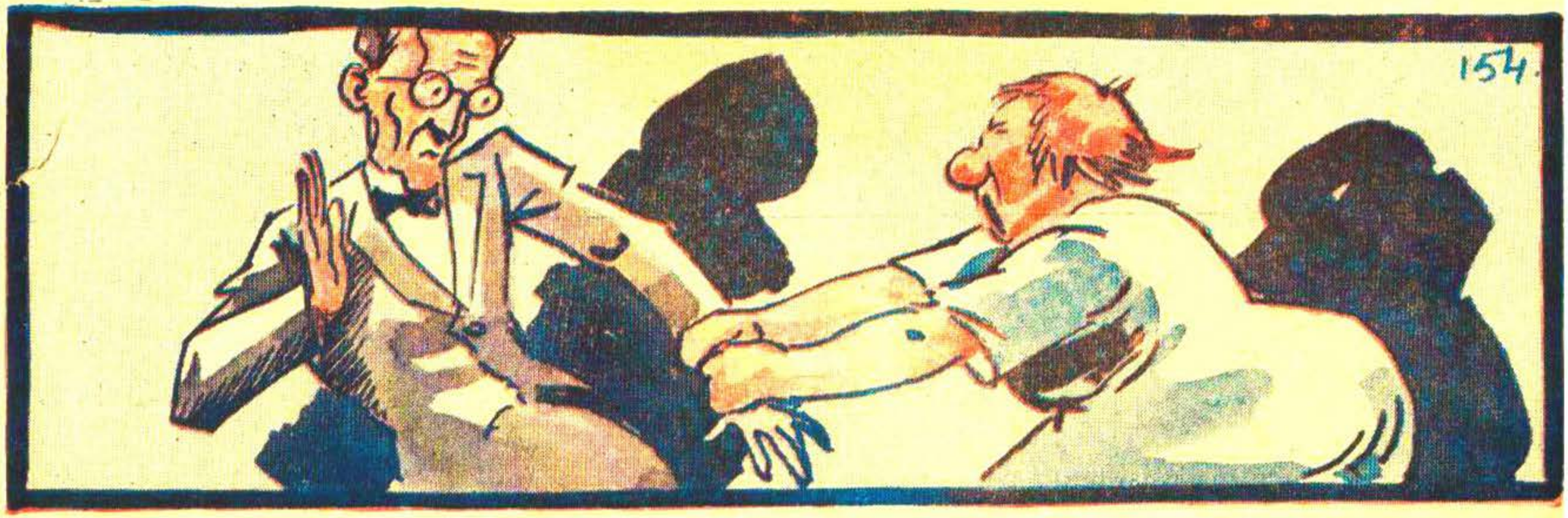

Pân'să pot eu să-mi dau seama coana Frosa m'a'nhățat,
Nu'nțeleg eu ce voiește, dar s'o'ntreb n'am apucat,
Că mă pomenesc îndată învârtit ca o sfârleză
„Să mă vadă, zice dânsa, la Hăpleșți cum se dansează.

„Să dansăm noi împreună un tango mai îndrăcit,
Cuconetul ce ne vede să rămâie ca tâmpit".
Jur pe cruce că'n viața-mi, ce-i tango nici n'am știut,
Nici la hore, nici la sârbe jur că nu-s mai priceput.

In zadar îi spun: „Mă lasă !“ Și'n zadar mă tot căznesc.
Ca să scap, să merg la locu-mi, nu e chip să isbutesc.
Strâns mă ține coana Frosa„ că mă ține ca'ntr'un cleşte
Și din când în când îmi zice: „Hai, mai iute te'nvârteşte !“

Mă'nvârtesc eu de nevoie, însă simt c'am ameţit
Și când mă 'nvârteam mai iute, jos cu ea m'am pomenit.
Am căzut, că până astăzi braţul, umărul mă doare,
Am căzut noi doi grămadă, de a fost ruşine mare.

Totuși, m'am sculat eu singur, însă ea, fiind delicată,
De vreo patru, cinci persoane abia e ridicată.
Tot pe mine dete vina: „Te credeam mai priceput,
Nu eşti bun, văd, de nimica, de ruşine m'ai făcut !“

Se repede la biegilă și cu dânsul a dansat,
Nici acum n'a mers mai bine, de trei ori chiar a picat.
Se făcuse miezul nopţii, oaspeţii au obosit
De atâta ţopăială, ceai snadantul s'a sfârşit.

S'a sfârșit și ceai snadantul, mai avem acum o treabă
Coana Frosa, cu, Blegilă, să ne ducem mai degrabă,
Invoiala cum ne fuse, la B'egești noi să plecăm,
Pe Blegilă cu Ciupita acolo să-i cununăm.

Deci i-am spus și coanei Frosa, că e vremea de plecare,
Mai ales că începuse vara cu căldură mare.
Insă ea nu e grăbită, fiindcă iată ce mi-a zis:
„Să primesc întâiu răspunsul la scrisoarea ce-am trimis.

Dacă veștile sunt bune, cum sunt chiar încredințată,
u-i vre-o grabă de plecare, stăm aci noi vara toată,
u ieșim în timpul zilei, însă noaptea când se lasă.
e vom duce la grădina unde-i muzica frumoasă.

— Să mă ierți, cucoană Froso, însă nici să te gândești,
C'am să stau eu toată vara să mă coc la București.
C'am să-l țin și pe Blegilă... zic deci, fără supărare,
Să o ștergeți și chiar mâine să fiți gata de plecare".

Se încruntă coana Frosa, ba se face foc și pară,
„Nu credeam s'ajung eu ziua să mă dai pe mine-afară !
Eu ce stau aici de dragu-ți ! Ins'acuma plec, mă duc,
Și te las ca pân'la moarte să trăiești iar singur cuc".

Și să plângă se pornește, nu un plâns mai liniștit,
Ci cu țipete, sughițuri, — o priveam cam fâstâcit.
Insă fata mea din casă îmi aduse o scrisoare,
Când citii pe plic adresa, am simțit o ușurare.

Adresată-i coanei Frosa și-i trimisă din Blegești —
Negreșit că de Ciupita trebuie să fie vești,
Prefăcându-mă că-s vesel, i-o dau, ea se grăbește
S'o deschidă — cum e felu-i, s'o citească se pornește.

„Dra-a-dra-gă Fru-si-no, te să-rut și te do-resc,
Că sunt bine, să-nă-toa-să, prin a-ceasta te ves-tesc",
Și oprindu-se într'una, asudând și tot oftând,
Isbutit-a coana Frosa să citească rând cu rând.

La sfârșit ea când ajunge, a strigat nemulțumită:
„Proastă veste ! Vai, Moș Nae, nu știi cât sunt necăjită !“
O întreb eu cam cu teamă: „Oare ce s'a întâmplat ?
— Ia, citește !“ ea-mi răspunde și scrisoarea mi-a'nmânat.

Am citit. E drept că vestea nu e bună, ba chiar rea,
De Ciupita — arz'o focul ! — Frosei mamă-sa scria,
Că acum o săptămână, la Blegești s'a logodit
Cu un Stroe Cap-de-varză, un nătâng și bâlbâit.

Cum să spunem lui Blegilă lovitura ce-l așteaptă ?
Dar văzui acum că Frosa decât mine-i mai deșteaptă.
Mă luă ea la o parte, mă 'ntrebă cu voce 'nceată:
„Nu cunoști vr'o domnișoară mai frumoasă, mai bogată.

„Pentr'un tânăr ca Blegilă, ca să fie potrivită ?
Ce noroc va fi pe dânsa, cum trăi-va fericită !“
I-am răspuns eu: „Nu e lesne să găsim la București,
Deci gândește-te mai bine tot la vr'una din Blegești.

Patru nopți și patru zile într'un plâns a stat Blegilă.
Nu mănâncă, nici nu doarme, zău, de dânsul că mi-i milă.
Il aud cum spune'ntr'una: „Ah, Ciupito, m'ai trădat !
Drept în inima-mi sărmana un cuțit ai împlântat !“

Deci acum nu-i cu putință să-i vorbesc iar de plecare,
Căci conștința nu mă lasă să-i fac altă supărare.
Ba și eu și coana Frosa căutăm să-l potolim,
Stăm mereu pe lângă dânsul, cât mai dulce îi vorbim.

Prin oraș ne ducem seara, la grădini, la cinema,
Doar mai uită de Ciupita, doar începe-a se distra,
Insă gându-i tot la dânsa, despre ea tot pomenește,
Deseori, mergând pe stradă, vezi că'n lacrimi isbucnește.

Vrând să-l fac să-și mute gândul, la grădină, într'o seară,
Când stăteam cu el și Frosa, îi arăt o domnișoară,
Ce venise cu părinți-i și stătea la altă masă:
„Scump Blegilă, zic, privește, vezi că pică de frumoasă“.

„O cunosc și încerca-voi cu părinți-i să vorbesc,
Să cer mâna-i pentru tine, poate chiar să isbutesc".
O privește el o clipă, p'urmă zice cu tristețe:
„Nu-i urîtă, dar Ciupita înger e de frumusețe".

A trecut o săptămână, ba mai mult chiar a trecut,
Ca să plece, nu-i nici vorbă, oare ce e de făcut ?
Gândul bun îi vine Frosei: „Știi, Moș Nae, ce-am gândit,
Ca să-l facem pe Blegilă iarăși vesel, fericit ?

„La Hăpleşti cunosc eu fete potrivite pentru el,
Bunăoară, e Gherghina a primarului Viţel.
Nu-i frumoasă ca o zână, căci e slabă şi uscată
Şi-i cam ştirbă, dar încolo e drăguţă şi bogată.

„Ii se dă o zestre bună : patru porci, un bou şi-o vacă,
Ba se poate şi-o căsuţă, — lui Blegilă cred să-i placă.
— Se'nţelege, coană Froso, gândul tău e minunat,
Dar să nu păţim iar pozna, să plecaţi ne'ntârziat.

— Să plecăm, îmi zice dânsa, căci și tu mergi la Hăpleşti
Cu Viţel eşti doar prieten, poţi mai bine să-i vorbeşti".
Am primit cu bucurie, căci prilejul s'a ivit,
Ca să scap de musafirii-mi, la Hăpleşti plec negreşit.

Hai bagajele să strângem, hai la gară să 'ntrebăm
Ora trenului — „Rapidul", cu „Rapidul" doar plecăm.
Gândul nostru, lui Blegilă nu l-am spus, căci ne temeam,
Să nu spună că nu-i place — și degeaba ne căsneam.

Dar ne-am zis ca'ntâi să vadă pe Gherghina, s'o cunoască,
Și văzând-o că-i drăguță, va sfârși s'o îndrăgească.
Deci i-am zis eu într'o seară: „Vom pleca din Bucureşti,
Merg să stăm vr'o săptămână la prieteni, la Hăpleşti.

— Să plecăm ! răspunde dânsul, de-azi încolo pentru mine,
E tot una orișiunde, nicăieri nu-mi este bine".
...Insă, parcă-i scris de soartă, parcă sunt chiar osândit,
Să nu fiu o clipă singur — să vedeţi ce am păţit.

Este cea din urmă seară, când mai stăm la București,
Mâine 'n zori luăm „Rapidul" ce ne duce la Hăpleşti.
Stau la masă, coana Frosa — zău, la minte că-i isteață, —
Se silește ca să pară că e veselă, glumeață.

Spune snoave, râde'n hohot, de răsună casa toată.
„Măi Blegi'ă, zise dânsa, ești o curcă rău plouată!
Ia mai uită de Ciupita, că-ți găsim noi cu Moș Nae.
Una fainâ ca și mine, frumușică și bălae.

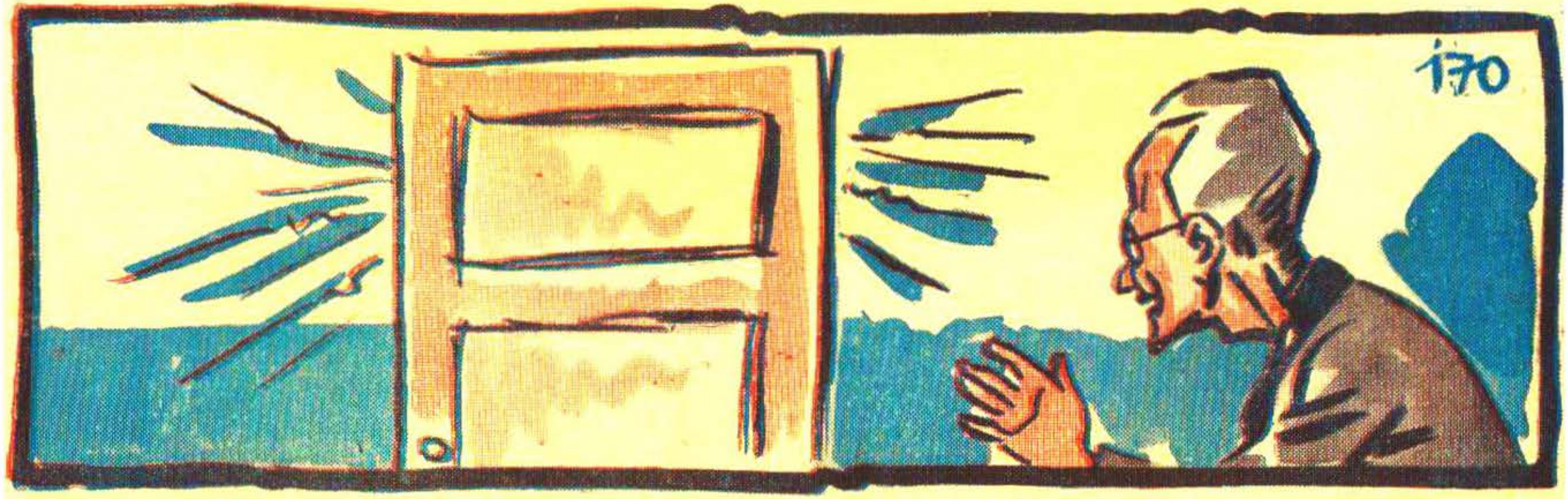

„Ai să vezi" — dar coana Frosa bine nici n'a terminat,
Că la poarta de afară auzim că a sunat.
Cine sună oare noaptea? Poate e vreo telegramă,
Merg să văd, dar spun îndată, inima-mi bătea de teamă.

„Bu-bu-bucuroși de oaspeți?" aud glas de bâlbâit.
Știu acuma cine este musafirul nepoftit.
E Prostilă! Dar nu-i singur, mai vorbește cineva,
In sfârșit, deschis-au poarta, văd al doilea că era.

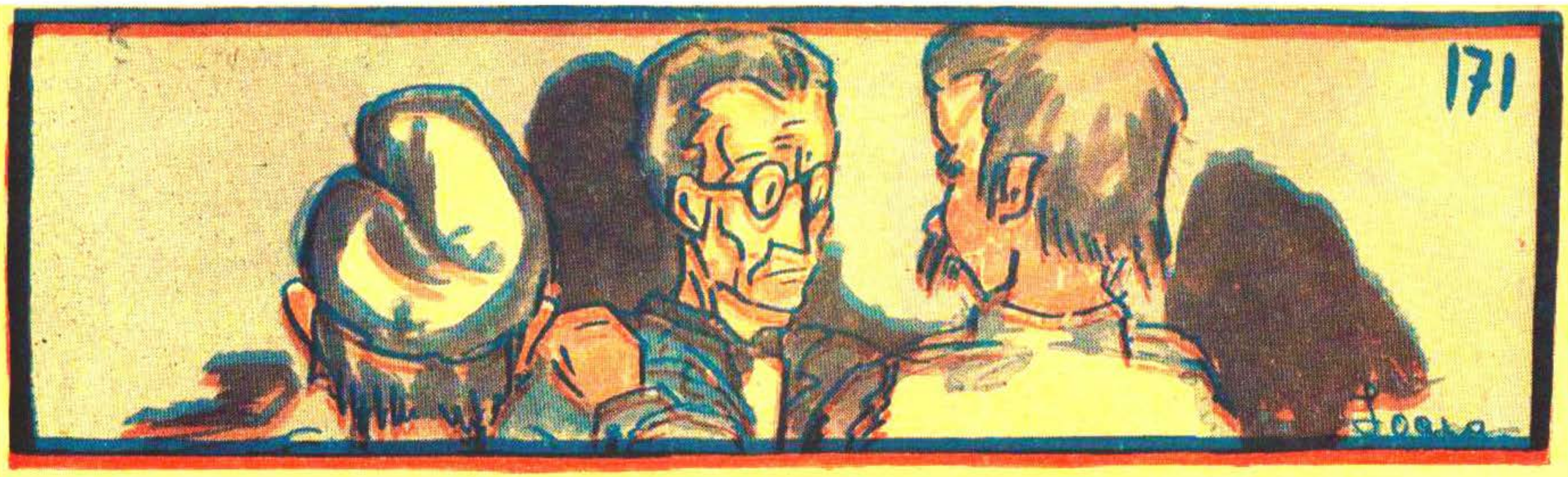

E Vițel, ce de-ani de zile e primarul din Hăpleşti,
„Ei, Moş Nae, strigă vesel, nu-i aşa că ne primeşti ?
O să stăm o săptămână, te rog, nu te supăra,
Că din pricină c'am treburi, n'am să pot mai mult a sta !"

Insă zice şi Prostilă : E...e...eu n'a... n'am tre...treabă".
Bâlbâindu-se, îmi spuse că nu pleacă-aşa de grabă,
Imi veni o clipă gândul să le 'nchid eu poarta'n nas,
Să le strig ca să se care şi în stradă chiar să-i las.

N'am făcut-o de ruşine, dar cam acru le-am vorbit,
Că n'am loc de'ajuns în casă, dar la urmă i-am primit.
Ci le-am spus de coana Frosa şi le-am spus şi de Blegilă.
Don' Vițel, văd, se cam strâmbă: „Dă'-l încolo, că mi-e silă!"

Semne rele ! Va să zică, planul nostru a sburat,
Planul nostru cu Gherghina, văd că apa l-a luat.
De Blegilă nu-mi fac grijă, să se'nsoare, ori să stea
Un flăcău vieaţa'ntreagă — asta nu e treaba mea.

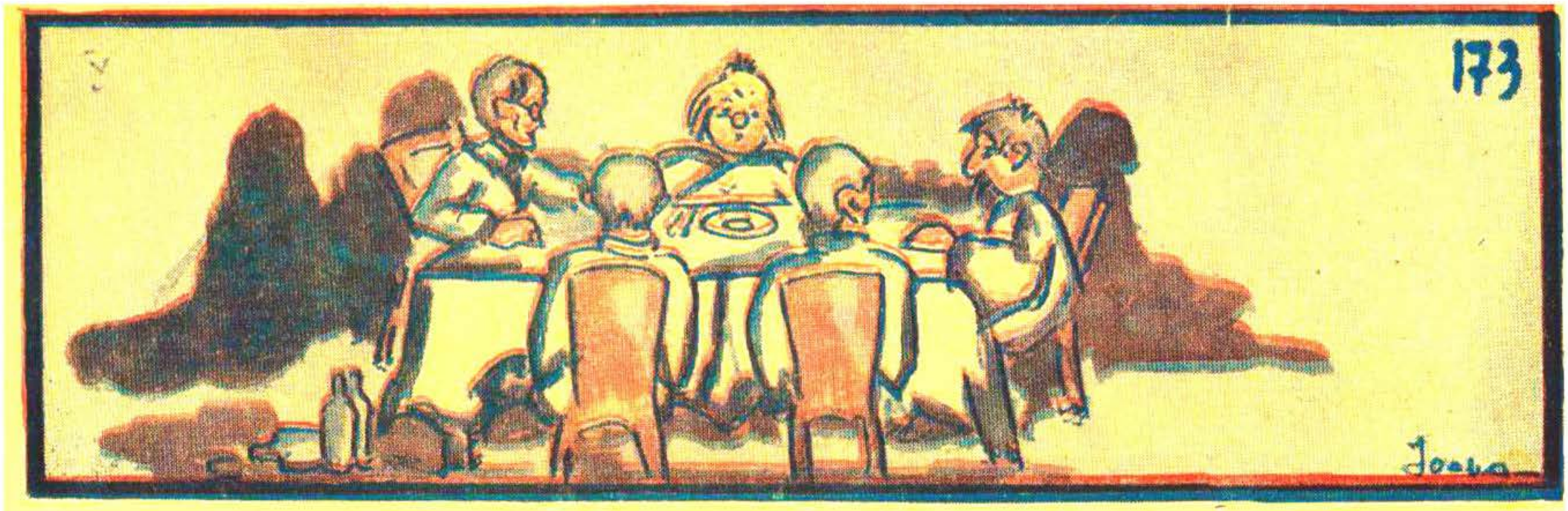

Ce mă supără, nu-mi place, este vai! când mă gândesc,
Că acum, pe socoteala-mi patru guri am să hrănesc.
Patru guri ce'n „ciugu'eală“ greu perechea le găsești,
Parc'au panglici în stomacuri, patru guri dela Hăpleşti.

Cum să scap acum de dânşii ? Insă, staţi, că am găsit,
Bine masa nu 'ncepuse, eu cu vorba m'am pornit:
„Dragă don 'primar Viţele, ai în faţă un flăcău —
Il cunoşti dar pe Blegilă, fiindcă e notarul tău.

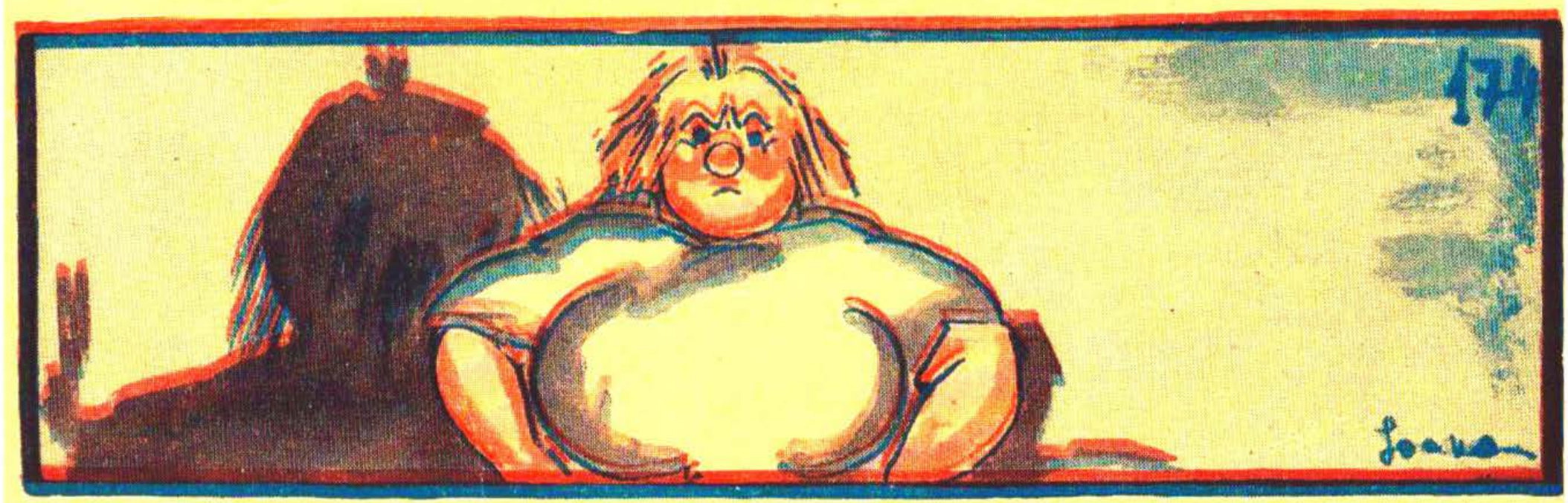

„E deştept, mai e şi chipeş, şi e tobă de'nvăţat,
Coana Frosa, cum ne spune, la „cileu“ chiar a umblat,
Dumneata ai pe Gherghina — ce mai fată frumuşică !
Il primeşti dar pe Blegilă ca să-ţi fie ginerică ?

„Ce pereche potrivită !“ Dar primarul don' Viţel
Strigă : „Moartă de-aş vedea-o, totuşi, n'o dau după el !
Un nătâng cum e Blegilă !“ Vorba-i taie acum Frusina:
„Să mă ierţi, Blegilă este mai deştept decât Gherghina !“

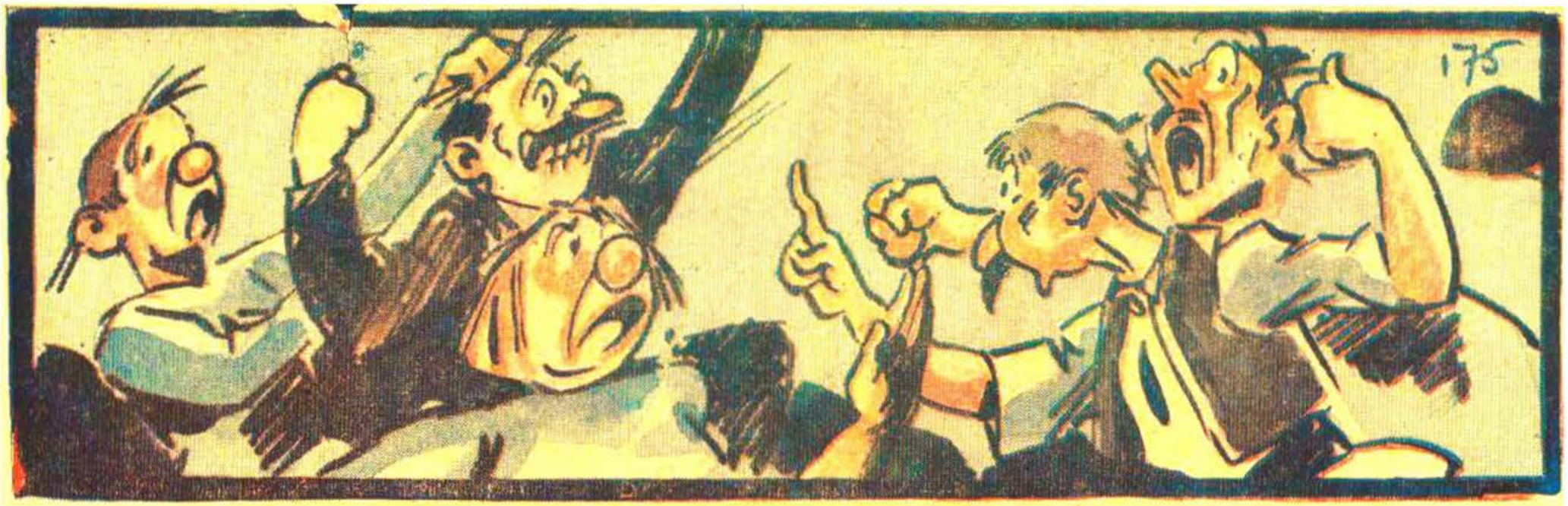

Să vedeți acum, prieteni, ce mai ceartă se pornește
Coana Frosa-i foc și pară, iar primarul tot răcnește,
Nici Blegilă nu se lasă, lui Vițel îi strigă 'n față :
„Nici n'o vreau eu pe Gherghina, care umblă ca o rață !".

Ba încearcă și Prostilă să mai spună și el ceva,
Dar din cauza bâlbâielii, mai nimic nu se-auzea,
„Ble...ble...ble...ble... Ghe...ghe,,," ce mai lae, ce bălae,
Au ținut-o două ceasuri într'o zarvă, hărmălae.

Când sfârșiți de oboseală, au tăcut, au încetat,
Coana Frosa, mânioasă, înspre mine s'a 'ndreptat :
„Dacă pe Vițelul ăsta tu în gazdă îl vei ține,
Noi ne ducem cu Blegilă, nu mai stăm o zi la tine !".

Insă nici Vițel nu 'nghite vorbe de-astea de ocară :
„Dacă vrei să fim prieteni, pe Blegilă dă-l afară !".
Zice dânsul și-l privește pe Blegilă 'nfuriat,
Cât p'aci să se repeadă și să-l ia la scărmănat.

Dar ghicindu-i gândul, Frosa strigă roșie de mânie :
„De ridici măcar tu mâna, zău, să știi, te fac piftie !“
Văd că gluma rău se 'ngroașe, iar bătaie nu-mi convine,
Le vorbesc deci cu blândețe : „Nu uitați, sunteți la mine.

„Potoliți-vă, prieteni ! Noaptea-aceasta mai răbdați,
Iară mâine dimineață, dela mine vă mutați“.
Iar se-aruncă Frosa 'n vorbă : „Ba să plece, zice, el !
— Ba să pleci tu cu Blegilă ! îi răspunde don' Vițel.

.. ple...“ se tot bâlbâie amărîtul de Prostilă,
at stă în tăcere doar prietenul Blegilă,
trecut-a noaptea, dimineața următoare,
rosa mă zorește : „Haide, spune-i să se care !

— Le voiu spune, coană Froso, lui Vițel și lui Prostilă,
Insă cred că azi pleca-veți dumneata și cu Blegilă.
— Om vedea, răspunde dânsa nu de alta, dar gândesc,
Cine grija o să-ți ducă, dacă eu te părăsesc ?

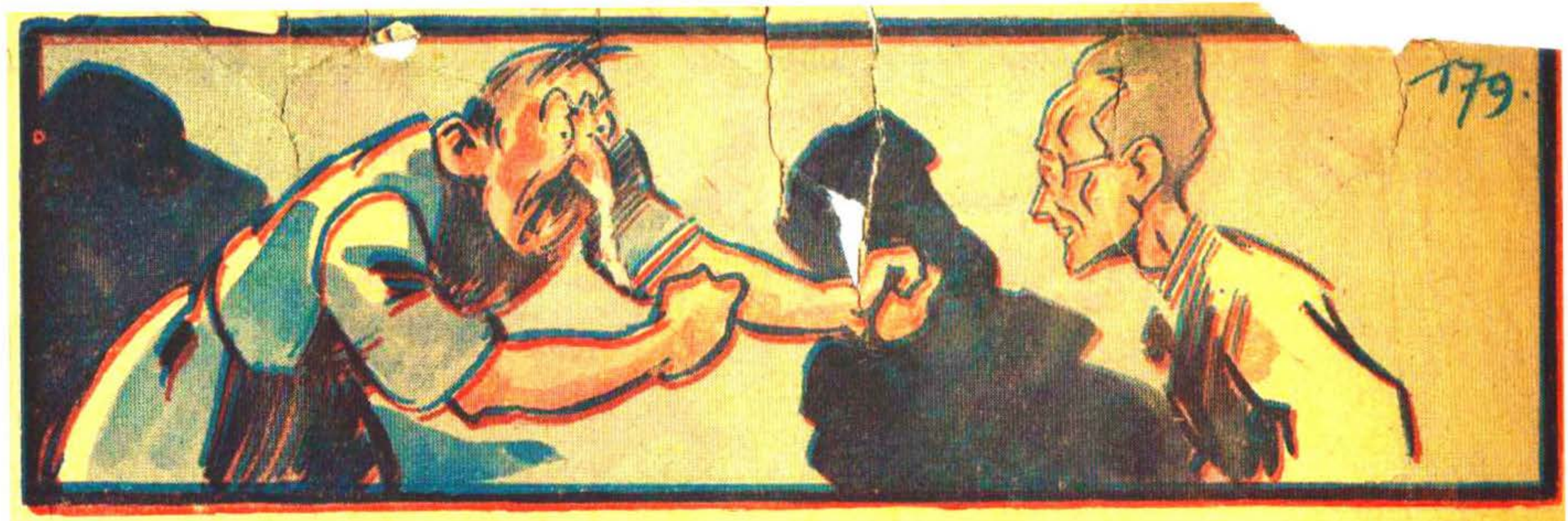

— Lasă grija, căci pân'astăzi, ani de zile am trăit
Singur și stăpân în casă și prea bine m'am simțit.
— Om vedea, mai zice Frosa, ins'acuma don' Vițel
M'a chemat, mi-a spus în șoaptă : „Să vorbim noi puțintel.

„Cred că ai glumit aseară, când la masă-ai spus de mine,
Ca să plec, să merg aiurea, n'ai să-mi faci așa rușine.
Sunt primar, sunt cel mai mare, dacă vii pe la Hăplești
Și de strici prietenia nu ți-e teamă c'o pățești ?“.

Va să zică, m'amenință ! Ci îmi sare-acum mustarul
Și-i răspund fără sfială, că nu-mi pasă de primarul,
Că-s mai tare decât dânsul și că la nevoie pot,
Dacă nu se poartă bine, ca din slujbă chiar să-l scot.

După 'acest răspuns, primarul, de Prostilă însoțit,
Și-a luat el tălpășița, la un han a poposit.
Am rămas din nou cu Frosa și Blegilă — să 'no
Cum putea-voi și de dânșii, cât mai iute să scăpăn

…m gândit cu toată noaptea, cum să fac, s'o potrivesc,
Blegilă, coana Frosa cât mai iute să sfârșesc
să plece, să mă lase, să răsuflu liniștit,
…sta ! Poșta ! O scrisoare !“ de afar'am auzit.

Merg, deschid și iau scrisoarea, văd că e recomand…
Când privesc apoi, ștampila, de-unde e, ghicesc înd…
Din Hăpleşti e, dela Haplea, dar trimisă-i pentru …
S'o citim deci mai degrabă, fiindcă nu miroase-a …

…să mă crezi că rău îmi pare,
…ă-ți fac o supărare.
…i ea să citească,
…s'o găsească.

„Spune-i deci cam pe departe, că sunt tare supărat,
Hăplișor și cu Hăplina că-s bolnavi și zac în pat.
Cu tot fel de buruiene domnul doctor îi îndoapă,
Dar îmi zise chiar aseară că nu-i sigur dacă scapă.

„Spune-i Frosei toate-acestea și să-i spui degrab să vie,
[illegible] boala nu e glumă, ce se 'ntâmplă, nu se știe,
[illegible]i spui, te rog, Moș Nae, însă vezi mai binișor,
[illegible]nav și Urechilă, merge șchiop de un picior".

Vestea că-s bolnavi copii, se 'nțelege, m'a mâhnit,
Dar citind de Urechilă, făr 'să vreau, am cam zâmbit,
M'am întors spre coana Frosa : „Uite, Haplea, zic, îmi scr
Să te rog să pleci îndată, de mai stai, nici el nu știe,

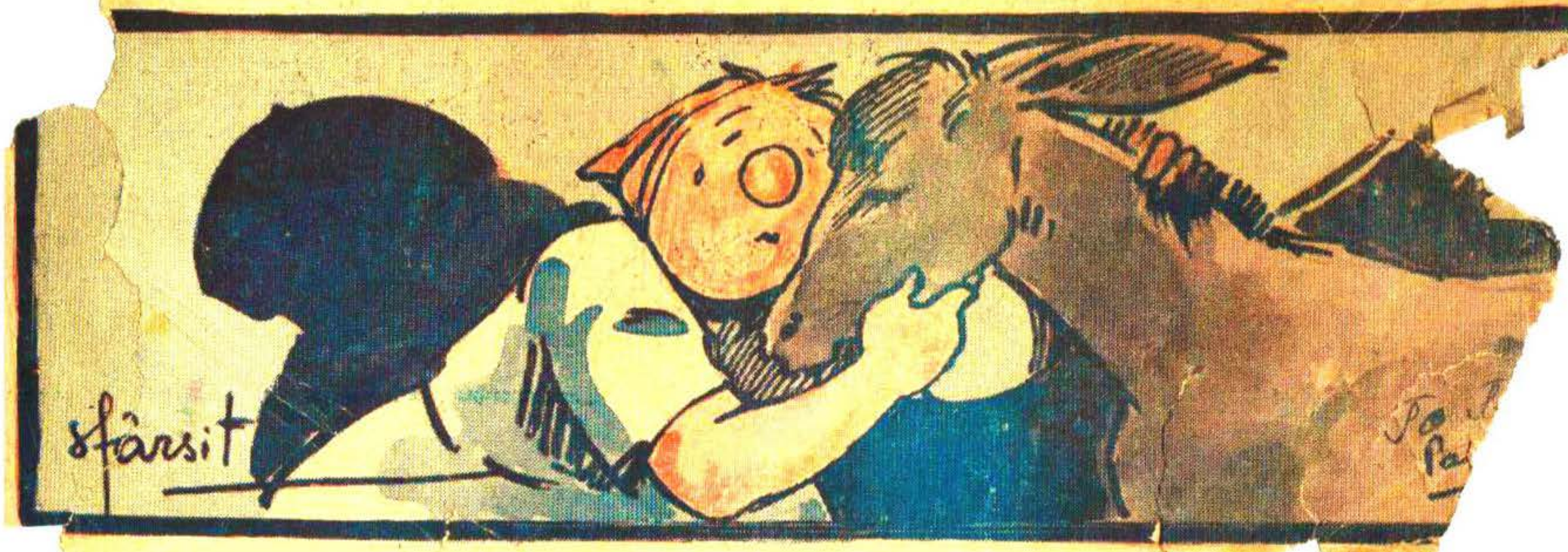

s'ar face cu copiii, fiindcă s'au îmbolnăvit,
i de Urechilă că piciorul și-a scrântit".
n e cucoana Frosa, însă-i mamă minunată,
ai stat de loc pe gânduri, ci mi-a zis că pleacă 'ndată.

Nici nu vrea să stea la mas[illegible]
„Copilașii ! Ingerașii !" [illegible]
Cu „Rapidul", ea, Blegil
Și povestea mea cam lu

— SFÂRȘIT —